

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΕΤΟΣ Β'!
ΑΡΙΘ. 93

ΔΡΑΧ.

4

ΠΑΝΘΕΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1 Β

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28—333

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικά δερμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1—26, 27—52 και 53—78) τιμώνται έκαστος δρχ. 125. (Είς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται μὲ δρχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τεύχη, λαμβάνουν τὸν τόμον χρυσόδετον ἀντὶ δρχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται ἀντὶ δρχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) καὶ εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΑΔΗ (ὁδὸς Πειραιῶς 2 Ὀμόνοια) καὶ τὸ Κ)μα τοῦ κ. Μολίνου ὁδὸς Σωκράτους 52.

*Δοκιμάσατε
τὴν νέαν
Πούδρα
George?*

*ἂν ὄχι,
ζητήσατε δείγματα*

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν
Ἀγγλικῶν Κασμηρίων

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε ἂν βάψετε μόνη Σας ἓνα περσινὸ Σας μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς **ΑΡΤΙ** αἱ ὁποῖαι κάθε παλὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγματικότητα. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ **ΑΡΤΙ** πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία & Ἐμπορικά.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΟΝ
τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΩΝ

№ 19

Αὐγούστου 29 1935

ΔΕΛΤΙΟΝ

δοῦ ἀστὺν. διαγωνισμοῦ τοῦ Περιοδικοῦ «ΠΑΝΘΕΩΝ»

ΠΛΟΥΣΙΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Παρ' όλα τα καπρίτσια της μόδας, τα πλούσια μαλλιά παραμένουν το σύμβολον του σφρίγγου δια των άνδρα και της ωμορφιάς δια την γυναίκα. Γι' αυτό η μόδα των πλούσιων μαλλιών δεν θα αλλάξει ποτέ! 'Αφ' ότου η επιστήμη κατώρθωσε να ανακαλύψει το μυστικόν της θρέψεως των ριζών των τριχών, δυνάμεθα πλέον να υποβοηθήσωμεν την ανάπτυξιν των μαλλιών μας και να καταπολεμήσωμεν άπογελεσματικώς την πιτυρίδα και την τριχόπτωσην. 'Ο τρόπος είναι απλούστατος. Καθημερινή χρῆσις του βιολογικού τριχωτικού των μαλλιών.

ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Η πιτυρίδα εξαλείφεται
Η τριχόπτωση σταματά
Νέα μαλλιά αναφύονται

Ζητήσατε το επιστημονικόν βιβλιάριον δια την περιποίησιν των μαλλιών σας. Θα σας το στείλωμεν δωρεάν

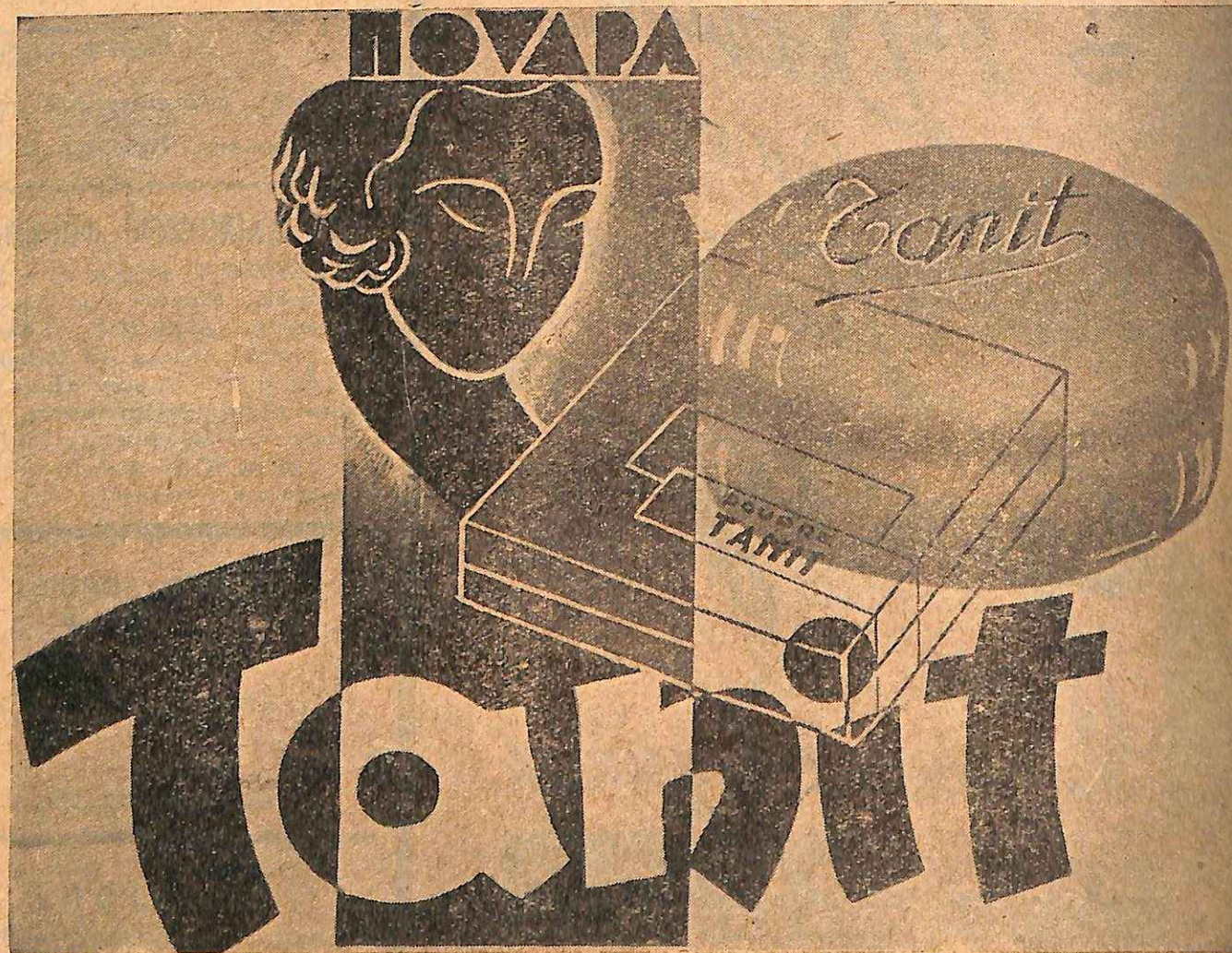
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Εν Αθήναις Ακαδήμου 12 (έναντι Βρεφοκομείου). Υποκατάστημα εν Θεσσαλονίκη: Βαλαωρίτου 37 (Μέγαρον Βασιλόγλου, δωμ. αριθ. 8).

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ "ΠΑΝΘΕΟΝ" ΟΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

ΠΟΥ ΔΡΑΜΠΡΥΝΕΤ

ΚΡΑΓΙΟΝ ΠΙΜΜΕΛ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 31Α (ΑΝΘ ΠΑΤΩΜΑ ΤΗΛΕΦ. 24-722

Η Καθ'ορίζον είχε τακτοποιήσει τη ζωή της. Όλο τον χειμώνα ήσυχια, κοντά στο τζάκι της, με το αιώσιο εργόχειρο, αγαπημένα της μυθιστορήματα, κι' ένα μεζίκι με τον γέρο συμβολαιογράφο, και το καλοκαίρι τα λουτρά της, για να μπορέσει να περάσει τον ερχόμενο χειμώνα με λιγότερους πόνους στα γέφυρα κόκκαλα της. Δεν είχε κανένα συγγενή και φίλο ελάχιστους. Από την πρώτη της νεότητα φοβόταν υπερβολικά τις αλλαγές, τις περιπέτειες, γι' αυτό, η ζωή της πέρασε χωρίς το παραμικρότερο ρομάντζο, αφού η πρώτη αγάπη της, ο μόνος άντρας που γνώρισε το φιλή της, πέθανε λίγες μέρες μετά τους άρραβώνες των, ύστερα από ένα σοβαρό κρυολόγημα.

Από τότε ζούσε με την ανάμνηση του αγαπημένου της, κι' έλπιζε να φθάσει στο λιμάνι της ζωής, χωρίς το παραμικρό άγερaki, χωρίς το ελάχιστο σύννεφο στον ορίζοντα. Ήτανε μια γυναίκα πολύ φιλήσυχη. Έκείνον τον χρόνο γυρνούσε απ' τα λουτρά λιγότερο ικανοποιημένη. Ηθεραπέα της δεν την ανακούφισε όπως τις άλλες χρονιές και πέρασε ολόκληρο σχεδόν το καλοκαίρι στο δωμάτιο του ξενοδοχείου της, μονάχα με τις επισκέψεις του γιατρού, λίγων ηλικιωμένων κυριών όπως κι' αυτή και με τα συνηθισμένα της μυθιστορήματα. Ο γιατρός την περιποιότανε με όλη του την προσοχή, αλλά η παρουσία του την στενοχωρούσε, της έφριγγε την καρδιά. Οι κυρίες, για να της κρατούνε συντροφιά, της διηγόντουσαν διάφορα ζητήματα που τις ενδιέφεραν τις ίδιες, και καθώς στις πολυχρόνιες διαρκείς οι μαύρες σελίδες είναι περισσότερες από τις ρόδινες, την στενοχωρούσαν κι' αυτές μιλώντας ή καθεμιά για τα βάσανά της. Και τα μυθιστορήματα που διάβαζε, κι' αυτά παρουσίαζαν αδιάκοπα το δράμα του ανθρώπινου πόνου, της δυστυχισμένης ανθρώπινης καρδιάς, που γεννήθηκε για να θρηνή, χωρίς να χαρή τον πρώτο το μοναδικόν έρωτά της. Όλα αυτά είχαν κλονίσει τα νεύρα της πλούσιας ηλικιωμένης κυρίας, που έπεστρεψε τώρα στην έπαρξια της μ' αυτή την μελαγχολική διαπίστωση:

— Έμένα δεν συνέβηκε άλλο τίποτε μετά το τραγικό τέλος του πρώτου έρωτά μου κι' ούτε θα μου συμβή βέβαια, από δω και μπρός!...

Στο Μακόν, ανέβηκε ένας μεσόκοπος άνθρωπος στο διαμέρισμά της. Έξωτερικό μάλλον κοινό, πρόσωπο κοκκινωπό, χέρια χοντρά θα ήτανε κανείς παραγγελιοδόχος που ταξίδευε για τις δουλειές του, κι' όταν άνοιξε τη βαλίτσα του ή κα Φριζόν περίμενε να ιδεί δείγματα και τα παρόμοια. Ο άγνωστος όμως έβγαλε μέσα απ' εκεί λίγα ωραία χρυσόδετα βιβλία με ζωγραφιές, για παιδάκια, παιχνίδια, μολυβένιους στρατιώτες κι' έναν σιδηροδρομικό που τον έστησε με προσοχή στο ξύλο του κλειστού παράθυρου και τον κύταζε με ύψος οκεπτικό. Ένα από τα βαγονάκια κύλισε πάνω στο φόρεμα της κυρίας, που το πήρε άμέσως και τάδωσε στον άγνωστο άνθρωπο χαμογελαστή.

— Εκείνος, αδέξια, την παρεκάλεσε να τον συγχωρήσει: — Είναι για ένα άρρωστο αγοράκι, είπε. Λέτε να του άρτίσουν, κυρία; Οι γιαγιάδες ξέρουν καλύτερα από τους άντρες γι' αυτά τα ζητήματα...

Το εξωτερικό της δεν φανέρωνε καμιά φιλαρέσκεια και κολακευτική μ' αυτά τα λόγια.

— Μα... βέβαια, κυρία, η έκλογή σας είναι καλή.

— Μακαρί! Θα ήθελα τόσο πολύ να το ευχαριστήσω!

— Τι ηλικίας είναι το αγοράκι σας;

— Όκτώ χρονών, κυρία, κι' είναι πολύ άρρωστο...

Χοντρά δάκρυα πλημμύρισαν τα ήλιοκαμμένα μάγουλα του πατέρα, χωρίς ούτε να σκεφθή να τα σφουγγίσει:

ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ

—Με συγχωρείτε, κυρία μου, αν το χάσω θα τρελλαθώ... Και με την αθέρημη-τη έμπιστοσύνη των καλών ανθρώπων του λαού, όταν νοιώθουν κά-

ποια συμπάθεια, της διηγήθηκε τη θλιβερή του ιστορία: — Δε θάρπεπε να το πω αυτό σε μια κυρία σαν και σας, μα η μητέρα του βγήκε μιά... τιποτένια! Με παράτησε, ενώ το παιδάκι μας ήταν ακόμη στις φασκιές, κι' έφυγε μ' έναν παληάνθρωπο. Δε λέω, βέβαια, πώς και γώ ήμουν κανένας άγγελος! μα ν' άφιση έτσι το παιδί της, έρω, χωρίς τα μητρικά χάρδια και τις φροντίδες... Τόβαλα τότε και γώ σε μια χωριάτιστα παραμύθια και πλήρωνα ταχτικά το μηνιατικό. Ήμουν ικανός να κόψω κι' απ' το ψωμί μου για να πληρώσω την παραμύθια, γιατί, βλέπετε, δεν μπορούσα να τώχω κοντά μου, ταξιδεύω αδιάκοπα. Έτσι μεγάλωσε στο σπίτι εκείνο των χωρικών, κατόπι τόβαλα έσωτερικό στο σχολείο κι' ήτανε ο καλύτερος στα γράμματα, έπαιρνε όλα τα βραβεία. Μα να πού άρρώστησε, φοβόμυαι μη μού πεθάνη και γώ... δεν μπορώ να το πώ εκείνο που του υποσχέθηκα, κάτι που τόσο το λαχταρά...

—Κανένα ακριβό παιχνίδι: —Μ' αν ήτανε για παιχνίδι! θα πουλούσα και το στερνό μου ρούχο να του το πάρω!... Αυτό που ζητάει από μωρό, δεν είναι η μαμά του (του έχω πη πώς πέθανε ή δική του), αλλά μια γιαγιά. Αυτή του λείπει, ή γιαγιά! Του έχω πη, ψέμματα, για να το ήσυχάσω, πώς έχει μια καλή γιαγιά, παθιασμένη, αλλά που τ' αγαπάει πολύ και του γράφει, και του στέλνει παιχνίδια. Καλά τα κατάφερα ως εδώ. Τώρα όμως είναι άρρωστο και ζητάει τη γιαγιά του, δεν ξέρω τι να κάνω, γιατί όσο κι' αν είναι ηλικιωμένη και παθιασμένη μια γιαγιά, θα τρέξει πάντα κοντά στο άρρωστο εγγονάκι της...

Τι συλλογάζεται η φιλήσυχη κυρία;

Μήπως της γύρισαν το κεφάλι τα μυθιστορήματα; Ζηλεύει σχεδόν εκείνον το χοντράνθρωπο, με τα κλαμμένα μάτια. Νοιώθει ξαφνικά, την ανάγκη σε κάτι να χρησιμεύσει κι' η δική της, ή σκοπεύει ζωή. Και μέσα σ' έναν άβυσσολογό παλμό, σαν μέσα σε όνειρο, λέγει στον άγνωστο εκείνον άνθρωπο:

—Θέλετε ν' αντικαταστήσω εγώ τη γιαγιά που υποσχεθήκατε στο αγοράκι σας;...

—Ω! αν την έβλεπαν οι γνωστές της κυρίες, αν την έβλεπε ο συμβολαιογράφος της στο μπράτσο του ταπεινού εκείνου ανθρώπου, τι θα λέγαν γι' αυτήν! Μα η Κα Φριζόν δεν σκέπτεται πιά τίποτε. Ένα μεγάλο κώμα, εθιπλαχνίας κι' αγάπης πλημμυρίζει τα γέφυρα, αλλά τόσο γεμάτα ιστορή στήθι της.

Σε λίγο φτάσανε. Μπήκε αθόρυβα στο δωμάτιο. Το άρρωστο αγοράκι κοιμάται. Πόσο βράζει αλήθεια, το στηθάκι του, θεέ μου! Μα, νά! ξυπνά, μισανοίγει τα μάτάκια του, και βλέπει να γέρνει πάνω απ' το κρεβάτάκι του, ένα συμπαθητικώτατο καιάλευκο κεφάλι, που το χαμογελά, ενώ τα τριμμένα χέρια της κυρίας του προσφέρουν τα παιχνίδια του. —Ω! Εκείνο το γλυκό χαμόγελο της, ετυχίας, στα όμορφα χείλη του άρρωστου παιδιού, δεν θα το ξεχάει ποτέ τις η Κα Φριζόν! Σε μια στιγμή μέσχι, έζησε κι' αυτή, σαν όλες τις γυναίκες. Ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά, ένοιωσε την ετυχία της αγάπης... που αυτή άρχισε να δέν πρόφτασε να τελειώσει στα νεύρα της.

Κι' από εκείνη την μέρα άλλαξε η μονότονη κι' έσοκη ζωή της. Γιατί αγαπούσε κι' αυτή, γιατί ζούσε κι' αυτή, έχοντας το μερίδιό της απ' τη ζωή. Πολύ λίγες γιαγιάδες αγαπήσαν τα εγγόνια τους όσο η καλή Κα Φριζόν λάτρευσε το εγγονάκι, που με τόσο ευήπλαχνία γι' αυτήν της χάρισε η καλή της ψυχή...

ΑΝΡΥ ΝΤΟΥΡΙΛΙΑΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η Μύρια... ακούμπησε
άπαλά το κεφάλι
της σιόν δω το Μάρ-
κου.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

—Εὐχαριστῶ... ψά-
λισε σαστισμένη.
—'Αν θέλετε, σὰς
συνοδεύω στὴ ράφτρα.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΤΙΣ ΑΠΙΣΤΕΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΤΩΝ

Εἶναι πιά κα-
θιερωμένο σ' οὖ-
λους τοὺς λαοὺς
τῆς Γῆς, νὰ τιμω-
ροῦν τὴ συζυγι-
κὴ ἀπιστία. Ἡ τι-
μωρία αὐτὴ γί-
νεται κατὰ διαφό-
ρους τρόπους, ποὺ
οἱ περισσότεροι
ἀπ' αὐτοὺς εἶναι
γνωστοί. Δὲν εἶ-
ναι ὅμως γνωστὸς
οἱ τιμωρίες ποὺ
ἐπιβάλλονται, γιὰ τὴν
παράνομη· κ' ἡ ἀνήθικη
αὐτὴ πράξη, ἀπὸ τοὺς
λαοὺς ποὺ βρίσκονται
ἀκόμη σὲ ἀγρία ἡβήμια

γρία κατάσταση.

Στὴν Οὐγκάντα τῆς Ἀφρικῆς, ἐπὶ
παράδειγμα, ἂν μιὰ σύζυγος ἀπατή-
σῃ τὸν ἄνδρα της, τότε ὁ συνένοχός της
ὀφειλεται ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἀπα-
τηθέντα σύζυγο. Μερικὲς φορές ἡ ἀ-
ποζημίωση αὐτὴ εἶναι ὁμοία μ' ἐκείνη
ποὺ πληρῶσε ὁ σύζυγος ὅταν ἀγόρασε
τὴ γυναῖκα του. Μπορεῖ ὅμως ὁ μοιχὸς
νὰ πληρῶσῃ τὸ σφάλμα του, καμμιά
φορά, προσφέροντας μόνον μιὰ κατσίκια.

Πρόστιμο—Ραβδισμοί.

Οἱ Μασάος καὶ οἱ Νοῦντοι δὲν θεω-
ροῦν τὴν μοιχεία ὡς ἀποτροπιαστικὴν
ἐγκλημα καὶ γι' αὐτὸ οἱ δρᾶσαι τιμω-
ροῦνται μ' ἓνα ἀπλό πρόστιμο.

Οἱ Καμπίλος δὲν ζητοῦν τὸν θά-
νατο τῆς ἀπίστου καὶ τοῦ συνένοχου
της, ὁ τελευταῖος ὅμως μπορεῖ νὰ ἐξα-
γοράσῃ τὴν ποινὴ τοῦ ἀποζημιώνοντος
τὸν ἀπατηθέντα σύζυγο.

Οἱ Ἀβησουνοὶ εἶναι πολὺ συγκατα-
βατικοὶ σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση καὶ
τιμωροῦν τὴν ἀπιστία μ' ἓκατό ραβδι-
σμοὺς τῆς ἀπίστου καὶ τοῦ ἐνόχου, πα-
ρουσία ὅλων τῶν κατοίκων τῆς πόλεως
ἢ τοῦ χωριοῦ.

Στὴ Σιέρα Λεόνε, οἱ γυναῖκες, ὅσο
μένουν ἀνύπανδρες πρέπει νὰ εἶναι ἄ-
γνές καὶ ἠθικές· ὅταν ὅμως παντρευτοῦν
τότε προσπαθοῦν νὰ ἐπανακτήσουν τὸν
καιρὸ ποὺ ἔχασαν. Ὁ σύζυγος ὑπο-
φέρει τὴν ἀπάτη καὶ σιωπᾷ. Ὅταν
ὅμως θυμώσῃ τότε ἐπιβάλλει στὴ σύ-
ζυγό του νὰ παραμεῖνι τιμὰ γιὰ ἓνα
χροنيὸ διάστημα. Ἄν ὅμως ἐκείνη πα-
ραστρατήσῃ καὶ πάλιν τότε τὸσον αὐτὴ
ὅσον καὶ ὁ συνένοχός της τιμωροῦνται
παραδειγματικά.

Στὸ Τόγκο, ὅταν ἓνας σύζυγος συλ-
λάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴ σύζυγό του νὰ
τὸν ἀτιμάζῃ, δὲν διψᾷ ἐκδίκησιν ἀλλὰ
ἐπειδὴ ὁ νόμος τοῦ καθορίζει μιὰν ἀ-
ποζημίωση, προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ ὅσο
μπορεῖ περισσότερα. Πάντως ἡ ἀξία
τῆς γυναίκας δὲν υπολογίζεται παρὰ ὅ-
σον καὶ ἓνα ζῶο. Ὁ ἐραστής λοιπὸν
πληρώνει καὶ τὴν παρνη [μαζὶ] του.
Καμμιά φορά ὅμως, ὁ ἐραστής πληρώ-
ναι διπλὴ ἀποζημίωση στὸν σύζυγο, ὁ

ὁποῖος τότε ὀφειλεται νὰ κρατήσῃ
τὴ γυναῖκα του.

Ζωντανοὶ στὸν τάφο

Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν κατάρθωσαν ἀκόμη
ν' ἀπαγορεύσουν τὰ μαρτύρια ποὺ ἐπι-
βάλλουν στοὺς ἐνόχους ἀπιστίας μερι-
κὲς φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ ἐρασταὶ μό-
λις συλληφθοῦν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐντα-
φιάζονται ζωντανοὶ ὡς στὸν λαϊμὸ σ' ἓ-
να μέρος καὶ τοὺς ἀφίνουν ἐκεῖ νὰ τοὺς
κατασπαράξουν τὰ ὄρνεα καὶ νὰ τοὺς
πιοῦν τὸ σῆμα τὰ σκουλίκια καὶ τὰ ἄ-
γρια θηρία.

Ὁ Ἀραψ, ἐπειδὴ εἶναι ἀφάνταστα
ζηλιάρης, ἔχει κλειδωμένους στὸ σπῆτι
τὴς γυναῖκες του. Πολλὲς φορές συμ-
βαίνει ὅμως, νὰ παραδοθῇ καὶ αὐτὲς
σὲ κάποιον ἐραστή τους ὅπως διόλου
μυστικά. Ἡ σύζυγος ἡ ἑρωμένη τοῦ
ἀραβος, ποὺ ἔχει σειρά νὰ περάσῃ μιὰ
νύχτα μαζί του, προσπαθεῖ νὰ τὸν συγ-
κρατήσῃ κοντὰ της, δίνοντάς του χάσις
καὶ χαρίζοντάς του τρυφερά χάδια. Ἐ-
τοί, οἱ ἄλλες ἔχουν ὅλο τὸν καιρὸ νὰ
δεχτοῦν τοὺς ἐρωμένους τους. Ὅταν
ὅμως ὁ ἀραψ συλλάβῃ μιὰ ἀπὸ τὴς γυ-
ναῖκες του στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς ἄλλου,
τότε ἀρχίζει ἡ τραγωδία. Οἱ ἐνοχοὶ
πεθαίνουν μὲ τὰ χειρότερα βασανιστή-
ρια μέσα στὴ σιωπῇ καὶ τὸ μυστήριον
τοῦ χαρμιῶν.

Οἱ Δροῦσοὶ τῆς Παλαιστίνης πάλιν,
τιμωροῦν τὴν ἀπιστὴ σύζυγο μὲ θάνα-
το, ἐκτελεστικὴ τῆς δὲ δὲν εἶναι ὁ συ-
ζυγὸς τῆς ἀλλὰ οἱ συγγενεῖς της, γιὰ τὴν
ἡμοφὴ ἐπιβαρύνει τὴν οἰκογένειά της
κι' ὅχι τὸν σύζυγο σύμφωνα μὲ τὸν νό-
μον ποὺ λέγει: «ἡ ἀτιμία ἀκολουθεῖ
τὴν ὁδὸ τοῦ αἵματος».

Διαπομπεύσεις

Οἱ ἄνδρες κι' οἱ γυναῖκες τοῦ Σαμ-
πανοῦν, στὴς Φιλιππίνες, διαφέρουν πο-
λὸ λίγο στὸν χαρακτήρα καὶ γι' αὐτὸ
ἡ συζυγικὴ ζωὴ πολὺ σπάνια διατα-
ράσσεται.

Οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Κανάρα, τῶν Ἰν-
διῶν, τιμωροῦν τὴν ἀπιστία διώχνοντάς
ἀπὸ τὸ σπῆτι τὴν γυναῖκα, ποὺ μετὰ τὸ
σφάλμα της θεωρεῖται ἀπ' ὅλους ὡς
πεθαμμένη καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου
κηδεύουν ἓνα... ἀντικείμενο ποὺ τῆς
ἀνήκει.

Οἱ Παριβαράν τοῦ Ταμίλ φτιάχνουν
μὲ λάσπη ἓνα ὁμοίωμα τῆς ἀπίστου, κι'
ἀφοῦ μῆψουν στὰ μάτια του ἀγκάθια,
τὸ ρίχνουν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Στὴν Καμ-
πόζια, ἡ ἀπιστὴ γυναῖκα τιμωρεῖται κα-
τὰ περιέργον τρόπον. Πρέπει νὰ φορέσῃ

στὸ πρόσωπο ἓνα
καλάθι καὶ νὰ στο-
λίσῃ τ' αὐτιά της
καὶ τὸ λαιμὸ της μὲ
κόκκινα τριαντά-
φυλλα, πράγμα ποὺ
σημαίνει πὼς δὲν
μπορεῖ πιά νὰ κοκ-
κινίσῃ ἀπὸ ντροπὴ.

Σὲ μερικὰ καρα-
βάνια τοῦ Ἀννάμ ἡ
παραστρατημέ νῆ
γυναῖκα τιμωρεῖται
μὲ ἓκατο ξυλιές

στὴν πλάτη κι' ὁ σύζυγός
της ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ
τὴν παντρεύῃ μ' ἓναν... ἄλ-
λον ἢ νὰ τὴν πωλήσῃ. Οἱ
ὑπάλληλοι ἐνὸς μαγαζιοῦ

ποὺ θὰ τολμήσουν νὰ ἐρωτευθοῦν τὴν
κυράτους, τιμωροῦνται μετ' ἀγαλλομῶν.

Στὴν Κονταστίνια... ἡ συζυγικὴ ἀπι-
στία εἶναι μία... τιμητικὴ διάκρισις! Οἱ ἰ-
θαγενεῖς προσφέρουν τὴς γυναῖκες τους
στοὺς ξένους καὶ προσβάλλονται εἰς
περίπτωσιν ἀρνήσεως, γιὰ τὸ θεωροῦν
ὡς προσβολὴ στὴν ὁμορφίαν τῶν γυ-
νοικῶν τῶν.

Ἐκδικηταὶ ἀνθρωποφάγοι

Οἱ Ἀτσιγγανοὶ καὶ οἱ Μπελοῦτσοι
δὲν ἐπιτρέπουν στὰ κορίτσια τους νὰ
συνάψουν ἐρωτικές σχέσεις πρὶν παν-
τρευτοῦν καὶ γι' αὐτὸ μετὰ τὸ γάμους
ἀφίνονται ἐλεύθερα σὲ ὅρνια Πράγματα
οἱ ἀπαγωγὲς εἶναι πολὺ συνηθισμένες
ἀλλὰ καταλήγουν στὸ θάνατο καὶ τῶν
δυὸ ἐνόχων, γιὰ τὸ κώδιε τιμῆς εἶναι
ἀμετάκλητος κι' ἀσπληνὸς δὲν ἐπιτρέπε-
ται δὲ εἰς τὸ σύζυγο νὰ συγχώρησιν τὴν
γυναῖκα του, ὅσο κι' ἂν τὴν ἀγαπᾷ. Γι'
αὐτὸ καὶ ὅσοι δὲν εἶναι διατεθειμένοι
νὰ στερηθοῦν τὰ θέλητρα τῆς ἀπίστου,
κάνουν σιτραβὰ μάτια καὶ ἀποφεύγουν
νὰ τὴν συλλάβουν ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Στὴς Νέες Ἑμπρίκ αι σύζυγοι πολ-
λὲς φορές, ζητοῦν ἓναν ἐραστὴ γιὰ νὰ
τὴς ὑπερασπίζῃ ἀπὸ τὴς βαναυσότητες
τοῦ συζύγου καὶ καταλήγει νὰ σκοτώ-
σῃ ὁ ἐραστής τὸν σύζυγο καὶ νὰ πάρῃ
μαζὶ τὴν γυναῖκα. Ἄν ὅμως συμβῇ
νὰ νικήσῃ ὁ σύζυγος τότε οἱ δυὸ ἐρα-
σταὶ ξεγυμνώνονται καὶ κοίτονται δημο-
σίᾳ ἐνὸς ὅλο το καραβάνι χορεύει γύρω
τοὺς τὸ χορὸ τοῦ θανάτου.

Στὴ νῆσο Τάνα οἱ γυναῖκες φοροῦν
στὸ λαιμὸ ἀφ' ὅτου γεννηθοῦν ἓνα
σχοινὶ γιὰ νὰ τοὺς θυμίζῃ πὼς μ' αὐτὸ
θὰ τὴς κρεμάσουν ἂν ποτὲ ἀπατήσουν
τὸν σύζυγό τους κι' ὅταν ἀκόμη θὰ εἶ-
ναι... χήρες.

Οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Σολωμόν,
ποὺ εἶναι καννίβαλλοι, ὅταν συλλάβῃ
τὴν σύζυγό του ν' ἀπιστῇ, διώχνει
μὲ τὴς κλωστὲς τὸν ἐραστὴ σκο-
τώνει τὴν γυναῖκα του κι' ὕστερα τὴν
τρώγει. Τὴν τρώγει λίγο κάθε φορά,
νύχτα καὶ μέρα, γιὰ νὰ μὴν κακοστομα-
χίσῃ. Ὑστερα παίρνει μιὰν ἄλλην
γυναῖκα καὶ περιμένει νὰ τὸν ἀπα-
τήσῃ κι' αὐτὴ... γιὰ νὰ τὴν φάῃ.

ποὺ φτιάχνει τὰ φορέματα τῶν κοριτσιῶν τῆς ὀρχήτρας.
Βγήκαν μαζί. Ὁ νέος ἄρχισε νὰ τῆς μιλή γιὰ τὰ νύχτε-
ρινὰ κέντρα.

—Σεῖς, καθώς βλέπω, δὲν εἰσθε σὰν τὴς ἄλλες. Πρέπει
νὰ προσέχετε πολὺ δεσποινίς... Προσέξτε γιὰτὶ μιὰ νέα
«χάνεται» σὲ μιὰ μεγαλούπολη.

Τὰ λόγια τοῦ νέου ἔμοιαζαν μ' ἐκείνα ποὺ ἀκούσε σὲ
μιὰ μακρινὴ νύχτα ἀπὸ τὸν Μάρκο.

Ἡ Μύρια ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνει στὸ Προξενεῖο γιὰ
νὰ μάθῃ γιὰ τὸν Μάρκο.

—Μὴν ἀνησυχεῖτε, δεσποινίς, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ γραμ-
ματεὺς. Ὅταν μάθουμε θὰ σὰς εἰδοποιήσουμε.

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μ' ἄνδρες μ' ἄνδρες. Ὁ Φραγκίσκος
τὴν συνοδεύεε κάθε νύχτα στὸ σπῆτι της.

Κάποιο βράδυ, ἐνῶ περπατοῦσαν στὴν παραλία τοῦ Βο-
σπόρου ὁ νέος τὴ σταμάτησε καὶ τῆς εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή
—Σ' ἀγαπᾶ... Μύρια...

Στὴ Μύρια φάνηκε πὼς ἀκούε γιὰ
πρῶτη φορά αὐτὴ τὴ λέξη. Κι' ἔκλεισε
τὰ μάτια. Ὁ Μάρκος παρέμεινε στὴ φαν-
τασία της σὰν σκιά.

Τὸ πιάνο εἶχε τοποθετηθῇ κοντὰ στὸν
τοιχὺ: Ἐνας μεγάλος καθρέ-
φτης ὕψωνιαν ὡς τὸ ταβάνι
ἀντίκρου της, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἡ
Μύρια ἔβλεπε τὴν εἰσοδὸ τοῦ
κέντρου ἀπ' ὅπου περνοῦσαν
γυναῖκες, ἀξιωματικοί, πολι-
τες καὶ ναῦτες. Μερικὰ ζευ-
γάρια χόρευαν ἀνάμεσα στὰ
τραπεζάκια. Ἐνας νέγρος ἔ-
παιζε μὲ τρία μπουκάλια στὸν
ἄερα. Καὶ στὴ σκηνὴ ἓνας
γάλλος μὲ μιὰ ὁμορφὴ συμ-
πατριώτισσά του ἔπαιζαν κά-
ποιο σκέτος. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ
Φραγκίσκος πλησίασε τὴ Μύ-
ρια καὶ τῆς εἶπε:

—'Απόψε δὲν θὰ μπορέσω

νὰ σὲ συνοδεύσω. Θὰ σὲ ἴδω αὐριο στὴς ἔντεκα.

—Δὲν μπορεῖς; Γιὰτὶ δὲν μπορεῖς;

—Θὰ πάω νὰ πάρω τὸν πατέρα μου ἀπὸ ἓνα φιλικὸ
σπῆτι.

—Ἔτοιμες; εἶπε ἡ βιολινίστρια.

Τὸ χέρι τοῦ Φραγκίσκου χάλιδψε τοὺς ὤμους τῆς Μύρια.

—Σύμφωνοι; Ἄδριο στὴς ἔντεκα.

Ἡ κείνη κῦτταξε στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ τὸν ἴδῃ ποὺ ε-
φευγε. Ὅ,τι εἶδε τότε τὴν ἔκανε νὰ κερῶσῃ καὶ μὲ κόπο
κατέπνιξε ἓνα οὐρλιασμα. Ἡ Μάρκος στεκόταν στὸ κα-
τῶφλι τῆς εἰσόδου! Κῦτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν Φραγκί-
σκο κι' ὕστερα τὸ βλέμμα του καρφώθηκε στὸν καθρέφτη.

—Ἐμπρός, τί περιμένεις; εἶπε ἡ βιολινίστρια.

Ὁ Μάρκος γύρισε ἀπὸτομα, τράβηξε τὴν πόρτα πίσω
του κι' ἔφυγε. Στὴ θέσῃ του, στὸν καθρέφτη, στάθηκε ὁ
νέγρος, καὶ ἔπαιζε μὲ τὰ μπουκάλια.

—Μάρκο! φώναξε τότε ἡ Μύρια, μὴ μπορώντας νὰ συγ-
κρηθῇ κι' ἔτρεξε ἀνάμεσα στὰ τραπεζάκια, πρὸς τὴν εἰ-
σοδὸ. Μάρκο! φώναξε πάλι. Καμμιά ἀπάντησι.

Βγήκε στὸ δρόμο. Τῆς φάνηκε πὼς εἶδε τὸν Μάρκο νὰ
βαδίζει στὸ ἀριστερὸ πεζοδρόμιο.

—Μάρκο! Μάρκο! ἔαναφώνησε.

Ἡ ἀνθρώπος γύρισε πίσω του. Δὲν ἦταν ὁ Μάρκος. Θὰ
ἦταν ἓνα φάντασμα, μιὰ σκιά, μιὰ φαντασία. Ἐκείνη ἔσα-
κολούθησε τὸ δρόμο ἀνάμεσα στὸν κόσμο, σὰν ἡρεμῇ.

—Αἶ, δεσποινίς! τὴν φώναξε κάποιος. Δὲν τ' ἀπάντησε
κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ.

Τῆς φάνηκε πὼς ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος τὴν ἀκολουθοῦσε.

—Μάρκο! ἔαναφώνησε τρομαγμένη. Μάταια...

Σὲ μιὰ στιγμὴ τρέχοντας σκόνταψε καὶ πῆγε νὰ πέσῃ.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ. Δὲν ἦταν κανεὶς, στὸ σκο-
τεινὸ ἐκείνο δρόμο. Ὁ Μάρκος, εἶχε ἔξαφανισθῇ!

Κάθησε σ' ἓνα παγκάκι μέχρι ποὺ ἔσβυσαν ὅλα τὰ
φῶτα τῆς πόλεως. Μέσα στὴν ψυχὴ της ἐνοιῶθε πὼς ποτὶ
δὲν ἀγάπησε τὸν Φραγκίσκο, ἀλλὰ ὁ Μάρκος δὲν θὰ ἔα-
να γύριζε πιά.

ΑΜΕΔΕΟ ΕΓΟΛΙΝΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΥΑΝΙΟΝ Η ΣΤΡΙΧΝΙΝΗ ;

Ο κύριος Βανέττα ανατρίχιασε και τυλίχτηκε καλύτερα στη ζεστή ρόμπα του. Ύστερα απομακρύνθηκε από το παρτέρι της τραπεζαρίας.

—Είκοσι εκατοστά χιόνι! είπε, δείχνοντας το λευκό σεντόνι που απλωνόταν έξω... Για καλή μας τύχη τέλειωσαν χθές οι κούρσες, Στάνβυ.

Ο Ζώρς Στάνβυ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

Ο σκύλος—τάμπιον, ο Μπόμπυ, που θριάμβευσε στις κούρσες, ήταν εξαπλωμένος στο ταπέτο μπροστά στο τζάκι. Με το μουρμούρισμα του Στάνβυ, άνοιξε τα μάτια του και κούνησε την ουρά του. Ύστερα, ξαφνικά, σηκώθηκε όρθιος.

Την ίδια στιγμή μία γυναικεία φωνή τρόμου αντήχησε στις σκαλες κι' αμέσως ο Βανέττα και ο Στάνβυ έτρεξαν να ιδούν. Όταν, βρισκόνταν στην άρχη της σκάλας ξανάκουσαν το ουρλιασμα. Μία πόρτα κλείστηκε απότομα κι' ακούστηκαν πατήματα. Ο Βανέττα ανέβηκε ως το πρώτο πάτωμα κι' εκεί στάθηκε.

Η Ζάν Τόλλεϋ, η όμορφη οικοδόμοινα, παρουσιάστηκε μέσα στο σκοτάδι με κατάχλωμο το πρόσωπο. Μόλις είδε τους δυο άντρες ξεφώνησε ακόμη μία φορά κι' ύστερα ρίχτηκε στην αγκαλιά του Βανέττα. Αυτίς την υποχρέωσε να καθίση σε μία πολυθρόνα, και προσπαθούσε να τίνε καθουχάση.

Την ίδια στιγμή άνοιξαν κι' άλλες πόρτες. Όλοι οι φιλοξενοούμενοι του τραπέζιτου Έδουάρδου Τόλλεϋ ήταν στο πόδι.

—Αννα, έλατε εδώ—είπε ο Βανέττα σε μία γυναίκα. Πάρτε τη Ζάν. Κάτι συμβαίνει.

Η Ζάν άνοιξε τα μάτια.

—Ο Έδουάρδος!—είπε—Στο δωμάτιό του!

Ο Βανέττα κι' ο Στάνβυ έσπρωξαν με όρμη μία πόρτα. Το δωμάτιο δέν φωτιζόταν καλά, αλλά είδαν τον τραπέζιτου Τόλλεϋ εξαπλωμένο στο πάτωμα με το κεφάλι βουτηγμένο στα αίματα.

—Νεκρός!—φώναξε ο Βανέττα—Και τι χτύπημα!

Ο Στάνβυ ανατρίχιασε και σωριάστηκε σε μία καρέκλα κυττάζοντας έρωτηματικά τον Βανέττα.

Ο Βανέττα ένας μεσόκοπος άνδρας, κτηνίατρος και σπόρτσμαν, έμεινε ακίνητος σ' άμυχανία:

—Νά κατέβουμε όλοι—είπε για μία στιγμή, ο Βανέττα.—Το δωμάτιο πρέπει να μείνη όπως βρίσκεται, ως που να έρθη η αστυνομία.

Οι όκτώ φιλοξενοούμενοι μαζεύτηκαν γύρω από το τζάκι κι' έμιλούσαν για το έγκλημα. Ο Βανέττα απουσίασε για λίγα λεπτά της ώρας, κι' όταν ήρθε ήταν κατάχλωμος.

—Δέν θέλω να δημιουργήσω πανικό, είπε, αλλά δέν πρέπει να σάς κρυψω πώς ο δολοφόνος βρίσκεται ακόμη στο σπίτι...

—Διάβολε! ξεφώνησε ο Μπόϋ Κάλσι, δικηγόρος και φίλος του θύματος. Γιατί μας κρατάτε τότε; Έγώ θα φύγω.

—Περιμένετε—διέταξε ο Βανέττα. Πρέπει να μείνετε. Εκτίταξα έξω στο χιόνι και δέν είδα πουθενά βήματα.

—Αρα ο δολοφόνος είναι μέσα στο σπίτι.

—Θέλετε να π΄τε τότε—είπε ο Μπόϋ—πώς ο δολοφόνος είναι ένας από μās.

—Πάρτε το όπως θέλετε. Στο χιόνι δέν υπάρχουν βήματα κι' ο δολοφόνος βρίσκεται κοντά μας.

Ο Κάλσι κάθισε χωρίς να π΄η λέξη. Δέν μπορούσε να άρνηθ΄ τις λογικές παρατηρήσεις του Βανέττα. Αλλά η Ντόλλυ Μπάινρεν δέν μπόρεσε να κρατήση ό,τι περιούσε από το μυαλό της.

—Ο Ζόε Φέντον, είπε, έδραπέτευσε πρό τριών ήμερών από τη φυλακή. Μπορεί αυτός να σκότωσε τον Έδουάρδο.

Ο Ζόε, καθώς ξέρετε, είναι ο αδελφός της Ζάν και... μ' σουσε πολύ τον Έδουάρδο.

—Σωπάτε Ντόλλυ—μουρμούρισε κάποιος.

Την στιγμή εκείνη έφθναν ο έπιθεωρητής της αστυνομίας μ' έναν αστυνομό, μερικούς χωροφύλακας και τον Μπέντον, τον γιατρό του Τόλλεϋ.

Ο γιατρός προχώρησε στο δωμάτιο της Ζάν.

—Όλοι να μείνουν στο σπίτι—διέταξε ο έπιθεωρητής—Κανείς δέν θά βγ΄η έξω.—Ποιος μπορεί να διαφωτίση το έγκλημα;—είπε στρεφόμενος προς τους φιλοξενομένους.

—Κανείς, φώναξε θυμωμένος ο Μπόϋ. Αλλά ο Βανέττα έδωσε τόσες διατάγες...

—Λοιπόν, δόκτωρ Βανέττα—είπε ο έπιθεωρητής—έλατε κοντά μας. Μπήκαν στο δωμάτιο του Τόλλεϋ. Ο γιατρός εξέτασε το πτώμα κι' ο έπιθεωρητής έρριξε μία ματιά γύρω του. Ένα χρηματοκιβώτιο στον τοίχο ήταν ανοιχτό. Δέν υπ΄ρχε τίποτα μέσα εκτός από ένα πακέτο χαρτιά και τριακόσια ογδόντα δολάρια. Ο έπιθεωρητής έκλεισε το χρηματοκιβώτιο και ζήτησε από τον Βανέττα να του διηγηθ΄ πώς ακριβώς συνέβησαν τα πράγματα.

—Μαζεψτήκαμε όλοι την περασμένη νύχτα για να γιορτάσουμε τη νίκη του Μπόμπυ, του σκύλλου του Τόλλεϋ! άπήντησε εκείνος. Έπειδή δέν πέρασε η ώρα, το θύμα μās είπε να κοιμηθούμε εδώ. Θά ήταν ως δυο και μισή από τα μεσάνυχτα όταν πήγαμε στα δωμάτια μας. Η κυρία Τόλλεϋ ανέκάλυψε άργότερα το έγκλημα.

—Το χρηματοκιβώτιο δέν ήταν κλειστό—είπε ο έπιθεωρητής—και συνεπώς η κλοπή δέν ήταν η αίτία του έγκλήματος.

—Κάνετε λάθος!—έπενεβη ο Βανέττα. Στο χρηματοκιβώτιο υπ΄ρχαν δώδεκα μπριγιάντια άξίας εκατό χιλιάδων δολλαρίων!

Ο έπιθεωρητής ορθάνοιξε τα μάτια:

—Είναι δυνατόν!

—Τά είχε αγοράσει ο Τόλλεϋ για να κάνει ένα περιόριο για τη σύζυγό του. Σε μία εβδομάδα θά γιώρταζαν την πρώτη επέτειο των γάμων τους.

Ο έπιθεωρητής έκούνησε το κεφάλι του, ένω κύτταζε το θύμα.

Ο γιατρός έδωσε την έκθεσή του. «Βαθύτατο τραύμα του κρανίου από σιδηρούν όργανον».—Π΄ηγε στην τραπεζαρία που είχαν μαζεψ΄η όλοι οι φιλοξενοούμενοι.

—Ο δολοφόνος είναι ο Ζόε Φέντον!—φώναξε η Ντόλλυ Μπάινρεν.—Τό ξέρετε καλά. Γιατί δέν αφήνατε τους άλλους να φύγουν;

Ο Ζόε Φέντον, ο μικρότερος αδελφός της Ζάν, κατέβη κάοθη σε φυλάκιση τριών έτών για άπάτη. Έδραπέτευσε άπ' εκεί και κανείς δέν έμαθε πο΄η π΄ηγε.

Ο έπιθεωρητής, ήταν έτοιμος να άπαντήση όταν μπ΄ηκε η μαγείρισσα της Τόλλεϋ:

—Έχω κάτι να σάς π΄ω. Ένα κοτόπουλο χάθηκε από το ψυγείο άπόψε τη νύχτα.

—Αυτό άποδεικνύει πώς κάποιος κρύβεται στο σπίτι—έπενεβη ο Μπόϋ Κάλσι.—Βρισκόμαστε σε κίνδυνο, κύριε έπιθεωρητά. Σας ζητώ εξ όνόματος όλων την άδεια να φύγουμε.

—Αδεια δέν δόθηκε σε κανέναν.

Στο μεταξύ ο σκύλος ο Μπόμπυ, μπ΄ηκε στο δωμάτιο.

—Ο Μπόμπυ πεινά—είπε ο Βανέττα.—Τι έτοιμάσατε γι' αυτόν; ρώτησε τη μαγείρισσα.

—Τό κρέας του είναι στο ψυγείο, κύριε.

—Πολύ καλά, είπε χαμογελώντας ο Βανέττα και προχώρησε προς την κουζίνα.

Ξαναγύρισε σε λίγο κρατώντας ένα πιάτο με μπάλες από κρέας. Ο Μπόμπυ τις έφαγε όλες.

Τη στιγμή εκείνη έμπ΄ηκε ο έπιθεωρητής.

—Ο δολοφόνος δέν κρύβεται πουθενά, είπε.

Την ίδια σχεδόν στιγμή κατέβαινε η κυρία Τόλλεϋ κι' ο έπιθεωρητής την ρώτησε:

—Πώς άνακαλύψατε το έγκλημα;

—Ήθελα να το΄υ π΄ω κάτι. Γι' αυτό μπ΄ηκα στο δωμάτιό του.

—Όλοι υποψιάζονται πώς ο αδελφός μας είναι ο δολοφόνος κι' κρύβεται στο σπίτι. Τι λέτε γι' αυτό;

—Ο Ζόε δέν είναι εδώ. Είπε η Ζάν κοκκινίζοντας. Αυτή είναι η άλήθεια.

—Κάνετε λάθος, κυρία μου, είπε ο αστυνομικός. Ο Ζόε ήλθε εδώ χθές τη νύχτα και το΄ωσατε να φάη το κοτόπουλο.

—Κάνετε λάθος σεις, κύριε έπιθεωρητά, είπε η Ζάν.

Στην πόρτα παρουσιάστηκε η μαγείρισσα.

—Ο Μπόμπυ ψόφησε! είπε κλαίγοντας. Είναι στη βεράντα!

—Τι έφαγε το σκυλί; ρώτησε ο έπιθεωρητής.

—Τις μπάλες από κρέας και μία μπριζόλα που περισσεψε στην κυρία Τόλλεϋ.

—Τότε η μπριζόλα θά είχε δηλητηριολέπενεβε ο Στάνβυ. Όταν έγινε άπόπειρα να δηλητηριασθ΄η κι' η Ζάν;

Ο έπιθεωρητής δέν άπάντησε αλλά έρριξε μία ματιά στον Βανέττα.

—Κυάνιο ή στριχνίνη! Είπε απότομα. Έχετε την καλωσύνη να βρ΄ητε το δηλητήριο, δόκτωρ;—είπε στον Βανέττα. Έχετε κανένα μπουκαλάκι στην τσάντα σας; Για κυττάξετε!

—Θά κυττάξω γιατί πάντοτε έγ΄ω για τα ζ΄ωα που πρέπει να σκοτωθ΄ουν για να μ΄ην υποφέρουν. Αν δηλητηριάστηκε άπό κυάνιο, θά το ξέρω.

—Κι' έγ΄ω, άπάντησε ο έπιθεωρητής.

Τό σκυλί έστάλη άμέσως στο έργαστήριο του Βανέττα κι' ο έπιθεωρητής κατέβηκε στην κουζίνα.

—Ποιος έφερε τις μπριζόλες της κυρίας; ρώτησε.

—Εγ΄ω τις έφερα κ΄η τις έτοιμάσα, είπε η μαγείρισσα.

Ύστερα ρώτησε για το ύπηρετικό προσωπικό κι' έφυγε σκεπτικός. Ήταν σίγουρος πώς κάποιος κρυβόταν μέσα στο σπίτι. Τό κοτόπουλο που χάθηκε τ΄δειχνε καθαρά. Έπρεπε να βρεθ΄η ή κρύπτη. Προχώρησε προς την άποθήκη όταν είδε την πόρτα του χ΄ωλλ που έφερνε προς την τραπεζαρία ν' άνοιξη σιγά σιγά. Ύστερα άνοιξε απότομα και παρουσιάστηκε ένα θάμα που έπροκάλεσε μία γενική άναφώνηση τρόμου. Ένας ύπηρετής που κατέβηκε στο υπόγειο για να τακτοποιήση το καλοριφέρ βρέθηκε με το κεφάλι σπασμένο κι' αϊμόφυρτο.

—Τι συνέβη; ρώτησε ο έπιθεωρητής.

—Κάποιος που κρύβεται κάτω με χτύπησε! Είπε ο ύπηρετής.

—Φωνάξετε τον γιατρό! διέταξε ο έπιθεωρητής και γλ΄υστηκε στο υπόγειο.

Εκεί που βρισκόταν το καζάνι του καλοριφέρ δέν υπ΄ρχε κανείς. Έπροχώρησε σ' ένα μικρό και σκοτεινό δωμάτιο και μόλις μπ΄ηκε άντίκρυσε μία σιλουέττα που προσπαθούσε να κρυφτ΄η. Έπηκολούθησε πάλι. Ένα κορμί έκρύβισε στη γ΄η. Ήταν ο Ζόε Φέντον, ο αδελφός της Ζάν. Αυτός όμως συνήλθε άμέσως, από τα χτυπήματα του έπιθεωρητού και τόν άκολούθησε. Τό πρόσωπό του ήταν άσπρό και άποκαμωμένο και τα μάτια του ήταν ματωμένα.

—Όταν μπ΄ηκαν στην τραπεζαρία κανείς δέν μίλησε.

Μόνον η Ζάν μουρμούρισε: «Ζόε», και σκέπασε το πρό-

σωπό της με τις παλάμες της.

—Δέν φταίει ή Ζάν, είπε ο νέος. Είχα άνάγκη να με βοηθήση. Έχτύπησα τόν ύπηρετή γιατί ήθελε να με προδώση. Δέν πιστεύω όμως να είναι σοβαρά. Ξέρω πώς έδολοφόνησαν τόν Έδουάρδο. Τό άκουσα πίσω άπό την πόρτα της άποθήκης.

—Σεις τόν δολοφονήσατε φώναξε ο Μπόϋ.

—Όχι! φώναξε η Ζάν. Ο Ζόε δέν είναι δολοφόνος! Έκανε μία άπάτη ναί, αλλά δέν είναι έγκληματίας!

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ένα κουδούνισμα.

—Ένα γράμμα για σάς, κύριε έπιθεωρητά, είπε ο ύπηρετής. Τ΄φεραν μαζί μ' αυτό τό κουτί.

Οι δυο αστυνομικοί έδιάβασαν τό γράμμα.

—Είμαι εύτυχής που σάς επιστρέφω άνέπαφα τά μπριγιάντια σας, κυρία Τόλλεϋ, είπε ο έπιθεωρητής μόλις άνοιξε τό κουτί.

—Πώς είναι δυνατόν; έπαρητήρησαν όλοι.

—Θά σάς έξηγήσω άμέσως. Ένας άπό τους φιλοξενομένους ήθελε να πάρη τά μπριγιάντια κι' ήταν άποφασί-

σμένος να δολοφονήση για να τά έχη. Μπήκε στο δωμάτιο του Τόλλεϋ και τόν έξηγάσσε υπό τήν άπειλή του περιστρόφου του ν' άνοίξη τό χρηματοκιβώτιο. Ύστερα τόν σκότωσε μ' ένα σίδερο του τζακιού κι' έκανε να φύγη. Αλλά έπειδή έξω ήταν χιόνι, δέν μπορούσε να βγ΄η για να κρύψη τά μπριγιάντια. Έπρεπε όμως να βγάλη έξω άπό τό σπίτι τά μπριγιάντια. Αλλά με ποιόν τρόπο; Ο δολοφόνος είχε άτσιάλνια νεύρα και μεγάλη έξυπνάδα. Βρήκε κάποιον σίγουρο μέσο. Έδωσε στον Μπόμπυ να φάη παουσία όλων, τις μπάλες από κρέας. Μέσα σε κάθε μία άπ' αυτές υπ΄ρχε κι' ένα μπριγιάντι.

Τά μάτια όλων εκτίταξαν τόν Βανέττα. Εκείνος τινάζοντας τη στάχτη του τσιγάρου του είπε:

—Έξακολουθήστε, κύριε έπιθεωρητά. Προκαλέσατε μεγάλο ένδιαφέρον...

—Τά μπριγιάντια τά κρύψατε καλά, δόκτωρ, αλλά έπρεπε να βγ΄ουν άπ' αυτό τό σπίτι. Γι' αυτό ρίξατε κυάνιο και μπριζόλα και δηλητηριάσατε τόν Μπόμπυ. Ξέρατε

καλά πώς θά κάνατε ύστερα την άυτοψία. Η δηλητηρίασις του σκυλιού μ' έφώτισε.

Ο Βανέττα σηκώθηκε και είπε:

—Τότε σεις έδώσατε τό σκυλί σ' έναν άλλον να κάνει την άυτοψία;

—Ακριβώς. Κι' η άπόδειξις αυτή είναι άρκετή για να σάς οδηγήση στην ήλεκτρική καρέκλα!

EDWARD PARRISH WARE

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ο Φούσκο, διάσημος Ναπολιτάνος ήθοποιός, συγγραφέας κωμωδιών και θεατρώνης, εύρίσκατο μετά του θιάσου του εις την Καζέρταν. Μίαν έσπέρην οι θεαταί εσύριζον άγρίως ένα εκ των ήθοποιών του θιάσου του, εις τόν δ. ποιόν ο Φούσκο, όστις είχε έμπιστοσύνην εις αυτόν, είχε δώσει—ρόλον πρωταγωνιστού. Ο ήθοποιός άπεσύρθη και τότε ο Φούσκο, εμφανισθείς επί της σκηνής, είπε:

—Παρακαλώ πολύ τους Αμερικανούς θεατάς, οι όποιον εύρίσκονται εις την αίθουσαν, να μη έκφράζουν διά ουριγμών τόν ένθουσιασμόν των, όπως συνηθίζεται εις την χώραν των! Εις την Εξώρην είναι πιθανόν να παρεξηγηθ΄ουν και αι παρεξηγήσεις βλάπτουν.

Εις την αίθουσαν έξερράγησαν γέλωτες και τούς συριγμούς διεδέχθησαν ζωηρά χειροκροτήματα.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΙΚΑΙ ΝΕΑ

Νά λοιπόν, πού οί εκ-
κεντρικότητες δέν είναι... αποκλειστι-
κόν κτήμα τών "Αμερικανών".
"Όπως γράφουν οί Γερμανικές έ-
φημερίδες, ο καθηγητής κ. Γκύντερ
Μύλλερ προτίθεται νά κάνη—μέ σύν-
τροφο τόν υιό του "Αρνολδ—τόν
γύρον τών Βαλκανίων, επιβαίνοντας
κάρρου συρομένου από ένα μόνον ά-
λογον.

Κατά τό διάστημα της... πρωτοτύ-
που αὐτής περιηγήσεως των, οί ως
άνω, θά κατοικοεδρεύουν εἰς τό κάρ-
ρον των, τό όποῖον ἔχουν διασκευά-
σει εἰς δωμάτιον μέ δλα τά... δυνατό
κομφορ.

Διά νά μή κουράζον τό μοναδικόν
των άλογο οί εκκεντρικοί Γερμανοί,
δέν θά διανύουν περισσότερα τών 30
χιλιόμετρων ἡμερησίως.

Μεταξύ τών πρώτων πραγμάτων
τά όποία ἐσκέφθησαν νά προμηθευ-
θοῦν διά τήν περιόδειαν των αὐτήν,
ἦσαν οἰμέθοδοι τών εἰς τήν Βαλκάνια δ-
μιλουμένων γλωσσών, τās όποίας
προτίθενται νά ἐκμάθουν.

Καλώς νά μάς ἔλθουν λοιπόν.

ΘΗΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΙΝΟΥΝ ΝΕΡΟ

Ἡ Γερμανική Κυβέρ-
η-
σις οργανώνει μίαν μεγά-
λην άποστολήν, διά τήν
ἐρημον τής Σαχάρας καί
τήν Λιβυκήν τοιαύτην, μέ
σκοπόν τήν ἐλθόντος τόδυνα-
τόν εὐρυτέραν ἔκτασιν έ-
ξερευνήσιν των.

Ἀφορμή τής οργανώσε-
ως τής άποστολῆς αὐτῆς
εἶναι ἡ ἐξακρίβωσις τής
ἀληθείας τών ἀνακινώ-
σεων τῆς πρότινος ἐκείθεν
ἐπανελθούσης "Αγγλικῆς
ἐξερευνητικῆς άποστολῆς,
δ' άρχηγός τῆς όποίας ἱ-
σχυρίζεται, ὅτι εἰς τό βά-
θος τών ως άνω ἐρήμων,
ἐνδιαικίζονται λέοντες, πάν-
θηρες καί άλλα ἄγρια θη-
ρία, τά όποία δέν πίνουν
νερό, ἀρκούμενα νά δρο-
σιζώνται ἐκ τῆς εἰς τά
φυτά τών ὀλίγων ἐκεῖ δά-
σεων ἐπικαθημένης τήν νύ-
κτα δρόσου, δεδομένου
ὅτι οὐδέναι πηγή άνευρέθη.

ΔΕΝ ΠΗΓΕ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ, ΠΗΓΕ ΟΜΩΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

"Ενας Χάνς Μπέκμαν από τό "Αμ-
βοῦργον, ἔχων ὑπονοίας ὅτι ὁ συνε-
ταίρος του τόν ἔκλεπτε, κατέφυγε εἰς
ένα μέντιουμ, διά νά τοῦ ἐπιῆ ἄν ἡ
ἀντίληψις του ἦτο ὀρθή ἡ ὀχι.
Ἀντί τών ὧων ἐπερίμενε, ἐπληροφο-
ρήθη ὅτι ἡ σύζυγός του τόν ἠπάτα μέ
ένα φίλον του καί ὅτι μετά 15 ἡμέρας
θά ἀπέθνησκεν ἐκ συγκοπῆς.

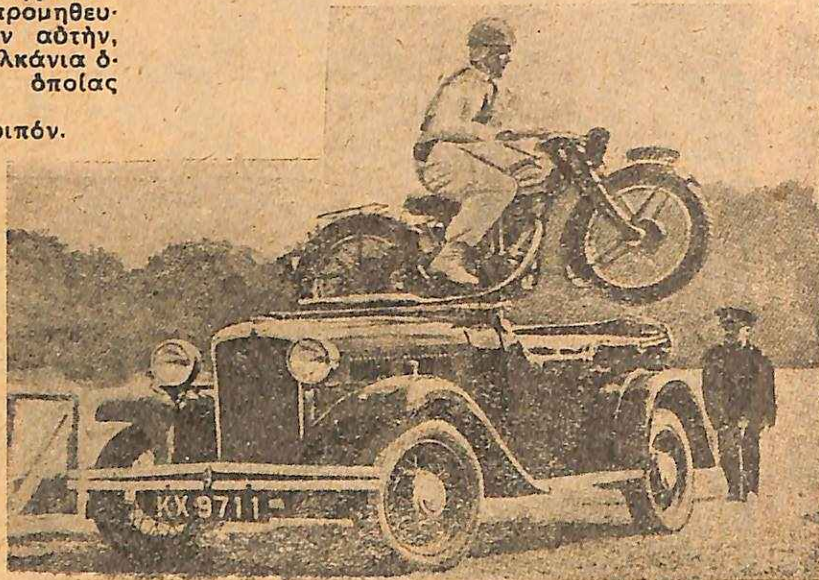
Ὁ πτωχός Χάνς, ἕνας τύπος ἀφε-
λοῦς καί καλυκαγάθος ἐμπόρου ἀ-
λάντων, ἐπίστευσεν εἰς τās διαβεβαιώ-
σεις τοῦ μέντιουμ καί ἀπεφάσισε πρό
τοῦ θανάτου του νά ἐκδικηθῇ τήν α-
πιστον.

"Ετσι τήν παραμονήν τῆς ἡμέρας
καθ' ἣν κατά τό μέντιουμ θά ἀπέθνη-
σκε, συνέταξε τήν διαθήκην του καί
κατόπιν ὀπλοθεῖς μέ ένα περιστροφό
μετέβη πρός συνάντησιν τοῦ φίλου
του καί τόν ἐπυροβόλησε ἐπανειλημ-
μένως, μεθ' ὃ ἐπωφελοῦμενος τοῦ
δημιουργηθέντος πανικοῦ μετέβη τρέ-
χων εἰς τήν οἰκίαν του διά νά φονεύ-
σῃ καί τήν σύζυγόν του.

Εὐτυχῶς ἐκείνη ἔλειπε καί μέχρις
οἱ ἐπιστρέψῃ τόν άνευρον καί τόν
συνέλαβον οἱ αστυφύλακες.

"Ἡδὴ ὁ Χάνς, ὁ όποῖος δέν... ἀπέ-
θανε, κρτεῖται εἰς τās φυλάκας,
ὅσον άφορᾷ τό μέντιουμ ἀπεδεί-

Ο "ΑΣΣΟΣ", ΤΗΣ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑΣ

Μέχρι σήμερα ἦταν γνωστό πώς ὑπῆρχον οἱ «άσσοι» τών τροχοφόρων
ὅσον άφορᾷ τήν ἀνάπτυξη ταχύτητος. Τώρα ὅμως πρέπει νά προσθέ-
σουμε καί τοὺς «άσσους πηδήματος» μέ τροχοφόρα. Στήν φωτογραφία
πού δημοσιεύουμε φαίνεται ὁ ἀμερικανός Τζών Πόλλυ ὁ όποῖος κατορ-
θώνει ὑψηλότερα άλματα μέ τή μοτοσυκλέττα του. Ἴδου τον τώρα, πού
πηδᾷ μέ μεγάλην εὐκολία ἐπάνω ἀπό ένα αὐτοκίνητο. Ὁ Τζών Πόλλυ
ἔχει σήμερα τό παγκόσμιο ρεκόρ «άλματος» καί τόση εἶναι ἡ χαρά του,
πού ὅταν πηγαίνει περίπατο τοῦ ἀρέσει νά πηδᾷ μέ τό... δίτροχό του
κάθε ἐμπόδιο πού βρίσκεται μπροστά του, μόνο καί μόνο γιά νά κάνη κα-
τάπληξιν σ' ὅσους τόν βλέπουν.

χθῆ ὅτι ἦτο ἐρωμένη τοῦ συνεταίρου
του καί ἠθέλησε νά τόν κάμῃ νά
ἐγκληματίσῃ, διά νά μείνῃ ἡ διαχεί-
ρησις εἰς χεῖρας τοῦ φίλου τῆς.

Ο ΛΟΝΤΟΣ ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ...

"Όπως γράφουν μερικά ἀθλητικά
φύλλα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ ἦττα τοῦ
Λόντου από τόν Μαχόνεϋ ὑπῆρξεν
ἀπολύτως εἰκοτική, ὃ δέ ἀδάμαστος
"Ελλην πρωτοπαλαστής ὑπεχώρησεν
εἰς ἀπειλὰς τών γκάγκστερς, εἰς τούς
όποίους δ' ἦθεν νικητῆς τοῦ ἀγῶνος
εἶχε τάξει ὀλόκληρον τό ἐκ τοῦ ἀγῶ-
νος μεριδίον του.

Κατά τά αὐτά ἀθλητικά φύλλα, ἡ
τόσον ὑποτιμητική διά τών Μαχόνεϋ
προσφυγή εἰς τούς γκάγκστερς διά

τήν ἐξασφάλισιν τοῦ τίτλου τοῦ πρω-
τοπαλαιστοῦ, ὀφείλεται εἰς τόν σφο-
δρόν ἐρωτά του πρός μίαν ὠραιότα-
την "Αμερικανίδα ἠθοποιόν, ἡ ὅποια τοῦ
εἶχε δηλώσει ὅτι τότε μόνον θά ἐρρί-
πτετο εἰς τās ἀγκάλας του, ὅταν θ'
ἀπέκτα τήν ἀδμαντοκόλλητον ζώνην
τοῦ πρωτοπαλαιστοῦ.

"Ετσι, καταλήγουν, ὁ Λόντος ἔπρεπε
θύμα τών γκάγκστερς καί τοῦ ἐρωτός,
ἀλλά καί τοῦ
ἐμπορικοῦ πνεύματός του. Τοῦτο, διότι ἐφ' ὅσον ἐ-
φαίνεται ἀήτητος οἱ ἀ-
γῶνες του δέν προεκά-
λουν καί πολὺ ἐνδιαφέ-
ρον καί δέν εἶχον μεγά-
λας εἰσπράξεις. Ἐνῶ τώ-
ρα, εἰς τό προσεχῶς δο-
θησόμενον μάτς ρεβάνς,
θά καλύψῃ δλας τās ζη-
μίας τῆς εἰκονικῆς του
ἡττης.

"Ας δοῦμε, λοιπόν.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

"Ασφαλῶς ὁ πιστότε-
ρος ἐραστής τῆς ἐποχῆς
μας σ' ὅλη τήν ὀφῆλιο εἶ-
ναι ὁ Τσάρλυ Ρέκμαν από
τῆ Φιλαδέλφεια.

Ὁ νεώτερος αὐτός Ρω-
μαῖος, ἠρνήθη νά δεχθῇ
δωρεάν τεσσάρων ὀλο-
κλήρων ἑκατομμυρίων
δολλαρίων πού τοῦ προσέ-
φερον ἕνας μακρινός
συγγενῆς του ὑπὸ τόν ὄ-
ρον ν' ἀφίσῃ τήν πτωχήν
μνηστῆν του καί νά νυμ-
φευθῇ τήν κόρην πού θά
ὑπεδείκνυε αὐτός.

Τό κακό ὅμως εἶναι
ὅτι ἡ "Εκείνη του, ἅμα
ἐπληροφορήθη τήν πρός
χάριν τῆς θύσαν του, τόν
ἐγκατέλειπεν ὡς ἡλίθιον.

—Μποροῦσε ὁ βλάξ εἶ-
πε, νά πάρῃ ἐκείνην ὡς σύζυγον καί
νά κρατήσῃ ἐμένα ὡς... ἐρωμένην. "Ε-
τσι θά περνούσαμε ὅλοι καλὰ καί ἱ-
σως ὁ μακρυγός του θεῖς νά τόν ἔκα-
νε ἀργότερα καί γενικό κληρονόμο
του. Φυσικά λοιπόν, δέν μπορῶ νά
παντρευθῶ ἕναν ἄνθρωπο πού δέν
νοιῶθει τό συμφέρον του!

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ—ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ!

Στόν μεσαιῶνα ἐπίστευαν πώς ὁ
βάτραχος εἶναι πλούσιος σέ φαρμα-
κευτικές οὐσίες καί γι' αὐτόν λοιπόν
τόν λόγο τόν ἐμεταχειρίζοντο γιά θε-
ραπεία πολλών ἀσθενειῶν καί ἐβγα-
ζαν ἀπ' αὐτόν διάφορα... φαρμακευτι-
κά ὀγρά, ἀφοῦ τοῦ ἔκαναν προηγουμέ-
νως φριχτά μαρτύρια!

ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Εἰς τήν Βαρκελώνην ἐξετυλίχθη
τελευταίως ἕνα άγριον ἐρωτικόν δρά-
μα, τό όποῖον άνεστάτωσε τοὺς κα-
τοίκους τῆς πόλεως.

"Ενας νέος, κουρεὺς τό ἐπάγγελ-
μα, εἶχεν ἀρραβωνισθῇ μίαν πτωχήν
κόρην, τήν όποίαν ἐπρόκειτο νά νυμ-
φευθῇ κατά τὰ Χριστούγεννα.

Δυστυχῶς ὅμως, πρό τινων μηνῶν,
ὁ νεαρός φίγκαρο, ἐμπλέξε μέ μίαν
παρέα κοκαῖνομανῶν συναδελφών
του, κατελήφθη καί αὐτός από τό πά-
θος τῶν ναρκωτικῶν καί ἤρχισε νά
παραμελῇ τήν ἐργασίαν του, εἰς τρό-
πον ὥστε κατέστη ἄνθρωπινον ράκος.

Ἡ νέα τότε, μολοντί τόν ἠγάπα
ἀκόμη καί ἐπέδωκε νά τόν σώσῃ, ἡ-
ναγκασθῇ νά διαλύσῃ τόν ἀρραβῶνα
καί νά μνηστευθῇ μέ ένα νεαρὸν ὁ-
πάλληλον ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας, ὁ
όποῖος εἶχε ἐλθῇ ἀπὸ τήν ὀντως ἐ-
ξαιρετική ὁμορφιά τῆς.

Ὅταν ὁ Ζοζέ Νεβάντα—ἔτσι λέ-
γεται ὁ κοκαῖνομανῆς κουρεὺς—ἔλα-
βε πλῶν τό δαχτυλίδι τῶν ἀρραβῶνων
τῆς παρήγγειλε νά σπεύσῃ νά τόν ἀ-
κολουθήσῃ, διότι ἄλλως θά τήν ἐξε-
δικεῖτο σκληρότατα.

Ἡ νέα ὅμως, πού εἶχε συμπαθήσει
ἐν τῷ μεταξύ τό νέο μνηστήρα τῆς,
δέν ἔδωκε προσοχή στά λόγια του,
καί ἔτσι ἔγινε τό δράμα.

Ἐνῶ τήν περασμένη Κυριακῇ τό
ζεῦγος ἐκάθητο ἡσυχῶν εἰς ἕνα πα-
ράμερο παγκάκι κάποιου πάρκου τῆς
πόλεως, ὁ τοξικομανῆς κουρεὺς πού
τό παρηκολούθει, ὥρμησεν ἑξαλλος
ἐναντίον του, ἀπέκοψε τά ὠτα τῆς κό-
ρης καί τῆς ἐχάραξε τās παρειάς, καί
μετά τοῦτο ἀπέκοψε καί τήν καρδι-
δα τοῦ νέου, πού σαστισμένος ἐκράυ-
γαζε καλῶν εἰς βοήθειαν...

ΣΙΡΩΜΑΤΑ ΜΕ..... ΜΟΤΕΡ!

Ἡ ἀφόρητος ζέση πού ἐτοῖελλαν αὐτόν τόν μήνα τόν κόσμον, τόν ἔκανε νά
σπάσῃ τό μυαλό του καί νά ἐφεύρῃ διάφορα μέσα πού νά τοῦ ἀσφαλίσουν
λίγη δροσιά. "Ετσι, σῆς ἄντες εἰς Καλλιφορνίας, οἱ λουόμενοι καί οἱ πα-
ραθερίζοντες κοντά σέ λίμνες, ἐφεύρον ένα νέο κι' ἀναπαυστικό πλεούμε-
νο. Ἐπάνω σ' ένα εὐλίνο πλαίσιο ἐποποθέτησαν ένα στρώμα κι' ένα μωτέρ.
Κατ' αὐτόν τόν τρόπο μποροῦν καί ἑσπλάνουν ἀναπαυτικά, δροσιζόνται καί
ταξιδεύουν. Ὑστερα λοιπόν ὅπὸ τὰ ὑδροποδήλατα, τοὺς πλωτήρες, τὰ μικρὰ
κανῶ, ξεπροβάλλαν καί τὰ... ὑδροστρώματα, πού πλέουν στή θάλασσα κατὰ
τό κέφι μας.

ΧΑΛΛΑΙ ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΤΙΚ

"Ενα πολὺ περίεργο ἐπεισόδιο, πού
παρά λίγο νά στοιχίσῃ τῇ ζωῇ ἑνὸς
σεβαστοῦ κυρίου, ἔλαβε χώραν ἐπὶ ἑ-
νὸς ποταμοπλοίου, ἐκτελούοντος τήν
συγκοινωνίαν τοῦ ποταμοῦ Δούνα, ὁ-
πως γράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς Ρίγας.

Συνεπεία ἀποτόμου ταλαντεύσεως
τοῦ πλοίου, ἔπεσεν εἰς τήν θάλασσαν
τό σκυλάκι μίᾶς νέας, κομψῆς καί ὡ-
ραίας κυρίας, ἡ ὅποια ἤρχισε νά θρη-
νῇ καί νά ὠρύεται νά σταματήσῃ τό
πλοῖον καί νά ριχθῇ βάρκα διά νά
τῆς σώσουν τό ἀγαπημένο τῆς ζῶον.

Δυστυχῶς οὔτε κανεῖς ἐκ τῶν ἐπι-
βατῶν ἀπεφάσισε νά ριφθῇ εἰς τήν
θάλασσαν, οὔτε ὁ πλοίαρχος διέταξε
νά καταβιβασθῇ λέμβος. Εἰς ἐπίμε-
τρον, ἕνας κύριος πού παρακολουθοῦ-
σε τῇ σκηνῇ, ἔκρινε καλὸ νά εἰρωνευ-
θῇ τήν κυρία γιά τήν ὀξείωσίν τῆς ν'
ἀναστατωθεῖτον ὅλοι διά νά σώσουν
τό σκύλο τῆς.

"Εξαλλος τότε ἀπὸ θυμόν αὐτῇ,
ὥρμησε κατὰ τοῦ κυρίου νά τόν ραπί-
σῃ, κι' ἐκεῖνος παραπατήσας στή σπου-
δή του νά φυλαχθῇ, ἔπεσε εἰς τῇ θά-
λασσα, πλάι στὸ σκύλο.

"Εκὼν ἄκων τότε ὁ πλοίαρχος ἀνέ-
κοψε τό πλοῖον τοῦ πλοίου, κατεβίβα-
σε λέμβον καί μετ' ὀλίγον ἀνεσύρθη-
σαν ὥδοι καί ἀβλαβῆς, ὁ σκύλος καί
τό παρ' ὀλίγον θῦμα τῆς κυρίας του,
διότι ὁ γηραιὸς κύριος μὴ γνωρίζων
νά κολυμβᾷ, θά ἐπνίγετο ἀσφαλῶς
ἂν ἀργοῦσε λίγο νά καταβιβασθῇ ἡ
λέμβος.

Φυσικά, ἡ κυρία, ἠναγκασθῇ νά πλη-
ρώσῃ ἀκριβὰ τήν πρᾶξιν τῆς, ἀλλ'
εἶναι ἐν-
θουσιασμέ-
νη πού ἔ-
σωσε τόν
Ντίκ τῆς.
57 ΓΑΜΟΙ
ΜΑΖΙ.

"Όσο κι'
ἂν φαίνε-
ται ἀπί-
στευτο τό
πράγμα εἶ-
ναι ἐν τοῦ-
τοις ἀλη-
θεύτατο.

57 στρα-
τιῶται τοῦ
εἰς Ἑρυ-
θραίαν ἀ-
ποστ' αλέν-
τος Ἰταλι-
κοῦ στρα-
τοῦ ἐρωτεύ-
θησαν μέ
ἰθαγενεῖς
καί λαβόν-
τες ἄδειαν
τῶν ἐνυμ-
φεύθησαν
τὴν ἰδίαν ἡ-
μῶν καί
ὠραν.

(Συνέχεια)

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ

—'Αλλά μά-
λιστα... μάλι-
στα. Είναι ένας Άγγλος που κατοικεί στο Ι-
διο πάτωμα, αριθμός 337. Τον γνωρίζετε.

—Με παρακολουθείτε λοιπόν;

—Στην ανάγκη, για να σας βοηθήσω όπως
τώρα... 'Ο Μπέαμις αυτός ξέφυγε από το μπάρ
με τον Άρσεν Λουπέν.

—'Αν ενδιαφέρεστε για αυτά τα δυο
πρόσωπα, ειδοποιήσατέ τα.

'Ο Βίκτωρ της παρέστησε τον κίνδυνο
που διέτρεχε κι' αυτή.

—'Από το έπεισόδιο της αγκρά-
φας, εξακολούθησε, φρόντισα να
μάθω για σας. Και έμαθα. Ένα
βράδυ σας είδα να μιλάτε με
τον Μπέαμις. Τρύπωσα στο δω-
μάτιό του και άναμσα στα
πουκάμισά του είδα ένα
φουλάρι μεταξωτό, πορτοκαλ-
λί και πράσινο.

—Τι; Πώς; Τι λέτε; είπε
έκείνη ταραγμένη.

—'Ενα φουλάρι μεταξωτό
πορτοκαλλί και πράσινο, το
φουλάρι με το οποίο έπνιξαν
την 'Ελίζα Μασσόν. Τό είδα
εκεί. Υπάρχει ακόμη στο
συρτάρι του Άγγλου.

Διά μιάς η αντίσταση της
'Αλεξάνδρας συνετρίβη. 'Ορ-
θία ακόμη στεκόταν τρομα-
μένη, ενώ τα χείλη της που
τρεμούλιαζαν, έπιθύριζαν.

—Δεν είναι αλήθεια... Δεν
είναι δυνατόν!

'Αδυσώπητος εκείνος εξα-
κολούθησε.

—Τό είδα. Είναι το φου-
λάρι που ζητούν να βρουν.
Τό φουλάρι της 'Ελίζας Μασ-
σόν. Τό να το βρουν στα χεί-
ρια του Άγγλου, αποδει-
κνύει την ανάμιξη αυτού και
καί του Λουπέν στο έγκλημα
της οδοῦ Βωζιράρ. Καί αφού
δεν υπάρχει το φουλάρι, δεν υπάρ-
χουν άλλες ένδειξεις για να
βρουν την γυναίκα;

—Ποιά γυναίκα;

—Την συνένοχό τους. Εκείνη που συνήντησαν στην σκά-
λα την ώρα του εγκλήματος. Αδίκη που έσκότωσε.

'Η πριγκήπισσα ρίχτηκε έναντιόν του Βικτωρος. Καί με
μιά φόρα, ποδηταν όμολογία μαζί και διαμαρτυρία έφώ-
ναξε.

—'Εκείνη δεν έσκότωσε. Βεβαιώνω ότι η γυναίκα αυτή
δεν έσκότωσε. Αηδιάζει το έγκλημα, αηδιάζει το αίμα και
το θάνατο. Αδίκη δεν έσκότωσε.

—Ποιός, λοιπόν, έσκότωσε τότε;

Με μιά γρήγορη έναλλαγή συναισθημάτων, εκείνη ά-
πάντησε.

—'Όλα αυτά λίγο ενδιαφέρουν. Σκεφθήτε ότι θέλετε
για μένα. Άλλωστε είμαι χαμένη. 'Όλα είναι έναντιόν
μου. Γιατί ο Μπέαμις έφύλαξε το φουλάρι; Είχαμε μείνει
σύμφωνοι ότι θα το εξαφανίση 'Οχι, είμαι χαμένη!

—Γιατί; Φευγάτε. Τίποτα δεν σας εμποδίζει να φύγετε.

—'Οχι! είπε εκείνη. Δεν μπορώ, δεν έχω τη δύναμη

—Τότε βοηθήστε με να τον σώσω. Θα πάρω το φουλά-
ρι και θα δώσω στον Μπέαμις τα μέσα να δραπέτευση.

'Η πριγκήπισσα έπλησίασε και ο Βίκτωρ παρετήρησε
ότι έπαυσε κουράγιο. 'Ηματιά της έγλύκανε και μειδίωσε
στον άνθρωπο εκείνο, στον όποιο ένόμιζε ότι έπεβάλλετο
ή δύναμή της. Γιατί πώς άλλοιως θα μπορούσε να εξηγή-
ση αυτή, την χωρίς όρους άφοσίωσή του; Γιατί εκείνος έ-

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

σθή. 'Ο Μπέαμις θα του άνοιγε άμέσως την
πόρτα άν κτυπούσε δυο φορές σε τρία ίσα δια-
στήματα. Καθώς ο Βίκτωρ έκινήθη να φύγη, έ-
κείνη τοῦπιασε το χέρι

—Τι πρέπει να κάνω; τον ρώτησε. Να φύγω;

—Μην κινηθήτε απ' εδώ. 'Όταν σε μιά ώρα
θάχη τελειώσει ή έρευνα, θα ξανάλθω να
τά ποῦμε. 'Αν δεν μπορέσω, ραντεβού
την Παρασκευή στον πύργο του Άγίου

Ίακώβου.

Κατεσκόπευσε τον διάδρομο.

Δέν ήταν έρημος όπως συνήθως

'Επερίμενε λίγο κι' έπειτα έρ-
ριφοκινδύνευσε. 'Ετρεξε στο

νοῦμερο 337 και έκτύπησε

συνθηματικά. 'Ενας θό-
ρυβος βημάτων, ή κλει-
δαριά έλειτοῦργησε. 'Ε-

σπρωξε και μπήκε μέσα

είδε τον Μπέαμις και

τοῦάνήγγειλε ότι το ξε-
νοδοχείο ήταν κυκλωμένο.

'Ο Άγγλος έφοβήθηκε. 'Ο

Βίκτωρ τοῦ είπε ότι ζητοῦ-
σαν το φουλάρι και τον ρώ-

τησε άν είχε έγγραφα ή κάτι

άλλο που μπορούσε να ένο-
χοποίηση την πριγκήπισσα.

—'Οχι! απάντησε εκείνος.

—Λοιπόν, δός μου το κλει-
δι αυτού του συρταριού.

Τοῦ τῶδωσε. 'Ο Βίκτωρ ά-

νοιξε και πήρε το φουλάρι.

'Επειτα τοῦειπε να φύγη από

την μικρή έξοδο της οδοῦ

Παντιέ, τοῦδωσε μιά κάρτα

όπου έβαλε την όπογραφή

του Μωλόν και τοῦειπε.

—Δείξε αυτή την κάρτα

στον άστυφύλακα που θα

βρής εκεί, ή όπογραφή είναι

γνησια, στο έγγωῦμαι. Καί

φύγα χωρίς να γυρίσης να

κυττάξεις πίσω σου.

'Αλλά δεν επρόθεσσε να

φύγη... Την ίδια στιγμή ή

πόρτα έκτύπησε. Είχαν έλθει

οι άστυνομικοί.

—Διάβολε! έμουρμούρισε ο Βίκτωρ. Τόσο το χειρότερο.

Θά τα καταφέρουμε...

'Εκτύπησαν και πάλι.

—'Εμπρός! φώναξε.

'Ο Άγγλος έλέταξε τα παπούτσια του κι' εξαπλώθηκε

σ' ένα καναπέ. Τη στιγμή που ο Βίκτωρ πήγαινε ν' ανοίξη

άκουσε ότι ξεκλείδωναν. Δυο επιθεωρητάι μπήκαν.

—'Ορεβουάρ, αγαπητέ κύριε, είπε ο Βίκτωρ πρὸς τον

Άγγλον, με πιό δυνατή κάπως φωνή. Είμαι ένθουσιασμέ-

νος γιατί το πόδι σας πάει καλλίτερα.

'Επεσε επάνω στους χωροφύλακες. 'Ο ένας τοῦ είπε μ'

εὐγένεια.

—'Επιθεωρητής Ρομπώ. Κάνουμε μιά ανάκριση σ' αυτό

το ξενοδοχείο. Μπορώ να σας έρωτήσω πό ποτε γνωρί-

ζετε τον κύριον αυτόν;

—Τόν κύριον Μπέαμις; 'Εδω και λίγο. Στο χῶλλ μου έ-

πρόσφερε ένα σιγαρέττο. Από τότε που έστραμπούλησε το

πόδι του, έρχομαι και τον επισκέπτομαι.

Και έδωσε το όνομα του.

—Μάρκος 'Αβίστο.

—Περουβιανός, δεν είναι έτσι; Είσαθε μεταξύ των προ-

σώπων τα όποία ο άστυνόμος έπιθυμεί να εξετάση. Θέλε-

τε να λάβετε τον κόπον να κατεβήτε στο γραφείον; 'Εχε-

τε μαζί σας τα χαρτιά σας;

—'Οχι, είναι στο δωμάτιό μου, στο ίδιο πάτωμα.

κινδύνευε να

την σώση;

Τοῦ συνέ-

σπωσε να βια-

σπασε την

στήματα. Καθώς ο Βίκτωρ έκινήθη να φύγη, έ-

κείνη τοῦπιασε το χέρι

—Τι πρέπει να κάνω; τον ρώτησε. Να φύγω;

—Μην κινηθήτε απ' εδώ. 'Όταν σε μιά ώρα

θάχη τελειώσει ή έρευνα, θα ξανάλθω να

τά ποῦμε. 'Αν δεν μπορέσω, ραντεβού

την Παρασκευή στον πύργο του Άγίου

Ίακώβου.

Κατεσκόπευσε τον διάδρομο.

Δέν ήταν έρημος όπως συνήθως

'Επερίμενε λίγο κι' έπειτα έρ-

ριφοκινδύνευσε. 'Ετρεξε στο

νοῦμερο 337 και έκτύπησε

συνθηματικά. 'Ενας θό-

ρυβος βημάτων, ή κλει-

δαριά έλειτοῦργησε. 'Ε-

σπρωξε και μπήκε μέσα

είδε τον Μπέαμις και

τοῦάνήγγειλε ότι το ξε-

νοδοχείο ήταν κυκλωμένο.

'Ο Άγγλος έφοβήθηκε. 'Ο

Βίκτωρ τοῦ είπε ότι ζητοῦ-

σαν το φουλάρι και τον ρώ-

τησε άν είχε έγγραφα ή κάτι

άλλο που μπορούσε να ένο-

χοποίηση την πριγκήπισσα.

—'Οχι! απάντησε εκείνος.

—Λοιπόν, δός μου το κλει-

δι αυτού του συρταριού.

Τοῦ τῶδωσε. 'Ο Βίκτωρ ά-

νοιξε και πήρε το φουλάρι.

'Επειτα τοῦειπε να φύγη από

την μικρή έξοδο της οδοῦ

Παντιέ, τοῦδωσε μιά κάρτα

όπου έβαλε την όπογραφή

του Μωλόν και τοῦειπε.

—Δείξε αυτή την κάρτα

στον άστυφύλακα που θα

βρής εκεί, ή όπογραφή είναι

γνησια, στο έγγωῦμαι. Καί

φύγα χωρίς να γυρίσης να

κυττάξεις πίσω σου.

'Αλλά δεν επρόθεσσε να

φύγη... Την ίδια στιγμή ή

πόρτα έκτύπησε. Είχαν έλθει

οι άστυνομικοί.

—Διάβολε! έμουρμούρισε ο Βίκτωρ. Τόσο το χειρότερο.

Θά τα καταφέρουμε...

'Εκτύπησαν και πάλι.

—'Εμπρός! φώναξε.

'Ο Άγγλος έλέταξε τα παπούτσια του κι' εξαπλώθηκε

σ' ένα καναπέ. Τη στιγμή που ο Βίκτωρ πήγαινε ν' ανοίξη

άκουσε ότι ξεκλείδωναν. Δυο επιθεωρητάι μπήκαν.

—'Ορεβουάρ, αγαπητέ κύριε, είπε ο Βίκτωρ πρὸς τον

Άγγλον, με πιό δυνατή κάπως φωνή. Είμαι ένθουσιασμέ-

νος γιατί το πόδι σας πάει καλλίτερα.

'Επεσε επάνω στους χωροφύλακες. 'Ο ένας τοῦ είπε μ'

εὐγένεια.

—'Επιθεωρητής Ρομπώ. Κάνουμε μιά ανάκριση σ' αυτό

το ξενοδοχείο. Μπορώ να σας έρωτήσω πό ποτε γνωρί-

ζετε τον κύριον αυτόν;

—Τόν κύριον Μπέαμις; 'Εδω και λίγο. Στο χῶλλ μου έ-

πρόσφερε ένα σιγαρέττο. Από τότε που έστραμπούλησε το

πόδι του, έρχομαι και τον επισκέπτομαι.

Και έδωσε το όνομα του.

—Μάρκος 'Αβίστο.

—Περουβιανός, δεν είναι έτσι; Είσαθε μεταξύ των προ-

σώπων τα όποία ο άστυνόμος έπιθυμεί να εξετάση. Θέλε-

τε να λάβετε τον κόπον να κατεβήτε στο γραφείον; 'Εχε-

τε μαζί σας τα χαρτιά σας;

—'Οχι, είναι στο δωμάτιό μου, στο ίδιο πάτωμα.

—'Ο συνάδελφός μου θα σας συνοδεύση.

'Ο 'Επιθεωρητής έκτύταξε στον καναπέ το πόδι του Άγ-
γλου, τα δεμένα σφυρά επάνω στο τραπέζι έτοιμους έπι-
δέσλους, και είπε

—Σεις δεν μπορείτε να περπατήσετε;

—'Οχι.

'Ο άστυνόμος λοιπόν θα έλθη εδώ. Ειδοποιήσατέ τον,

είπε στον συνάδελφό του. 'Εν τῶ μεταξύ θα εξετάσω τα

χαρτιά του Άγγλου.

'Ο Βίκτωρ άκολούθησε τον χωροφύλακα. Οὔτε μιά στιγ-

μή ο Ρομπώ δεν έσκέφθη να εξετάση τον Βικτωρα, οὔτε

άνησύχησε που έμενε μόνος στο δωμάτιο με τον Άγγλο.

Ένα όποκείμενο όποτο.

'Ο Βίκτωρ άδηγήθη στο γραφείο του Μωλόν, ο όποιος

μόλις του έρριξε μιά ματιά έδειξε ότι δεν ένδιέφερετο για

αυτόν.

—'Εί λοιπόν και ο Άγγλος; δεν μου τον φέραν; είπε

εις τον άστυφύλακα που συνόδευε τον Βικτωρα.

—Δέν μπορεί να περπατήση έξ αιτίας του στραμπου-

λιγματος.

—'Αστείο. Μοῦ φαίνεται όποπος αυτός. 'Ενας χονδρός,

με κόκκινη φάτσα δεν είναι;

—Μάλιστα.

—'Ο Ρομπώ έμεινε μαζί του; πηγαίνω εκεί. 'Ελα

μαζί μου.

'Η θορυβώδης επέμβαση ένός ταξιδιώτου που βιαζότανε

να προφθάση το τραίνο και που ήταν γραμμένος στον κα-

τάλογο, άπασχόλησε τον Μωλόν. 'Εχασε δέκα λεπτά. Τέ-

λος έσηκώθη και έπηρε το άσανσέρ. 'Ο Βίκτωρ, αφού έξη-

τασαν τα χαρτιά του, έπηρε και αυτός το άσανσέρ. Στο

τρίτο πάτωμα ο Μωλόν έκτύπησε στο Νο 337.

—Ρομπώ, άνοιξε μου!

'Αλλά δεν έλαβε απάντηση.

Τότε νευριασμένος εκάλεσε ένα γκαρσόνι και τοῦ άνοι-

ξε την πόρτα. Μόλις έμπήκε ο Μωλόν έφώναξε.

—Γιά όνομα του Θεοῦ! Τό περίμενα αυτό!

Είδη χάμω τον Ρομπώ ποῦηταν

δεμένος με πετσέτες κι' ένα πενιου-

άρ και προσπαθοῦσε να λυθή. Τόν

έλυσε. 'Ο Ρομπώ λυσσοῦσε από

θυμό.

—'Ησαν δύο. Μάλιστα δύο. Ναί,

ήσαν δύο. Από ποῦ βγήκε ο άλ-

λος; έπρεπε να είναι κρυμμένος.

Μοῦ έπετέθη από πίσω, με ένα κτύ-

πημα στον σβέρκο.

'Ο Μωλόν άρπαξε το τηλέφωνο

και έτηλεφώνησε.

—Κανείς να μη βγή

από το ξενοδοχείο είπε.

Καμμιά εξαίρεση. 'Οποιος

άποπειραθῇ να φύγη να

συλληθῇ. Δέν επιτρέπεται

καμμιά εξαίρεση.

—'Αφησε το άκουστικό.

σε λίγο γύρισε και ανέφερε ότι ο 'Αβίστο είχε εξαφανισθεί. Στο δωμάτιό του δεν υπήρχαν παρά λίγα πουκάμισα, ένα κουστούμι και είδη καλλωπισμού. 'Επομένως ήταν τρεις οι συνάνεχοι. Ο Μάρκος 'Αβίστο στο Νο 345, ο Μπέαμις στο 337 και ο 'Αρσεν Λουπέν στο διπλανό δωμάτιο, που το κρατούσε κι' αυτό ο Μπέαμις, και όπου νοσηλεύτηκε μετά τον τραυματισμό του στο μπάρ.

'Εφ'αυτοί ο διευθυντής της αστυνομίας και ο Μωλόν του ανέφερε όλα συνέβησαν και τα συμπεράσματά του, με τα οποία εκείνος συμφώνησε. Και του συνέστησε να συνηνονηθί με τον Βίκτωρ.

—Ο Βίκτωρ δεν είναι εδώ άρχηγέ! είπε ο Μωλόν.

Ο διευθυντής έβεβαίωσε ότι ο Βίκτωρ ήταν ο πρώτος που είδε όταν ήλθε και του μίλησε. Ο Ρομπώ πήγε και τον βρήκε και σε λίγο ο Βίκτωρ παρουσιάσθη σφιγμένος μέσα στο στενό του σακκάκι.

—Εδώ είσατε λοιπόν, Βίκτωρ; ρώτησε ο Μωλόν.

—Μόλις έφθασα. 'Επρόλαβα όμως να προσανατολισθώ. Τα συγχαρητήριά μου. 'Η σύλληψις του 'Αγγλου είναι ένα μεγάλο άτο.

—Μάλιστα! 'Αλλ' ο Λουπέν;

—Αυτός ενδιαφέρει έμένα. Κι' αν δεν είχατε βιάσει τα πράγματα, ο Μπέαμις θα τον παρέδινε σφικτοδεμένον, κι' αυτόν και τον φίλο μου τον Μάρκον 'Αβίστο που είναι ένας θαυμάσιος και δυνατός νέος που θα σας ξέφυγε κάτω από τη μύτη σας.

Ο Μωλόν σήκωσε τους ώμους του.

—Αυτά έχετε όλα—δλα να ειπήτε;

—Οχι! Έκανα και μιά ανακάλυψη. Στόν κατάλογό σας δεν είναι κι' ένας 'Αγγλος Μουρντίγκ; Λοιπόν το γκαρντόνι μου είπε ότι κρατάει ένα δωμάτιο κι' έρχεται μιά ή δυο φορές την εβδομάδα πάντα άπόγευμα. Έρχεται και μιά όμορφη κυρία και τον βρίσκει για το τσάι. 'Η κυρία ήλθε πρώτη. Όταν όμως άρχισε ο θόρυβος έφυγε. Νομίζω ότι θάηταν καλό να εξετάσωμε κι' αυτόν!

Όταν ο Μουρντίγκ ώδηγήθη εκεί, ο Μωλόν τον άνέγνωρίσε. Ήταν ο Φέλιξ Ντεβάλ, ο φίλος του Γουσταύου Ζερώμ, ο έμπορος άκινήτων στο Σαιν—Κλου.

Γελώντας εκείνος τους έβεβαίωσε ότι ή φίλη του είχε λόγους να κρύβεται, άλλ' ο Μωλόν που συμβουλευόθηκε το σχεδιάγραμμα του ξενοδοχείου, παρατήρησε ότι το δωμάτιο που κρατούσε ήταν κοντά στο μέρος όπου έκτυπήθη ο Μπέαμις κι' αυτό τους έφάνη ύποπτο. Ο διευθυντής παρακάλεσε τον Ντεβάλ να είναι στη διάθεση της δικαιοσύνης κι' ο Βίκτωρ έζήτησε από τον προϊστάμενό του να του όριση άκράση γιατί είχε να του δώση εξηγήσεις.

Ο Βίκτωρ έκρινε ότι έπρεπε να είδοποιήση την πριγκίπισσα Βασιλίεφ. 'Ησύλληψις του Μπέαμις μπορούσε νάχη δυσάρεστες συνέπειες γι'αυτήν, γιατί πιθανόν νάκανε εκείνος άποκαλύψει εις βάρος της. Αφού τα τηλεφώνια είχαν άφεσθί έλεύθερα, ζήτησε νάσυνεννοηθί μαζί της, άλλά παρ' όλες τις έπίμονες προσκλήσεις, το 345 δεν άπαντούσε.

Ο Βίκτωρ πήγε στο θυρωρό.

—'Η κυρία του διαμερίσματος 345 βγήκε; τον ρώτησε.

—'Η πριγκίπισσα Βασιλίεφ; Έφυγε πρό μιάς ώρας περίπου.

Ο Βίκτωρ έδέχθηκε ένα δυσάρεστο κτύπημα.

—Έφυγε ξαφνικά;

—Ο, όχι. Όλες οι άποσκευές της είχαν μεταφερθί από χθές και ο λογαριασμός είναι πληρωμένος από το πρώι. Δεν της έμενε παρά μιά βαλίτσα.

Ο Βίκτωρ δεν ρώτησε περισσότερα. Άλλωστε δεν ήταν φυσικόν ότι ή 'Αλεξάνδρα Βασιλίεφ έφυγε κι' ότι κανείς δεν της έφερε αντίρρηση; Κι' άλλωστε μήπως ήταν ύποχρεωμένη να του ζητήση την άδεια;

Και όμως λυσσούσε. Ο Λουπέν έξηφανίσθη. 'Η 'Αλεξάνδρα έχάθηκε. Ποι και πώς να τους βρή;

—Ο, όχι. Όλες οι άποσκευές της είχαν μεταφερθί από χθές και ο λογαριασμός είναι πληρωμένος από το πρώι. Δεν της έμενε παρά μιά βαλίτσα.

Ο Βίκτωρ δεν ρώτησε περισσότερα. Άλλωστε δεν ήταν φυσικόν ότι ή 'Αλεξάνδρα Βασιλίεφ έφυγε κι' ότι κανείς δεν της έφερε αντίρρηση; Κι' άλλωστε μήπως ήταν ύποχρεωμένη να του ζητήση την άδεια;

Και όμως λυσσούσε. Ο Λουπέν έξηφανίσθη. 'Η 'Αλεξάνδρα έχάθηκε. Ποι και πώς να τους βρή;

—Ο, όχι. Όλες οι άποσκευές της είχαν μεταφερθί από χθές και ο λογαριασμός είναι πληρωμένος από το πρώι. Δεν της έμενε παρά μιά βαλίτσα.

Ο Βίκτωρ δεν ρώτησε περισσότερα. Άλλωστε δεν ήταν φυσικόν ότι ή 'Αλεξάνδρα Βασιλίεφ έφυγε κι' ότι κανείς δεν της έφερε αντίρρηση; Κι' άλλωστε μήπως ήταν ύποχρεωμένη να του ζητήση την άδεια;

Και όμως λυσσούσε. Ο Λουπέν έξηφανίσθη. 'Η 'Αλεξάνδρα έχάθηκε. Ποι και πώς να τους βρή;

—Ο, όχι. Όλες οι άποσκευές της είχαν μεταφερθί από χθές και ο λογαριασμός είναι πληρωμένος από το πρώι. Δεν της έμενε παρά μιά βαλίτσα.

Ο Βίκτωρ δεν ρώτησε περισσότερα. Άλλωστε δεν ήταν φυσικόν ότι ή 'Αλεξάνδρα Βασιλίεφ έφυγε κι' ότι κανείς δεν της έφερε αντίρρηση; Κι' άλλωστε μήπως ήταν ύποχρεωμένη να του ζητήση την άδεια;

Και όμως λυσσούσε. Ο Λουπέν έξηφανίσθη. 'Η 'Αλεξάνδρα έχάθηκε. Ποι και πώς να τους βρή;

—Ο, όχι. Όλες οι άποσκευές της είχαν μεταφερθί από χθές και ο λογαριασμός είναι πληρωμένος από το πρώι. Δεν της έμενε παρά μιά βαλίτσα.

Ο Βίκτωρ δεν ρώτησε περισσότερα. Άλλωστε δεν ήταν φυσικόν ότι ή 'Αλεξάνδρα Βασιλίεφ έφυγε κι' ότι κανείς δεν της έφερε αντίρρηση; Κι' άλλωστε μήπως ήταν ύποχρεωμένη να του ζητήση την άδεια;

Και όμως λυσσούσε. Ο Λουπέν έξηφανίσθη. 'Η 'Αλεξάνδρα έχάθηκε. Ποι και πώς να τους βρή;

—Ο, όχι. Όλες οι άποσκευές της είχαν μεταφερθί από χθές και ο λογαριασμός είναι πληρωμένος από το πρώι. Δεν της έμενε παρά μιά βαλίτσα.

Ο Βίκτωρ δεν ρώτησε περισσότερα. Άλλωστε δεν ήταν φυσικόν ότι ή 'Αλεξάνδρα Βασιλίεφ έφυγε κι' ότι κανείς δεν της έφερε αντίρρηση; Κι' άλλωστε μήπως ήταν ύποχρεωμένη να του ζητήση την άδεια;

Και όμως λυσσούσε. Ο Λουπέν έξηφανίσθη. 'Η 'Αλεξάνδρα έχάθηκε. Ποι και πώς να τους βρή;

—Ο, όχι. Όλες οι άποσκευές της είχαν μεταφερθί από χθές και ο λογαριασμός είναι πληρωμένος από το πρώι. Δεν της έμενε παρά μιά βαλίτσα.

Ο Βίκτωρ δεν ρώτησε περισσότερα. Άλλωστε δεν ήταν φυσικόν ότι ή 'Αλεξάνδρα Βασιλίεφ έφυγε κι' ότι κανείς δεν της έφερε αντίρρηση; Κι' άλλωστε μήπως ήταν ύποχρεωμένη να του ζητήση την άδεια;

Και όμως λυσσούσε. Ο Λουπέν έξηφανίσθη. 'Η 'Αλεξάνδρα έχάθηκε. Ποι και πώς να τους βρή;

—Ο, όχι. Όλες οι άποσκευές της είχαν μεταφερθί από χθές και ο λογαριασμός είναι πληρωμένος από το πρώι. Δεν της έμενε παρά μιά βαλίτσα.

Ο Βίκτωρ δεν ρώτησε περισσότερα. Άλλωστε δεν ήταν φυσικόν ότι ή 'Αλεξάνδρα Βασιλίεφ έφυγε κι' ότι κανείς δεν της έφερε αντίρρηση; Κι' άλλωστε μήπως ήταν ύποχρεωμένη να του ζητήση την άδεια;

Και όμως λυσσούσε. Ο Λουπέν έξηφανίσθη. 'Η 'Αλεξάνδρα έχάθηκε. Ποι και πώς να τους βρή;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ο ΦΑΚΕΛΛΟΣ Α. Α. Β.

Όταν την επομένη τόνέπεσκέφθηδ'Αρμονάτ, του εξέφρασε τη δυσαρέσκεία του για τον τρόπο, με τον οποίον ένήργησε, τρόπο που έδειχνε σάν να ενδιαφέρετο για τους συμμορίτες, κι' άφησε να έννοηθί ότι δεν θάθελε νά έξ ακολουθήσουν μιά τέτοια συνεργασία. Μ' όλα αυτά τ' άτετίσσε για τις ένέργειες του Μωλόν και άνέλαβε νά έξακριβώση την οικονομική κατάσταση του Φέλιξ Ντεβάλ. Πράγματι την Πέμπτη το βράδυ του έτηλεφώνησε ότι ήταν χρεωκοπημένος.

Την άλλη μέρα έκανε μιά έπίσκεψη στο δωμάτιο του ξενοδοχείου που κρατούσε ο Ντεβάλ, και έπειτα παρουσίασθη στόν διευθυντή της αστυνομίας κ. Γκατιέ.

—Θέλεις να μου μιλήσης Βίκτωρ; Σε άκούω.

—Θέλω νάειναι μπροστά ή κυρία Ντ' 'Ωτρέιγ και ο Γουσταύος Ζερώμ.

Σε λίγο ώδηγήθη εκεί ή βαρώνη ντυμένη μαύρα, και έπειτα ο Γουσταύος Ζερώμ, που χαμογελούσε πάντοτε.

Ο Βίκτωρ είπε στη βαρώνη.

—Σας ίκετεύω, κυρία μου, να θελήσετε ν' άπαντήσετε ελικορινώς. Θεωρείτε την αυτοκτονία του άνδρός σας για όμολογία;

Εκείνη έσήκωσε το μαύρο βέλο της και είδαν τα όχρα της μάγουλα, και τα μάτια της, τα κόκκινα από δάκρυα 'Απάντησε σταθερά.

—Ο κύριός μου δεν με άφηκε τη σέκτα 'ου έγκλήματος. Αυτή είναι ή αλήθεια.

—Υπάρχει και μιά άλλη, είπε ο Βίκτωρ. Και αυτή την άλλη την ξέρει ο Γουσταύος Ζερώμ, δεν είναι έτσι Ζερώμ;

—Δεν ξέρω τίποτε! άπάντησε εκείνος.

—Ξέρεις πολύ καλά, άλλά δεν θέλεις να ειπής. Λοιπόν, θα μιλήσω έγώ και με μεγάλη μου λύπη θα προξενήσω ένα βαρύ τραύμα στην κυρία Ντ' 'Ωτρέιγ. Άλλά σήμερα—αύριο, θα το μάθαινε. Όσο το γρηγορότερο, τόσο το καλύτερο.

Με μιά χειρονομία πουδειχνε όλη του τη δυσαρέσκεια, ο Ζερώμ είπε:

—Κύριε έπιθεωρητά, είναι πολύ σοβαρό αυτό που θα κάνετε.

—Όστε ξέρετε τι θα ειπωί! Λοιπόν: Το βράδυ του έγκλήματος, ο Γουσταύος Ζερώμ διεσκέδαζε στο Παρίσι με τον φίλο του Ντεβάλ. Έμέθυσε. Και αντί να πάη στο νέο του σπίτι, πήγε εκεί που έμενε πριν. Είχε το κλειδί, αυτό άκριβώς που έλεγε ότι έδωσε στο βαρόνο, και έξ αιτίας του όποιου πήγαν στα δικαστήρια. Άνοιξε και μπήκε. Στο μεθύσι του δεν καταλαβαίνει τίποτα. Βλέπει μιά γυναίκα. Νομίζει ότι είναι ή δική του. Έκείνη μισοανοίγει τα μάτια της, σχεδόν κοιμισμένη. Άπατάται κι' αυτή.

Έσταμάτησε. 'Η άγωνία της κυρίας Ντ' 'Ωτρέιγ μεγάλωνε όλοένα. Έμάντευε την προσπάθεια της σκέψεως της, το ξύπνημα μερικόν άναμνήσεων, μερικόν λεπτομεριών που της ξανόρχοντο στη μνήμη. Έπειτα έκρίταξε το Γουσταύο Ζερώμ, έκανε χειρονομία φρίκης κι' έπρεσε σε μιά πολυθρόνα, κρύβοντας το πρόσωπο.

Δέν άκούσθηκε καμμιιά άμαρτυρία. Ο Ζερώμ έμουργούριζε.

—Δέν κατάλαβα παρά στις έξη που ξύπνησα. Είμαι βέβαιος ότι ή κ. Ντ' 'Ωτρέιγ θάμέσυγχωρήση. Δεν τ'άδελα.

Έβαρώνη έσηκόθηκε ντροπιασμένη και έφυγε.

Έξακολουθώντας ο Βίκτωρ είπε ότι ο φόνος της 'Αλεξάνδρας έγινε από μόνο τον βαρόνο. 'Η γυναίκα του κίνημα τογράφου έγνώριζε την 'ΕλέζαΜασσόν κι' άπ'αυτή έπληροφορήθηδ'τι όβαρώνος είχε μάθει ότι τα όμολογα τάχει πάρει ο Λεσκότ. (Άκολουθεί)

Η πέννα έτρεχε. Με το κεφάλι γυριστό, λιγάκι κουρασμένη, άλλά με τα μάτια δόλωτα, έγραφε ή Λουσίλη. Πάνω στο ντιβάνι κοιμόταν ένα άγοράκι μόλις τεσσάρων χρονών. Παρακεί, δυο κοριτσάκια με τις κοϋκλες στο χέρι, καθισμένα χάμω, συζητούσαν για ένα κουκλοφούστανο. Και, στο ίδιο τραπέζι, πολύ κοντά στη μαννούλα του, θλιβερό κι' όχρό, μελετούσε ένα άγοράκι.

—Φλυαρία που σάς έπιασε πάλι! φώναξε γυρνώντας προς τις άδελφούλες του. Μιλάτε λίγο σιγώτερα, να διαβάσω...

Άλλά ή μελαχροινούλα ή Νικόλ, αντί να σωπάση, ρίχτηκε στο λαιμό της μαμάς της φωνάζοντας:

—Θά μάς τ' άγοράσης, μαμά μου, όταν τελειώσης το βιβλίο σου;

—Τι να σάς άγοράσω, πουλάκι μου;

—Μά... τ' όμορφο παλτουδάκι, με τις άσπρες γούνες...

—Ναι, χρυσό μου. Και τα παλτά θά σάς πάρω, και φορέματα, θά πάμε και στην έξοχη τό καλοκαίρι... Τώρα όμως είναι ώρα να φάτε και να πλαγιάσετε. Έμπρός στο τραπέζι.

Βιάστηκε να τελειώση γρήγορα εκείνο το βράδυ το λιτό τους δείπνο, για έξακολουθήση το γράψιμο.

Τι θά της έδιναν αυτές οι σελίδες, όπου είχε κλείσει δόλοκληρη την καρδιά της; Δεν τ'όξερε. Τι περίμενε άπ' αυτή την έργασία; Όχι, βέβαια, την έπιτυχία... Λιγάκι γλυκό πάλω στο ψωμί των παιδιών. Της προξενούσε όμως τόση εόχαρίστηση αυτή ή δουλειά... Μέσα σ' αυτές τις σελίδες, όλόθερμες από μιάν εύτυχία, που μπορούσε να είναι δική της, ξανάβλεπε τον έαυτό της κοριτσάκι με το τριανταφυλλά της φόρεμα, όλο χαρά και γέλια.

Κοντά της, ένας νέος, περήφανος για το πρώτο του γαλόνι, πιδόσο βαρός, σιωπούσε. Μιά μέρα όστόσο αντίλλαξαν εκείνες τις λέξεις, τις γλυκειές κι' άξέχαστες, που ένώνουν για πάντα δυο καρδιές. Μά πλάκωσε γρήγορα ή θεομηνία. Ο πόλεμος ύψωσε το φάντασμα του θανάτου. Ο Ζάκ έφυγε μιά καλοκαιρινή βραδυά και κείνη, άκίνητη στο κατόφλι της, τον κύτταζε βουβή κι' άπελπισμένη. Ένα μανιτάκι έδωσε τον στερνό χαιρετισμό,

κι' ή σκιά χάθηκε σιγά σιγά... Έκεί σταματά ή ιστορία της Λουσίλης... Κι' ύστερα; Περιέμενε καιρό, ζώντας μονάχα με τα γράμματα της, όπου, στο τέλος πήρε αυτή τη λακωνική σημείωση: «Έξηφανίσθη!»...

Τότε λοιπόν, όταν τελείωσε ή γιγάντια πάλη, παντρεύτηκε κι' αυτή μ' έναν από τους δοξασμένους τραυματίες, που ζητούν στη ζωή ένα σπλαχνικό χέρι. Παντρεύτηκε δίχως έρωτα, γιατί της έφερνε κάποια πικρή χαρά να βοηθή το ανθρώπινο εκείνο ράκος, που ζούσε μονάχα γι' αυτήν.

Κι' ο οίκτος της θαυματούργησε. Το καταπληγωμένο εκείνο έρεπτιο, σιγά σιγά, άναστήθηκε.

Μά κι' αυτή ή χαρά ήταν έφήμερη. Ύστερα από δέκα χρόνια μιά πλευριτίδα κατάστρεψε δόλοκληρο το έργο της κι' ο άντρας της πέθανε. 'Η Λουσίλη έμεινε χήρα, με τέσσερα παιδάκια. Τρία χρόνια τώρα άγωνιζόταν για τη συντήρησή τους. Ήταν όμως γενναία κι' αν δεν ήτανε τόσο άρρωστος ο μεγάλος της, ο Ζεράρ, τόσο χλωμός, δεν θά άνησυχούσε για τη ζωή. Μονάχα αυτές οι σελίδες της χάριζαν τώρα κάποια άνακούφιση, αυτές οι σελίδες που καθρέφτιζαν την δόλοφωτη ψυχή του κοριτσιού που όπηρεε κάποτε, όλη της την ψυχή, όλα της τα όνειρα. Τι θά τις έκανε; Ψήπως ήξερε κι' αυτή; Θά τις πήγαινε, βέβαια, σε κάποιον έκδότη, αν κι' ή καρδιά της έπαναστατούσε στη σκέψη να φανερώση έτσι, σ' όλο τον κόσμο, το θλιβερό μυστικό της.

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ

Όστόσο μιά μέρα τ' άποφάσισε. Παράδωσε το χειρόγραφο της στη διευθύντρια ενός καλού περιοδικού για κορίτσια. Ύστερα από δυο μήνες της έγραψαν πώς το μυθιστόρημά της έγινε δεκτό. Την έπιασε ίλιγγος. Ξέχασε κάθε δισταγμό και δεν συλλογιζότανε παρά μονάχα πώς να χρησιμοποιήση τα πρώτα χρήματα που της έδωσαν, για να χαρούν τα παιδάκια της. Άπόλαυσε την εύτυχία των κοριτσιών, όταν τους έφερε τα περίφημα γούνινα παλτά τους, καμάρωνε το μικρό της ντυμένο όλοκόκκινα και όφλομετρούσε εύτυχισμένη έναν όδηγο της 'Ελβετίας για να πάη λίγους μήνες εκεί με τον Ζεράρ. Πόσο εύκολα της φαινότανε τώρα όλα!

Έχετε παρατηρήσει πώς κι' οι δυστυχίες, μά κι' οι χαρές έρχονται όλες μαζί;

Ένα βράδυ, καθώς έφευγε από τα γραφεία του περιοδικού, ένας κύριος, που την κύτταζε με πολλή προσοχή, όποκλίθηκε μπροστά της.

—Με συγχωρείτε, κυρία μου, μιά πληροφορία παρακαλώ...

Μήπως είσθε ή συγγραφέας του γοητευτικού, του τόσο ζωντανού μυθιστορήματος που δημοσιεύει το περιοδικό και που το παρακολουθώ με τόσο ενδιαφέρον;

Η Λουσίλη τον κύτταξε, έκπληκτη, με μιά ξαφνική φλόγα στα μάτια.

—Είμαι ένας από τους τακτικούς άναγνώστες σας. Έπιτρέψατέ μου ν' ή παρουσιαστώ! Ζάκ Φρεβάλ.

Σ' αυτό τ' όνομα ή νεαρή γυναίκα άνατρίχιασε, κι' άκουμπώντας στόν τοίχο φώναξε:

—Εσύ! Είναι δυνατό... Άι... κύριε, με συγχωρείτε... Τόση όμοιότητα και το ίδιο όνομα... Νόμισα...

—Κι' είχες δίκιο, Λουσίλη, έγώ είμαι... ο Ζάκ!.. Δραπέτευσα από την γερμανική αίχμαλωσία κι' ύστερα από την άνακωχή, γύρισα πίσω... Τότε έμαθα το γάμο σου κι' άποφάσισα να μη παρουσιαστώ ποτέ μπροστά σου. Καίσι, έπρεσε στα χέρια μου το μυθιστόρημά σου. Το ρομάντζο σου... Το ρομάντζο μας!

Και το βλέμμα του καθρέφθηκε πάνω στο δικό της γεμάτο ίκεσία.

—Είμαι χήρα, ψιθύρισε κείνη σιγαλά.

Έχω τέσσερα παιδιά. Είναι μεγάλο το βάρος...

—Κι' έγώ είμαι μόνος κι' έρημος στόν κόσμο. Ένας άχρηστος έγωιστής. Θά μου έπιτρέψης να σε βοηθήσω, όμονάχα για να δοθί ένα λιγώτερο θλιβερό τέλος στο ρομάντζο σου...

Δέν είπαν τίποτε άλλο εκείνο το βράδυ.

Την άλλη μέρα όμως ο Ζάκ ήτανε σπίτι της κι' έρχότανε πιά κάθε βράδυ, γιατί είχε γίνει ο μεγάλος φίλος των παιδιών. Φυλλομετρώντας το ρομάντζο εκείνο, όπου ξανάβρισκαν τόσο ζωντανή τη χαμένη τους εύτυχία, ξεχνούσαν το παρόν, κι' όλες τις πίκρες της ζωής των. Ξαφνικά όμως, το γέλιο ενός από τα παιδιά τους θύμιζε την πραγματικότητα και τα καθήκοντά τους. 'Η Λουσίλη άποτραβιότανε.

—Όχι, φίλε μου, όχι! Είναι πολύ άργα...

Ένα βράδυ όμως, την ώρα που έφευγε, ο Ζάκ είπε, κυττάζοντας τον χαριτωμένο όμιλο των παιδιών:

—Είμαι δικά σου, θά γίνω και δικά μου, άφού δεν έπαυσες ούτε στιγμή να είσαι το μοναδικό όνειρο της ζωής μου...

Ύστερα από δυο μήνες παντρεύτηκαν. 'Η Λουσίλη δεν έγραψε άλλο βιβλίο.

Έζησε όμως τον εύτυχισμένο έπίλογο του μοναδικού της ρομάντζου.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΝΑΡΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ «ΕΝΑΣ ΡΩΣΣΟΣ ΣΩΦΕΡ»

ΜΑΞ ΝΤΕ ΒΕΖΙΤ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Μιά φτωχή νέα, είδοποιείται ότι ήταν πανδρεμμένη μ' ένα πλούσιο 'Αγγλον που δεν τον είχε ίδεί ποτέ της.

Πηγαινει στο Λονδίνο να εξακριβώση τι συνέβαινε κι' εκεί μεταξύ αυτής και του «άνδρός της»,—δυο ανθρώπων αντιθέτου χαρακτήρος—άναπτύσσεται ένα βυνατό αίσθημα που προσπαθεί ό καθ' ένας τους να το πνίξη με την ύπερφηφάνειά του.

ΤΗΝ ΑΓΑΠΟΥΣΑ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ

Κείνη τη βραδυά, που μιά κατακλυσμιαία βροχή μ'ας είχε αποκλείσει, πέρα από τα μεσάνυχτα, στο σαλόνι του πλωτάρχη Λαμπέρ, που γιόρταζε, ή συζήτητη είχε στραφή στο άν οι γυναίκες μπορούν να αγαπήσουν, αληθινά, με πάθος και άφοβωση, κι'όλοι συμφωνούσανε ότι αυτό ήταν αδύνατο.

— "Όχι φίλοι μου, μ'ας διέκοψε σε μιά στιγμή τότε ο Πέτρος Βιντάλ, ο γνωστός παθολόγος, καθώς, με τον έγωισμό που διακρίνει εμάς τους άντρες, κατηγορούσαμε τις γυναίκες για έλαφρότητα κι' άπιστία, με τα σαρκαστικάτερα λόγια. Μη τ'ο πιστεύετε. Δεν κάνουν τίποτε περισσότερον απ' ό,τι κι' εμείς. Δεν μ'ας πληρώνουν παρά με το ίδιο νόμισμα... "Όταν όμως νοιώσουν πως αγαπιώνται πιστά, με τη θερμή κι' ιδανική εκείνη αγάπη, που δεν είναι απλό τρικύμισμα πόθων, τότε λατρεύουν με πάθος και άφοβωση, που ξεπερνά τα όρια της αυτοθυσίας.

— Κρίνεις τα πράγματα από μερικές αυτοκτονίες γυναικών που έγκατελείφθησαν από τους έραστές τους ;

— Τόν διέκοψε κάποιος απ' τα μέλη της συντροφιάς, ο άξιωματικός του πολεμικού ναυτικού Ζάν Μπουρντέλ.

— Ασφαλώς δεν προσέξατε στα λόγια μου, είπε, αλλοιώς δεν θα θέτατε έτσι την έρωση. Εκτός αυτού, το κίνημα που ώθει στην αυτοκτονία, δεν είναι, για μένα, τουλάχιστον, ή εκδήλωση του πόνου μιάς προδομένης ψυχής, όσο ή εξέγερση του πείσματος ενός προδομένου έγωισμού ή απελπισία στην άποτυχία των υπολογισμών μας, ή πληρωμή, τέλος, ενός ανόητου όλισθήματος και, κυρίως, εκδήλωση διανοητικής άνισορροπίας.

— "Εξηγείστε μας τότε τι έννοούσατε

— Εύχαρίστως. Πρό παντός άλλου όμως, θέλω ν'άχετε υπ' όψει πως δεν κάνω φιλολογία. Μιλώ απλώς επί τη βάσει των δεδομένων, που, σά γιατρός, μπορώ ν'άχω προχειρότερα από σας.

— Τό καλλίτερο θάταν, διέκοψε μιά κυρία της συντροφιάς να μ'ας πητε την ιστορία, που σ'ας έκανε να μορφώσετε τη γνώμη, που δικαιώνει το φύλο μας.

— Εύχαρίστως, ψιθύρισε. Και χωρίς να περιμένι άλλη παράκληση άρχισε.

— Είναι δεν είναι ένας χρόνος τώρα, που ένα βράδυ, την ώρα που έτοιμαζόμουν να πλαγιάσω, με κάλεσαν να δω μιάν άρρωστη. "Ημουν έτοιμος ν' άρνηθώ, όταν ή πληροφορία που μου δώκαν ότι ήταν άμεσος ή ανάγκη να την δω γιατρός και πρό παντός ότι δεν είχε να πληρώσι τα έξοδα του αυτοκινήτου και της βίζιτας, μ' έκαμε ν' αλλάξω γνώμη. Πήρα το καπέλλο μου κι' άκολούθησα τη γυναικούλα που μ' είχε κράξει...

Στάθηκε λίγες στιγμές, σά για να συγκεντρώσι τις σκέψεις του, αναστέναξε πονεμένα, κι' έσυνέχισε.

— Μ' ώδήγησε σε μιάν όγρη κι' ανήλιαγη αόλη, απ' αυτές με τις πολλαπλές, κατ' εθνημισμό, κατοικίες, μά σκοτεινές κι' όγρες στην πραγματικότητα φωλιές, Ικανές να φιλοξενήσουν μόνον άσπάλακες, κι' όπου συνήθως σήπεται ή φτωχολογία της Μασσαλίας.

Πέρασα σκοτεινάβοντας, πότε σε μιά λακκούβα με λιμνισμένα βρωμόνερα μπουγάδας, και πότε σ' ένα σκουινι μ' άπλωμένα βρωμερά έσώρρουχα, για να φτάσω σε μιά

τρούπα π' ανάδινα μούχλα, και που υπό βάθος της, σ' ένα παληοκρέββατο, κόνιουνταν, βαρυαναστενάζοντας, μιά φτωχή κοπέλλα, σκιά παληάς όμορφιάς και γεμάτης σφρίγος κάποτε, νεότης.

Τόν άκούγαμε σιωπηλοί, περιμένοντας να κρίνουμε ποιά σχέση υπήρχε με την πίστη της γυναικας στον έρωτα, σ' αυτή τη φρικιαστική διήγηση πουχε άρχισει.

— "Ο γιατρός, που κυρίως δεν κάπνιζε, ζήτησε ένα τσιγάρο. Τ' άναψε, ρούφησε βαθεία, παρατεταμένα, τόν καπνό, κι' ύστερα, αφήνοντας σταχτογάλανα συννεφάκια ν' ανεβαίνουν προς τόν ουρανό, έσυνέχισε.

— Πλησίασα στο κρεβάτι, και καθώς ζητούσα το χέρι της όρρωστης να παρακολουθήσω το σφυγμό της, άναγνώρισα, σε μιά στιγμή, κάτω απ' το φως μιάς μικρής, καπνισμένης λάμπας, που φώτιζε το δωμάτιο...

— Τί ; ρωτήσαμε με μιά φωνή όλοι, γεμάτοι περιέργεια.

— Τη μόνη γυναίκα, που άληθινά είχα αγαπήσει στη ζωή μου και που στην άνάμνησή της, θα μένω πιστός σ' όλη μου τη ζωή.

— Έδω ό γιατρός σιάθηκε για μιά στιγμή μελαγχολικός

σαν άνθρωπος που ή συγκίνηση του πείζε τα στήθη και του δίνει τη γλώσσα. "Υστερα, με μιά γενναία προσπάθεια, ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, κι' επανέλαβε.

— Μάλιστα, φίλοι μου. "Ηταν ή γυναίκα αυτή, που μαρτυρικά πέθαινε σ' αυτή την τρούπα, το πρώτο δνείρο της ζωής μου, ή πρώτη, μά κι' ή στερνή αγάπη μου στη ζωή, μπορώ να σ'ας τό όρκιστώ αυτό...

— Αί, και μ' αυτό τί ; Τόν ρώτησε κάποιος.

— Ρωτ'ας τί μ' αυτό ; Μά ή γυναίκα αυτή, φίλε μου, μπορούσε, άν ήθελε, να μ'όποχρεώσει, να μ'όπιβάλλη να την νυμφευθώ νομίμως και να ζήσ'ερα εύτυχής... Μπορούσε ακόμη...

— "Ελα δά... τόν διακόψαμε.

— Δέ λέω λόγια έγώ φίλοι μου, με ξέρετε καλά. Και με ζωνρότητα, με συγκίνηση κι' έξαψη, που μεγάλωναν όλοένα, συνέχισε,

— "Ηταν δεκαοκτώ-δεκαεννιά τό πολύ χρονών όταν την γνώρισα, κι' εργαζόταν ως πρώτη υπάλληλος, σ' ένα καπελλάδικο μεγάλο. Οι δικοί της, την είχαν άρραβωνιάσει με κάποιον, που δεν τόν συμπαθούσε, κι' έπρόκειτο οι γάμοι να γίνουν σύντομα. Στην άρχή, πήγαινα να παίξω μαζί της. Μά καθώς τη γνώριζα μέρα με τη μέρα περισσότερο, έτι απλή, έρωτευμένη μαζί μου χωρίς όπολογισμό, όπως ήταν, την αγάπησα πραγματικά κι' είχα σκοπό να την στεφανωθώ πραγματικά, μόλις θάπαιρνα το δίπλωμά μου και έξασφάλιζα και τη συγκατάθεση του πατέρα μου. "Ετσι φερνόμουν, άπέναντί της χωρίς τους δισταγμούς που προφυλάσσουν από την δημιουργία εύθυνδν. Κι' ένα βράδυ, προχώρησα τόσο πολύ, που έκείνη έφυγε από κοντά μου θρηνώντας γοερά. Τ' άλλο πρωί, της έστειλα, ένα γράμμα, με τό όποιο άνεγνώριζα την εύθύνή μου κι' άνελάμβανα την πλήρη επανόρθωση του κακού που της είχα προξενήσει... Οι σχέσεις μας συνεχισθήκαν έτσι άδιστακτικές, όταν, διακυμάνσεις οι που έπέφερε στο συνάλλαγμα ή μεταβολή που άκολούθησε την μεταπολεμική περίοδο, κατέστρεψαν οικονομικά τόν πατέρα μου και

σε μιά στιγμή λιποψυχίας, αυτοκτόνησε. "Υστερα από τό θλιβερό αυτό γεγονός, ή άποκατάστασις των δυό μου άδελφών, ή συντήρησις της οικογενείας μας κι' ή έξασφάλισις του διπλώματός μου, έπρεπε να αντιμετώπιζομαι υπό μόνον έμέ. Ταυτόχρονα, μ' άπόμεινε σ'ό άκέραιο κι' ή ύποχρέωσις να άποκαταστήσω την τιμή της αγαπημένης μου που όδικοί της την άθούσανε κάθε μέρα και π'ό πολύ, να όρση επί τέλους την ήμερα του γάμου της, με τόν άρραβωνιαστικό που της είχαν εύρει. "Η θέση μου ήταν τραγική, δύσκολη. "Όσο σε κατώρθωσα να πάρω τό δίπλωμά μου με άριστα, άλλα τί να τό κάνης ; Ποιός είχε έμπιστοσύνη σ' ένα πρωτόγαλτο γιατρό ;

— Αναστέναξε πικρά, και ξανάρχισε :

— Πήρα τότε την άπόφαση να ζητήσω θέση σε μιά κλινική ή στο στρατό, πράγμα που θα μ'έμπόδιζε να βλέπω τη φτωχή μου αγάπη. "Επειδή λοιπόν δε θάχα τό θάρρος να της μιλήσω για χωρισμό, πράγμα που μπορούσε να πάρη ώς πρόσχημα ν' άρραβωνίσουμε τις συναντήσεις μας όπου να της ξεφύγω τελείως, άθετώντας τις ύποσχέσεις που της είχα δώσει, κάθισα, και της έγραψα ένα γράμμα, που της έξηγούσα, για πρώτη φορά σ' όλη της την έκταση, την τραγική θέση που μόδε δημιουργήσε ή αυτοκτονία του πατέρα μου και την παρακαλούσα θερμά να με περιμένι όπως δήποτε να τακτοποιηθώ, όποτε θα την έπερνα χωρίς άλλο.

— Λοιπόν ; τόν κόψαμε περιεργοί να δούμε, που στήριζε τις άντιλήψεις για την τόση έκτίμηση που τρεφεσ ός τόν γυναικες. "Ο γιατρός άφησε ένα πικρό στεναγμό και συνέχισε.

— "Εστειλα τό γράμμα και περίμενα να μ'ό γράψη πώς θα περίμενε, να μ'ό διατυπώση παράπονα που νωρίτερα δεν της είχα γνωρίσει την έξαιρετικά δυσχερή οικονομική μου θέση, να μ'ό ζητήση τουλάχιστον να την άρραβωνιάσω έπίσημα, για ν' άποφύγ' ή πίεσις των δικών της. Τίποτε απ' αυτά όμως. "Εβαλε κι' ένα μεγάλο φάκελλο τα γράμματά μου δλα, κάθε τι που μπορούσε την εύθύνή μου άπέναντί της, και μ'ό έπέστρεψε μ' ένα σημείωμά της που γράφε :

«Φίλε μου : "Η μοίρα, δεν εύνοεί, όπως φαίνεται, την ένωσή μας. Είσαι έπιστήμων, οικογενείας, και με πολλές ύποχρεώσεις. "Υποχρέωσις σου να παντρευθής με μιά κόρη της τάξέας σου και πλουσίας, για να μ'όρέσης να σταδιοδρομήσης άνετα και να συντρέξης την οικογένεία σου. "Εγώ θα φύγω απ' τό σπίτι μου, όπου δεν μπορώ να μείνω για να μη τό ντροπιάζω, και θα ζήσω, άφιερώνοντας όλες τις δυνάμεις μου στην ανάπτυξη του παιδιού μας, που, καρπό της αγάπης που σου χάρισα, θα φέρω σε λίγο στον κόσμο. Αυτό τό άθώο, μικρό, πλασματάκι, θα μ'ό είναι τό στήριγμα κι' ή έλπίδα στο σκληρόν άγώνα της ζωής, γλυκερό άνάμνηση της λατρειας που σου χάρισα. Εύτυχώς όλα όσα κέρδιζα απ' την εργασία μου τάχα καταθέσει έπ' όνόματί μου στην τράπεζα, ώστε ν'άχω στήριγμα στους δύσκολους πρώτους μήνες. "Υστερα, με την τέχνη μου, θα κερδίζω άνετα τα μέ-

σα της συντηρήσεώς μας σε μιά μικρή έπαρχιακή πόλι που θα καταφύγω. "Ετσι, δεν ύπάρχει λόγος να στενοχωρηθής για τό δικό μου άδριο και μη νομίσης πώς μετανοώ γιατί σου έδόθηκα... "Η αγάπη μου σε σε είναι άνώτερη από κάθε μικροψυχία. Φρόντισε για τό μέλλον σου σά να μην ύπ'ήρξα ποτέ στη ζωή σου...»

Σώπασε και με τό μαντήλι του σκούπισε τα βουρκωμένα μάτια του.

— Και σ'ό, τί έκανες τότε ; Ρωτήσαμε όλοι με μιά βαθεία συγκίνηση.

— Την άνεξήτησα άμέσως παντού, πρόφερε με σβυσμένη φωνή, μά είχε έξαφανισθ' χωρίς κανείς να μάθ' ή άπέγινε. "Ετσι, άφοι μάτια πάσχισα να τη βρω δυό όλόκληρους μήνες, ρίχτηκα στη δουλειά για να βοηθήσω τό σπίτι μου και να μ'όρέσω να την άποκαταστήσω όπως της αξίζει, ύστερ' απ' αυτή τη στάση της, όταν—καθώς ήλπιζα—θα την έδρσκα μιά μέρα.

Σώπασε για λίγο, πήρε μιά βαθείαν άνάσα και συνέχισε.

— "Όπως ξέρετε, δεν χρειάσθη-

κε να κοιπάσω πολύ για την οικονομική άποκατάστασή μου. Μιά μακρυνή μου συγγένισσα, που δεν περίμενα ποτέ να την κληρονομήσω, δεν ξέρω από ποιά ιδιοτροπία, κληροδότησε σε μένα όλο την κολοσιαία περιουσία της. "Ανεξήτησα τότε μ' όλη τά δυνατόν μέσα, με ταξίδια στις έπαρχίες, μ' έκκλησεις στις άστυνομικές ύποδιευθύνσεις, τη γυναίκα που τόσο μ' είχε αγαπήσει και που τόσο έλάτρευα, όπου ή μοίρα μ' έφερε ξάφνου κοντά της υπό τους όρους που σ'ας άνέφερα.

— Αί λοιπόν, τί έκάνατε τότε ;

— Τί, μπορούσα να κάνω ; ψιθύρισε με ραγισμένη φωνή... "Η στενοχώρια απ' τη μιά μεριά, ή σκληρή, λόγω της κρίσεως, βιοπάλη, με μιά έπαρχιακή πόλη, πουχε κατάφύγει τη συντριψαν. "Ηρθε δ'ό για λόγους ύγείας, σωστό σωματικό έρείπιο. Βρισκόταν, όταν πήγα κοντά της στο τρίτο σιάδιο της φθίσεως των όστών, της άρρώστειας που βασανίζει τόσο μαρτυρικά τα θύματά της άμα δεν την προσλάβουνε.

Σώπασε και πάλι, να σκουπίση τα δάκρυα που είχαν ξαναβουρκώσει τα μάτια του και μετά λίγο έξακολούθησε ψιθυριστά :

— "Αδυνατώντας τότε να βλέπω να σπαράζ'η απ' τους πόνους σε κάθε γύρισμά της στο κρεβάτι, σε κάθε άλλαγμα των πληγών, ή γυναίκα που τόσο πολύ είχα αγαπήσει, τη σκότωσα την ίδια ώρα, με μιάν ένεση μορφίνης που της χάρισεν ένα γλυκό θάνατο, καθώς, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, της μιλούσα για την αγάπη μου, για την εύτυχία που θα της χάριζα μετά τη θεραπεία της, που της ύποσχόμουνα γρήγορη.

— "Ό, πώς μ'όρέσες να τό κάνης αυτό ; είπε κάποια κυρία με όρση.

— "Αλήθεια, και πώς έχεις την τόλμη να τό λές ; Αυτό είναι έγκλημα ! πρόφερε πνιχτά κάποιος άλλος.

— "Ο Ζάν Βιντάλ τούς κύτταξε όλους μ' ένα βλέμμα γεμάτο πόνο και όλκτο και πρόφερε άργά, βαρείά, με φωνή που λές κι' έρχότανε από έναν άλλο κόσμο.

— "Ο θάνατος δεν είναι έγκλημα όταν γίνεται λυτρωτής βασάνων... "Ο γιατρός που έλευθερώνει έναν άνθρωπο, απ' τό άφόρητο μαρτύριο μιάς νόσου που δεν μπορεί να θεραπεύση, εύριγεται... Κι' έγώ, άγαπούσα τόσο πολύ τό άτυχό αυτό πλάσμα, ώστε να μη μπορώ να τ' άφίσω να πεθαίνει κάθε ώρα, κάθε στιγμή... "Όποιος νομίζει πως έγκλημάτησα, άς με καταγγείλ'η...

— Μια βαρεία σιωπή, άκολούθησε τα λόγια του...

— Και τό παιδί της ;

— Ρώτησε ξάφνου κάποιος.

— "Η σύσπασμένη απ' τόν πόνο μορφή του γιατρού, πήρε μιάν έκφραση παράξενα φωτεινή. Τινάχτηκε άπότομα απ' τη θέση του και... είπε.

— "Αλήθεια, δε σκέφτηκα να ρωτήσω. Τό μόνο που

θε στο νοι μου, την ώρα που την άναγνώρισα και διαπίστωσα την τρομερή της άρρώστεια, ήταν πώς, μιάν ώρα άρχίτερα, να την άπαλάξω απ' τό μαρτύριό της... "Εσφαλα, είν' αλήθεια, μά την άγαπούσα τόσο πολύ που να μη μπορώ να σκεφθώ άλλο από τό λυτρωμό της αγαπημένης αυτής άρρωστης.

Σώπασε για λίγο, έρριξε μιά ματιά στο ρολόι του, και διαπιστώνοντας πως ήταν πολύ άργά ξανάπεσε στο κάθισμά του άναστενάζοντας.

— Είναι άργά γι' άπόψε. Άδριο όμως, πρώτη μου δουλειά θά'ναι να ρωτήσω για τό παιδί, τό παιδί μου !...

Και μ' ένα χαμόγελο έλπίδας στα χείλη του έψιθύρισε :

— Ποιός ξέρει άν δε ζή, άν στην αγάπη του παιδιού μας αυτού δεν γλυκάνω τό σπαράγμό του χαμού της...

Και σκύβοντας τό κεφάλι στον ώμο, βυθίστηκε σ' όνειροδόλημα της άμφίβολης αυτής εύτυχίας του.

ΡΑΟΥΛ ΠΡΑΞΙ

ΧΕΛΛΑ, Η ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Η πράκτωρ «S. S. 32». — Χέλλα (Ντρίνυϊ) ή προικισμένη με ασύγκριτη σαγήνη. — Έξυπνη, πανούργος, ήρωιστάτη και άπαράμιλλος στα έρωτικά της κόλπα. — Προσοχή γιατί προδίδει !

Μιά απ' τις πιο όμορφες, τις πιο έξυπνες και τις πιο φημισμένες κατασκόπους που έδρασαν στον πόλεμο, ήταν ή κατάσκοπος «S. S. 32» που ήταν ή Χέλλα Ντρίνυϊ.

Η Χέλλα γεννήθηκε πρό σαράντα έτών στη Βουδαπέστη κι' άνηκε στην παλιά Μαγυαρική άριστοκρατία. Από πολύ νέα άκόμη, έδειξε χαρακτηριστικά άνεξάρτητο, και μεγάλη κλίση στις ξένες γλώσσες. Σέ ηλικία δέκα έξη χρονών, ήταν μιά υπέροχη κόρη με πολύ τολμηρό χαρακτήρα, ήταν μιά μέρα πήρε τις βαλίτσες της και έφυγε για τó έξω-τερικό.

Στή μυστική ύπηρεσία

Κανείς δέν έμαθε πού πήγε, μέχρις ότου ένας αξιωματικός Ούγγρος της κεντρικής ύπηρεσίας κατασκοπείας του Βερολίνου έφερε την είδηση στη Βουδαπέστη πως ή Χέλλα Ντρίνυϊ ήταν μέλος της Μυστικής Υπηρεσίας των Κεντρικών Αύτοκρατοριών. Τό πεδίο δράσεως της ήρωιστάτης κατασκόπου, κατά την διάρκεια του πολέμου, ήταν ή Μαδρίτη, όπου παρακολουθούσε τη Γαλλική Προσβεία. Μιά μέρα όμως, έλαβε διαταγή νά μεταβή στο Καντίς για νά δώση σ' ένα γερμανό αξιωματικό, που διηύθυνε μιά μυστική βάση άνεφοδισμού των ύποψυχών, τά έγγραφα και τις ένδείξεις, για νά μεταφέρει άλλοι τή βάση, έπειδή ύπήρχε ύποψια πως την είχε άνακαλύψει ό έχθρός.

Γιά πρώτη φορά ή «S. S. 32» (Νότιος Ισπανία 32) δέν έτέλεσε τό έργο της, γιατί έφθασε πολύ άργά, δηλαδή όταν μιά άλλη γυναίκα, με τόνόμα της, είχε εξαπατήσει τόν γερμανό αξιωματικό και οι Σύμμαχοι του κατέστρεψαν την βάση άνεφοδισμού. Η γυναίκα αυτή ήταν ή ήρωιστάτη Δανίς Σπέλκα Σένγκιενς που άνήκε στο II Γαλλικό Γραφείο και μιλούσε θαυμάσια τη γερμανική.

Αρχίζει ή μεγάλη περιπέτεια

Όταν έμαθε τις λεπτομέρειες της καταστροφής ή Χέλλα, βλέποντας πως δέν θα της ήταν δυνατόν, ν' άποδείξει την άθωότητά της, άπεφασισε νά φύγει πριν την θανάτωση οι άνώτεροι της. Πήρε λοιπόν τό πρώτο βαπόρι από τό Καντίς για τή Ζανζιβάρη. Εκεί συνάντησε έναν γερμανό αξιωματικό κατάσκοπο, που είχε γνώρισε στη Μαδρίτη. Η φύγη της την παρουσίαζε τώρα περισσότερο ένοχο κι' ό συν-

τροφός της της έδωσε νά τό καταλάβη, αλλά ή Χέλλα, που άγαπούσε τη ζωή, την ίδια νύχτα, όταν έπλησίασαν τόν φάρο του άκρωτηρίου Μισόν έπεσε στη θάλασσα κι' έβγήκε στην άκτή της Τύνιδος.

Εδώ έζησε μερικές έβδομάδες ήσυχη, όταν μιά μέρα της φηκε πως ή γαλλική Αντικατασκοπεία την είχε «σταμπάρει» και για νά μη συλληφθή κατώρθωσε νά έπιβιβασθή σ' ένα δ' λανδικό πλοίο που έφευγε για τή Γιάβα. Στο Πόρτ Σάιτ άρχίζει ή μεγάλη περιπέτεια της Χέλλα, όταν άπέφυγε τόν άγγλικό έλεγχο. Παρουσιάστηκε στον άρχηγό ενός άραβικού καραβανιού που έφευγε για τή Μεσοποταμία και με τή σαγήνη της όμορφιάς της τόν έπεισε νά την οδηγήση μέχρι τις άκτές του Περσικού κόλπου.

Ο καιρός περνά : Τό καραβάνι έχει τεράσει τή Μπασσόρα και τή Βαγδάτη όταν μιά μέρα ό άρχηγός Άβδούλ λέγει στη λευκή δαυλίση πως ήθελε νά την κρατήση μαζί του.

Η όμορφη Μαγιάρα μάταια τόν παρακαλεί νά την άφιση έλεύθερη αλλά μιά πού κατά τό διάστημα του

ταξιδιού είχε ξεχωρίσει ένα όμορφο νέο άραβα δέν χάνει τήν εύκαιρία, νά του ζητήσει έξυπνηρέτηση και κατορθώνει νά την άγαπήση και νά της πη τόν έρωτά του.

Η Α. Μ. 'Ο Έρως !

Πώς ;..... του λέγει ή Χέλλα, με συγκινητικό βλέμμα. — Μ' άγαπάς ; ό πόσο είμ' εύτυχημένη.... γιατί κι' έγώ σ' άγαπώ τόσο πολύ...

Κι' άμέσως κλείνει τό στόμα του άραβος με ένα γλυκύτατο φιλή που του φέρνει ζάλη και τόν κάνει σκλάβο, έτοιμο για κάθε θυσία και τρέλλα. Τότε ή Χέλλα που έχει ήδη έτοιμάσει τό σχέδιό της του μουρμουρίζει :

— Μά τώρα δέν σου φαίνεται πως δέν μπορούμε νά μείνωμε πιά εδώ ; Πρέπει νά φύγωμε, ν' άπαλλαγούμε από τήν τυραννία του Άβδούλ Μωχάμετ.

Αυτή ή σκέψη έκανε τρελλό τó νέο από ζήλεια και μίσος κι' όταν έβράδυασε έθεσαν οι δυο έρασται, εις έκτέλεση τό σχέδιό τους.

Ο «ξανθός διάβολος»

Μεσάνυχτα ! Ο σκοπός του καραβανιού προβόλει με τήν άραβίδα του «συναγεμώ !» Πολύ άργά από τά έξη άλογα που έχει τό καραβάνι τά τέσσερα έφυγαν καλπάζοντας και τά δυο έπλεαν σέ μιά λίμνη αίματος. Υστερα από λίγες στιγμές δ' Άβδούλ Μισέν Μωχάμετ, καταριέται τόν ξανθό διάβολο και τόν έρωτευμένο που δέν μπορούμε νά μείνωμε πιά εδώ ; Πρέπει νά φύγωμε, ν' άπαλλαγούμε από τήν τυραννία του Άβδούλ Μωχάμετ.

Στό μεταξύ ή Χέλλα κι' άρχισαν καλπάζουν στην έρημο για κάμποσες ώρες όπου θάβανουν στις άκτές της Κασπίας θάλασσας και παίρνουν σ' ένα περσικό Ιστιοφόρο που πηγαίνει στις έκβολές του Βόλγα για νά φορτώση. Η μόνη σκέψη των δυο φυχάδων είναι ν' άπομακρυνθούν όσο μπορούν περισσότερο από τόν μανιασμένον Μωχάμετ. «Ηρθε ό Μάρτιος του 1918 κι' ή Χέλλα ταξιδεύει ήσυχα προς τή Ρωσία. Θάβει κι' άποβιβάζεται στον Βόλγα. Υστερα από λίγες ώρες όμως συλλαμβάνεται μαζί με τόν άκόλουθό της, τόν άραβα άλλ' έπειδή είχε εξαφανίσει τό διαβατήριό της, και μιλούσε θαυμάσια τά ρωσικά, εξαπατά τούς κοζάκους πως είναι ρωσός από τή Μόσχα. Πείθει τούς κοζάκους πως είναι «σύντροφος» μέχρι μισού δατέων !

Άμέσως δάχνει τόν άραβα, κι' οι ρωσσοί τόν έπιβιβάζουν, παρά τις διαμαρτυρίες του, στο περσικό Ιστιοφόρο. Έτσι σώζεται πάλι.

Επιστρέφει στην

Ούγγαρία

Τι έκανε ή Χέλλα στη Ρωσία επί δυο ολόκληρα χρόνια δέν έμαθεύτηκε. Είναι μόνον γνωστό πως στα 1920 γύρισε στην Ούγγαρία, κι' έμεινε στο πατρικό της σπίτι σ' ένα μακρινό χωριό. Ο πατέρας της είχε πεθάνει και ή μητέρα της της έσυγχώρησε τό παρελθόν της. Άργότερα έφυγε και πήγε στη Γαλλία και τήν Ισπανία όπου έζησε πολλά χρόνια.

Σήμερα βρίσκεται στη Βουδαπέστη και ζή «τή μεγάλη ζωή».

Η Χέλλα, ίσως νά μην έτελειωσε άκόμη τήν περιπετειώδη καριέρα της. Είναι άκόμη όμορφη !

CHALES REDS

PLANΘΕΟΝ

ΚΑΡΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μέσα στο έρημο εκείνη τήν ώρα δάσος, ένας πρωινός περιπατητής διέκρινε τó σώμα ενός άνθρώπου ξαπλωμένο χάμω στο έδαφος, σέ μιάν όλληλα κοντά στη λίμνη.

Κάποιο μικροατύχημα θα ήταν βέβαια. Κουρασμένος ή μεθυσμένος ό άνθρωπος εκείνος, θα είχε ξαπλωθή εκεί. Όστόσο ό πρωινός περιπατητής πλησίασε έκ περιεργείας τόν ξαπλωμένο άνθρωπο. Έσκυψε πάνω του και τότε είδε πως τó πρόσωπό του είχε αίματα.

Αυτά έγραφαν οι μεσημεριανές έφημερίδες που δέν είχαν προλάβει νά εξακριβώσουν λεπτομέρειες. Οι πρωινές όμως έφημερίδες της έπομένης έγραφαν περισσότερα.

Τό πτώμα που βρέθηκε μέσα στο δάσος της Βουλώνης ήταν κάποιου Ζάν Νταβινύ ηλικίας 35 έτών μεσίτου αυτόκινήτων. Η πληγή που είχε στον δεξιό του κρόταφο προερχότανε από σφαίρα μπράουνινγκ. Τό όπλο που βρέθηκε στο πλάι του πτώματος ήταν τοποθετημένο έτσι από τόν δολοφόνο, ώστε νά πιστευτή ότι

έπρόκειτο περί αυτόκτονίας. Η Ιατροδικαστική όμως εξέταση άπόδειξε ότι έπρόκειτο περί δολοφονίας. Η άνάκριση, άφοδύ πελαγοδρομήσε επί 48 ώρες, άρπάχτηκε σ' ένα άρισμένο σημείο. Μιά έρευνα που έγινε στο σπίτι του θύματος έφερε εις φώς ένα συμβόλαιο ασφαλείας έπ' όνόματι του Ζάν Νταβινύ τό ποσόν όμως του όποιου έν περιπτώσει θανάτου του, θα περιερχόταν στην δεσποινίδα Λουλου Γκιρντέ χορεύτρια στο «Ιμπεράτορ».

Η άστυνομία πίστεψε άμέσως τότε ότι πάνω σ' αυτό τό συμβόλαιο στηριζόταν όλη ή υπόθεση της δολοφονίας. Ζητήθηκαν άμέσως σχετικές πληροφορίες από τήν ασφαλιστική εταιρία και μαθεύτηκε έτσι πως ή Λουλου Γκιρντέ μετά τό θάνατο του Ζάν Νταβινύ έδικαιούτο νά εισπράξη τό ποσόν των 500.000 φράγκων. Ο εισαγγελέας πίστεψε τότε ότι όλη αυτή υπόθεση ήταν πιά ζήτημα χρημάτων. Κατ' αυτόν δηλαδή ή δεσποινίς Γκιρντέ θέλησε, σκοτώνοντας τόν Νταβινύ, νά εισπράξη τό ποσόν της ασφαλείας ή μάλλον πως είχε παρασυρθεί σ' αυτήν τήν ενέργειαν υπό έναν συνένοχο που κι' αυτός θα είχε χρηματικά συμφέροντα.

Δύο τρόποι ένεργείας ύπήρχαν τώρα για τήν άστυνομία : ή νά μπλοκάρη άφηνικά σπίτι της νά τήν συλλάβη και νά κινή έρευνα, ή νά παρακολουθήσει κρυφά κάθε κίνηση και κάθε ένεργεία της ως πού νά έκανε κάτι πού νά προδινόταν μόνη της. Και προτίμησε τήν δεύτερη μέθοδο.

Στους άστυνομικούς που τήν ρώτησαν, ή θυρωρός του σπιτιού που έμενε ή χορεύτρια άπάντησε πως ή Λουλου Γκιρντέ δέν είχε βγή καθόλου από τό διαμέρισμά της από τήν ήμερα του δράματος και πως δέν είχε δεχτή καμιά έπισκεψη. Ο διευθυντής του «Ιμπεράτορ» που εξέτασαν κατόπιν, τηλεφώνησε παρουσία των άστυνομικών στην Γκιρντέ και πήρε τήν έξης άπάντηση : ή δεσποινίς Λουλου Γκιρντέ ήταν άκόμη άδιάθετη, θα ξαναρχόταν όμως στην ύπηρεσία της μόλις ή ύγεια της της τό επέτρεπε.

«Αν και ή υπόθεσή μ' αυτό άπειλούσε νά τραβήξη εις μακρος, ό άνακριτής προτίμησε νά περιμένει.

Δύο μέρες πέρασαν έτσι, ύστερα τρεις, ύστερα τέσσερις. Άφηνικά ένα Σάββατο ή χορεύτρια είδοποίησε τόν διευθυντή της ότι θα ήταν σέ θέση νά επαναλάβη τήν ύπηρεσία της από εκείνη εκεί τό βράδυ. Πως «άδυνάτισε» σκέφτηκε ή θυρωρός βλέποντάς τήν νά βγαίνει από τό σπίτι τήν ώρα που σκουρόπωνε.

Ο άστυνομικός που περίμενε έξω από τό σπίτι άρχισε ή τήν παρακολουθή μόλις εκείνη βγήκε. Προχωρώντας σταδιακά και μη κυττάζοντας γύρω της προχώρησε προς τόν ξαπλωμένο κατά τό μέρος όπου ό ποταμός κυλάει όρμητικά

τά νερά του. Εκεί τήν είδε νά στήριζεται πάνω στα κάγκελα της προκυμιάς και νά παρατηρή έπί άρκετή ώρα τά νερά που κυλούσαν.

Μέσα στο μικρό καφεενάκι της προκυμιάς, όπου ό άστυνομικός παρακολουθώντας τήν μπηκε κι' αυτός, όλοι προσήλωσαν τβλέμματά τους στη νέα εκείνη γυναίκα, που τά μάτια της έλαμπαν κάτω από τήν λεπτή τσιγαλέτα της. Ένας από τούς παριστάμενους τήν κύταξε επίμονα και της έκλεισε τό μάτι. Εκείνη του έστειλε ένα άπαλό μειδίαμα. Ένθαρρυσμένος ό άντρας σηκώθηκε τότε, τήν πλησίασε, της είπε ένα κοπιμένο, της έκανε μιά προσφορά. Ξαφνικά ή εύθυμη αυτή σκηνή της έρωτικής άγοραπωλησίας με τήν όποια ήταν συνηθισμένη ή γυναίκα, αλλάζει άδοτομα. Η γυναίκα ζορώνει τό μέτωπό της, κατεβάζει τά μάτια και άποφεύγει ν' άπάντηση στον άνδρα ό όποιος φεύγει έτσι και γυρίζει στο τραπέζι του.

«Φυλάγεται», σκέφτηκε ό άστυνομικός έξηγώντας κατά τόν τρόπο του αυτή τήν σκηνή. «Θα τόν πήρε σίγουρα για κανέναν από

έμεις».

Άμέσως κατόπιν για νά μη τυχόν κινήσει τις ύποψίες της πληρώνει και φεύγει. Βγαίνει έξω και κρύβεται πίσω από ένα κίосκι. Κάθε λίγο όμως βγαίνει και κοντοζυγώνοντας προς τό καφεενάκι παρακολουθεί. Τέλος τήν βλέπει νά σηκώνεται, νά διστάζει λίγο στην πόρτα και μετά νά διευθύνεται προς τήν άπέναντι όχθη. Περνάει τήν γέφυρα Ντεζάρ και μπαίνει μέσα σέ μιά μεγάλη έμπορική όδό.

Πότε—πότε στέκεται στις βιτρίνες των καταστημάτων : κυττάζει φορέματα, καπέλλα, μπζιού... Στην γωνία της όδοις Πυραμίδων τήν είδε νά συναντά έναν άνδρωπο με τόν όποιον άφοδύ άντάλλαξε λίγα λόγια που δέν μπόρεσε ν' άκούση συνέχισε τό δρόμό της. Ο άστυνομικός στάθηκε και παρατήρησε όσο μπορούσε περισσότερο τόν υυστηριώδη εκείνον συνομιλητή της γυναίκας. Τήν άκολούθησε κατόπιν σ' ένα έστιατόριο όπου εκείνη έφαγε και τέλος κατά τας δέκα στρίβοντας τήν όδόν Ντανού τήν είδε νά μπαίνει στο «Ιμπεράτορ».

Ο άστυνομικός έδειξε τήν κάρτα του στον θυρωρό. Τό τραπέζι που του έδωσαν ήταν πλάι στο γραφείο του διευθυντού. Προχωρώντας προς τά εκεί άκουσε τόν διευθυντή νά όνομάζει τήν χορεύτρια «Φλεμάρδη».

Ήταν από έπαγγελματικό ζήλο ή από τό περιβάλλον ή τήν ατμόσφαιρα άπλως που εκείνη παρέδιδε όλοτετα τό σόμα της στα χάρδια εκείνων που τήν χόρευαν; Τό φόρεμα που είχε φορέσει κολλούσε πάνω στο παχούλο κορμί της και με τις καμπύλες που διαγράφονταν έλκυστικές, τραβούσε τά άνδρικά βλέμματα κι' έδινε χίλιες γλυκές ύποσχέσεις.

Στό μεταξύ ό άστυνομικός παρακολουθώντας περίμενε νά έμφανισθή ό άνθρωπος της καρδιάς της, ό έρωμένος της γυναίκας ό όποιος θα ήταν άσφαλώς και ό συνένοχός της στο έγκλημα.

Η χορεύτρια όμως γύριζε σέ όλα τά τραπέζια άνεξαιρέτως χωρίς νά δείχνη ότι προτιμούσε κάποιον ιδιαίτέρως. Έν τούτοις καθώς ή όρχήστρα είχε άρχισει νά παίξει ένα κομμάτι ό άστυνομικός είδε τόν άντρα με τόν όποιον χόρευε νά τή σπρώχνη βιαστικά σέ μιά γωνιά της αίθουσας. Εκεί χασομερώντας άρχισαν νά μιλούν μετ'όσο κοντά τά κεφάλια τους πού έμοιαζαν σαν τά στόματά τους νά είχαν κολλήση τό ένα πάνω σ' άλλο. Ξαφνικά ή όρχήστρα σταμάτησε και άναγκαστικά τό ζευγάρι χωρίστηκε. Ξανάρχισε άμέσως αλλά ή χορεύτρια για πρώτη φορά άρνήθηκε νά συνεχίση τόν χορό κι' έκανε τόν βαρβαλλιόρο της νά φύγη.

Προχώρησε σέ μιά γωνιά, συγχισμένη, στενοχωρημένη, με τό βλέμμα άπλανές. Τό νεαρό και φωτεινό πρόσωπό της

ναμμένο από το χορό και την σαμπάνια, ξαφνικά χλώμιασε, έχασε τα χρώματά του λές και κάποιος δυνατός πόνος του ξύπνησε απότομα την είχε κυριεύσει δολόκληρη.

Μιά συνάδελφός της που την είδε έσπευσε κοντά της και κόβοντας πάνω της την ρώτησε με μητρικό ενδιαφέρον είχε.

«Ο διάλογος των δύο γυναικών ακούστηκε όλος από τον συνομικό, ο οποίος αφίνοντας το τραπέζι που είχε πρωτο-αθήσει, είχε πάει σ' ένα άλλο πλησιέστερο.

— «Ω! Έκανε η Λουλου Γκαρντέ στην συνάδελφό της. Ξέρεις τι είναι τώρα η ζωή για μένα; Είμαι όκτω μέρες κι' ο τώ νύχτες τώρα που κλαίω... κι' αυτό όπως καταλαβαίνεις, εν μπορεί να διαρκέση. Συγκρατούμαι στη ζωή με το στα-τό. Θάταν καλύτερα όμως να τελείωνα άμέσως μία για πάντα. Ποτέ πια δεν θα βρω στη ζωή μου έναν άνδρα σαν τ' εκείνον, μία καρδιά σαν την δική του. Πριν τ' απόγευμα ού' έκίνησα από το σπίτι μου για νάρθω εδώ, μόλις κρα-ήθηκα και δεν ρίχτηκα μέσα στον Σηκουάνα. Τι μπόρεσε αϊ με κράτησε;.. Ούτε ξέρω... Ίσως η δειλία μου. Αυτό δ-ιως δεν σημαίνει τίποτα. Θάρρη ή στιγμή... το αισθάνομαι τολύ αυτό... που δεν θαχω δειλία πια... που θαχω δύναμη. Εξ άλλου το ρεβόλβερ υπάρχει πάντα στο τσαντάκι μου.

«Η φίλη της, ακούγοντας αυτήν την εξομολόγησή της αρ-ρισε να την παρηγορή και να της λέει λόγια συμβουλευτικά. Ο αστυνομικός ανάμεσα στα άλλα, άκουσε και τις λέξεις «λεπτά», «ασφάλεια».

— Δέν πρέπει να σκέπτεσαι τέτοια πράγματα Λουλου, της έιπε η άλλη. Όλα αυτά θα περάσουν, θα ξεχάσης. Θά το δής αυτό που σου λέω. Με το χρήμα όλα τα ξεχνάει κανείς. Κι' έγω άλλοτε θέλησα να σκοτωθώ... αλλά βλέπεις εν τού-τοις ότι ζω ακόμη... αν και δεν πήρα πετακόσιες χιλιάδες φράγκα που θα πάρης εσύ...

«Ο αστυνομικός τέντωσε καλά τ' αυτί του για ν' ακούση την απάντηση της Λουλου πάνω σ' αυτό. Έκείνη όμως δέν απάντησε. Έμεινε λίγο σκεπτική κι' ύστερα, κάνοντας ένα μελαγχολικό μορφασμό, άφησε να βγούν απ' το στόμα της αυτά τα λόγια:

— «Ω μη μιλάς για χρήμα!.. Η μόνη εύτυχία, κι' ο μόνος

πλούτος της ζωής, δέν το ξέρεις πώς είναι ο έρωτας;..

Σιγά...σιγά ή αΐθουσα άρχισε ν' αδειάζει, ένω στην άνα-τολή ο όρίζων άρχιζε να φωτίζεται από τα πρώτα γλυκά φώτα της ημέρας. Ξημέρωνε... Τη στιγμή που ή όρχήστρα σταματούσε πιά, ο αστυνομικός είδε την Λουλου να σπρώ-χνει έναν πελάτη που είχε κολλήσει πλάι της και ν' ανεβαί-νη μόνη της σ' ένα ταξί. Φυσικά ο αστυνομικός έσπευσε ν' ανεβή κι' αυτός σ' ένα άλλο. Είκοσι λεπτά αργότερα τα δυο αυτοκίνητα στεκόntonταν κάτω εκεί μακριά, στην πόρ-τα του δάσους της Βουλώνης.

Μέσα στην πρωινή ομίχλη, ο αστυνομικός είδε την αι-λουέττα της να βαδίζει ανάμεσα από τις έρμες εκείνη την ώρα άλλες του δάσους. Ξαφνικά την είδε να σταματά κον-τά στη λίμνη και άκριβως στο μέρος που είχε βρεθί το πτώμα του Ζαν Νταβινύ.

«Ένας βαθός στεναγμός κι' ένας λυγμός ακούστηκαν. Κι' ύστερα μέσα στην πρωινή ήσυχία ακούστηκαν σαν ψαλω-δία αυτά τα λόγια.

— Συγγνώμη αγαπημένε μου! Ημάρτον!.. Σέ είχα αγαπή-σει πάρα πολύ. Το βλέπεις... Ημουν ζηλιάρη... σέ ζήλευα. Κι' ή ζήλεια μου... έγινε ή αίτια όλου αυτού του κακού...

Ξαφνικά, και πριν ο αστυνομικός καταλάβη τις προθέσεις της, εκείνη έβγαλε από την τσάντα της ένα περιστροφή και στήριζοντάς το στο κεφάλι της πυροβόλησε...

Την άλλη μέρα οι υπάλληλοι της ασφαλιστικής έ-ταιρίας, διαβάζοντας τον θάνατο της Λουλου Γκαρντέ, έ-ριβαν τα μάτια τους κι' άπορούσαν. Αυτόκτονεί ποτέ ένας άνθρωπος που έχει να εισπράξη πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα;..

«Η άπάντηση στην άπορία αυτή έινε τα λόγια της Λου-λου, που ή συντροφός της στο «Ίμπερατόρ» τα θυμήθηκε μόλις διάβασε τον θάνατό της :

— Δέν ξέρεις πώς ή μόνη εύτυχία και ο μόνος πλεθτος της ζωής είναι ο έρωτας; ;

ΕΛΙΑ ΝΤΕ ΡΟΥΦΙ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

«Όπως ξέρετε, βέβαια, σήμερα καπνίζουν στριφτό τσιγά-ρο δύο μονάχα τάξεις στον τόπο μας : οι καπνοποραγωγοί, που γι' αυτούς μάλιστα ή κυβέρνηση διαθέτει ιδιαίτερο τσι-γαρόχαρτο και... οι άλγτες. Οι φουκαράδες ού' οι δέν βρί-σκουν εύκολα τσιγαρόχαρτο κι' είναι εύχαριστημένοι όταν σκουν ένα λεπτό χαρτί που να το αντικαθιστά επιτυχώς. Κα-βροθν ένα λεπτό χαρτί που να το αντικαθιστά επιτυχώς. Κα-βροθν, φυσικά, ούτε παράγουν ούτε κι' αγοράζουν οι άλγτες, βρίσκουν όμως μπόλικά αποτοίγαρα, τις γνωστές γόπες, και στρίβουν το τσιγαράκι τους.

Δυό απ' αυτούς λοιπόν βρισκόntonταν εκείνη τη μέρα ξαπλωμένοι σ' ένα παγκάκι, στην πλατεία της Παναγίας των Παρισίων και καθώς ξεχώριζαν τ' αποτοίγαρα που είχαν μαζέψει κουβέντιαζαν φιλοσοφικάτα :

— «Ηρθανε πολλοί ξένοι πάλι φέτος, έλεγε ο ένας.

βλέπεις πόσα αποτοίγαρα μ' έγγλέζικο καπνό; Νά κι' από γερμανικά τσιγάρα, μαύρα σαν το διάβολο, και Ιταλικά, άνούσια σαν τ' άχυρο. Μω.

ρε σαν το δικό μας τον καπνό δέν βγάζει άλλος κανέναν στό-πος. Τραβάς μιά ρουφιτιά κι' ανασταίνεσαι!

— «Έτο' είναι, έτο' είναι! Έπειτα, βλέπεις, είναι κι' ή συνήθεια.

Καθώς κουβέντιαζαν έτσι, ξεφλούδιζαν τις γόπες μετά εύκιντα δάχτυλά τους, κι' ένας ποι-κιλόχρωμος σωρός από καπνό κάθε προελεύ-σεως σχηματίστηκε γρήγορα μπροστά τους. «Έπειτα, με προσοχή, κάθον εν και ξεχώρισαν τις ποιότητες, αυτή ήτανε δύσκολη δουλειά, εί-χαν όμως συνηθίσει τόσα χρόνια. Ο ένας προ-πάντων από τους δυό ευπόλυτος ήτανε πο-λύ δυνατός σ' αυτή τη δουλειά. Ο άλλος τον κύτταζε προσεχτικά κι' έξαφνα του έιπε χα-μογελώντας :

— Ξέρεις; θέλω κάτι να σέ ρωτήσω, να δού-με αν θα το βρης.

— Για λέγε...

— Με τρία αποτοίγαρα κάνεις ένα τσιγά-

ρο, δέν είναι έτσι;

— Και βέβαια...

— Το λοιπόν, πόσα τσιγάρα μπο-ρείς να κάνης μ' έννη άποτοίγαρα; Για σκέψου καλά και πέσου...

«Ο άλλος συλλογίστηκε αρκετή ώ-ρα, μέτρησε τα δάχτυλά του, έφτυσε, ξανάφτυ-σε κι' επιτέλους, κυττάζοντας τον συνάδελφό-του κατά πρόσωπο έιπε:

— Μά ντίπ γι' άγράμματο με πέρασες ; Πή-γαμε δά και μείς στο σχολείο! Κι' ήμουν ξέρεις πρώτος στην αριθμητική. Πρόσθεση

άφαιρεση κι' όλα τ' άλλα. Το λοι-πόν είπες : με τρεις γόπες ένα τσι-γάρο, μ' έννη γόπες πόσα; Κι' ένα μωρό παι-δί να ρωτήσει θά σου το πη; τα

τσιγάρα!.. Δέ θέλει θεολογία το πρᾶμμα.

— Λάθος! φώναξε ο άλλος. Λάθος και μεγάλο μάλιστα. Την έσπασες!

— Κάποια ματσαράγκα έχει στη μέση. Για λέγε λοιπόν, να το μάθω κι' έγω να το φουρνίσω για δικό μου το βράδυ στα παιδιά στη λαχαναγορά. Λέγε και μ' έσκαρες, να ζήσης!..

— Και όμως εσύ θάπρεπε να το βρης, κούτσουροι θά-δης πώς δέν είναι δύσκολο : μ' έννη γόπες κάνω τρία τσιγάρα, έτσι ; Σωστό. Όταν τα καπνίσω όμως αυτά τα τρία τσιγάρα μου μόνουν πάλι τρεις γόπες!

— Ρε να πάρ' ή όργή! Για δες πράγματα ! Δέν το είχα σκεφτή αυτό!

— Στρίβω το λοιπόν ένα τσιγαράκι ακόμα μ' αυτές τις τρεις γόπες κι' έχουμε τρία τα πρώτα κι' εν αυτό, τέσσερα τσιγάρα...

— Κι' ή γόπα του τέταρτου ρεζέρβα! πρόσθεσε ο άλλος εδ-χαριστημένος που κάτι έμαθε και κίνη τη μέρα. Α.ΦΑΡΜΟΝ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΘΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ;

— Τα δηλητηριώδη αέρια θα... παρατείνουν τη ζωή! — Ο κεραυ- νός θεραπευτικόν μέσον κατά του καρκίνου! — Τί σημαίνει «θάνατος». — Η πέψις που γίνεται σε... νεκρό σώμα. — Πώς «ανασταίνονται» οι νεκροί. —

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΠΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΜΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΩ

Τόν τελευταίο καιρό ή Έπιστήμη έχει έκστρατεύσει κατά του Θανάτου. Έννοούμε την Ίατρική έπιστή-μη και τη Βιολογία, γιατί υπάρχει και μία άλλη Έπιστή-μη, ή πολεμική Χημεία, ή οποία εργάζεται έντατικά για να σκορπάη το θάνατο. Όσο κι' αν φαίνεται τραγικώτατα έιρωνικό το θέαμα των δύο αντιθέτων μετώπων της Έπι-στήμης, που το ένα εργάζεται δουλικά στην ύπηρεσία του θανάτου και θά θεωρήση ως αποθέωση των αγώνων του τη στιγμή που θά μπορέση να νεκρώση ομαδικά έκατομ-μύρια ανθρώπων, και το άλλο αγωνίζεται, καρτερικά για να κατανικήση το θάνατο και να παρατείνη τη ζωή και τις απόλαύσεις της, δέν μπορεί κανείς παρά να θαυμάση τις προσπάθειες της Έπιστήμης και των μυστών της γενικά, ακόμα και εκείνων που δουλεύουν για την έξόντωση του ανθρώπου. Γιατί κι' αυτών ή εργασία έχει την ευεργετική της άποψη, την οποία εκμεταλλεύονται οι άλλοι : για να καθιερωθί ένα χημικό μέσο ν' ως οργανων θανατώσεως, πρέ-πει πρώτα να μελετηθί ή επίδρασή του επάνω στα διάφο-ρα συστήματα του ανθρώπινου οργανισμού τόσο από ά-πόψεως βιολογικής όσον και φαρμακοδυναμικής. Έτσι ά-ποκτούμε πλήρη γνώσην της τρομερής ενεργείας ποικιλο-τάτων χημικών συνθέσεων και από το σημείο αυτό ξεκι-νούμε για την εκμετάλλευση των «δραστικών ιδιοτήτων» των ουσιών αυτών υπέρ του ανθρώπου.

Το πρᾶγμα φαίνεται, βέβαια, παράξενο εκ πρώτης ό-ψεως. Αλλά μήπως τα περισσότερα, αν όχι όλα, απ' τα φάρμακα, που μεταχειριζόμαστε σήμερα, δέν είναι δηλη-τήρια ; Πολλά μάλιστα απ' αυτά είναι δηλητήρια τρομερά κι' επικίνδυνα, με κεραυνοβόλο δράση. Και όμως την ένέρ-γεια τους, που την έχουμε καθορίσει ακριβέστατα, την χρη-σιμοποιούμε αποτελεσματικά και με αυτή θεραπεύουμε και σώζουμε ανθρώπινες υπάρξεις. Το ίδιο συμβαίνει και με τις άλλες φυσικές δυνάμεις, που δέν είναι κρυμμένες σε ρίζες φυτών, σε βότανα ή σε μόρια μετάλλων και αερίων, αλλά είναι διάχυτες στο άπειρο ή στην άτμοσφαίρα. Έκ-μεταλλεύομαστε τη θύελλα και μετατρέπουμε τον κεραυνό σε ήλεκτρικό ρεύμα έκτακτου βόλτ. Τελευταία, στην Άμερική, υπελογίσθη ότι με τη δύναμη ώρισμένων κεραυ-νών, θά μπορούσε να ήλεκτροφωτισθί μιά πόλις σαν την Νέαν Υόρκη και συγχρόνως να κινηθούν όλα τα έργοστά-σια της. Παράλληλα, ή δύναμη αυτή θά χρησιμοποιηθί κα-τά του καρκίνου.

Τα μικρόβια, που γεννούν το θάνατο, εκλείσθηκαν από τους θαρραλέους έπιστήμονας μέσα σε άμπουλες και δι-νουν ζωή.

Κατά τον ίδιο τρόπο, τα τρομερά χημικά αέρια των πο-λεμικών εργοστασίων της «μαύρης μαγείας», που έξυπηρε-τούν τον θάνατο, θά γίνουν στα χέρια τολημικών θεραπευ-τών, όργανα σωτηρίας. Υπάρχουν άρρώστειες, άνιαισι σή-μερα, που θά θεραπευθούν με τη χρήση αυτών των τρομε-ρών μέσων του όλεθρου.

Βέβαια, είναι πρόωρο ακόμη να μιλήση κανείς για τ' ά-ποτελέσματα των πρώτων πειραμάτων που άρχισαν να γί-νυνται. Μά ο ένθουσιασμός και ή αυταπάτηση των άλη-θινών εργατών της Έπιστήμης, που τόσα θαύματα κατώρ-θωσαν ως τώρα, μάς έγγυώνται για την μελλοντική τους έπιτυχία.

Και τώρα, ως παρακολουθήσαμε συστηματικά το στρα-τόπεδο των αγωνιστών που πολεμούν τον θάνατο και ως δούμε ως που έχουν φθάσει οι θαυμαστές προσπάθειές τους.

Για να καταλάβουμε τις βασικές θεωρίες, επάνω στις οποίες στηρίζουν οι έπιστήμονες αυτοί τις έρευνες τους, πάλαι να καθορίσουμε πρώτα την έννοια του θανάτου, δη-λαδή τι έννοούμε όταν λέμε «θάνατος».

Πριν βάλη τα πράγματα στη θέση τους ή Πειραματική

φυσιολογία, έπίστευαν ότι ο άνθρωπος πέθαινε όταν έπαυε ή καρδιά του να πάη κι' εσταματούσε ή ένάπνοή. Έτσι, το κριτήριο του θανάτου ήταν ή έμφάνιση νεκρού σώματος. Μά απέδειχθη κατόπιν ότι αυτή ή έμφάνιση, έ-κτός του ότι μπορεί να είναι ά πα ρ η λ ή (άπειρο είναι τα φαινόμενα της νεκροφάνειας), δέν είναι και πραγματική απόδειξη του θανάτου δολοκλήρου του οργανισμού. Γιατί απέδειχθη πιά και είναι σήμερα έκτός άμφισβήτησεως, ότι δέν πεθαίνει άμέσως ο λ ό κ λ η ρ ο ς ο οργανισμός μαζί, αλλά κατά τμήματα. Τα διάφορα όργανα του άνθρω-πίνου σώματος διατηρούν τη ζωή σε χρονικά διαστήματα αρκετά σημαντικά. Δηλαδή, ένω έχει πεθάνει ή καρδιά, το αίμα εξακολουθεί να ζή επί αρκετές ώρες, οι μύς έπίσης.

Όλα τα τμήματα του έγκεφάλου δέν νεκρώνονται συγχρό-νως. Αυτό έχει αποδειχθί με πειράματα. Έπίσης κατώρ-θωσαν να παρακολουθήσουν τη λειτουργία της πέψεως μέσα σε στομάχι νεκρού οργανισμού, για πολλή ώρα. Ά-ρα το στομάχι και οι πεπτικοί άδένες εξακολουθούσαν να ζούν, ένω ή κυκλοφορία και ή ένάπνοή είχαν σταματήσει. Έκείνο δέ που άντέχει περισσότερο φαίνεται πως είναι το δέρμα. Τα κύτταρα του βολβού των τριχών εξακολου-θούν να ζούν, πολλές φορές, επί δολοκλήρες μέρες.

Άρα νεκρό πρέπει να θεωρήσωμε έναν οργανισμό όταν θά έχουν πεθάνει ο λ α τ ά ό ρ γ α ν ά του και όχι όταν στα-ματήσει ή καρδιά να χτυπάη. Σ' αυτή άπάνω τη νεώτερη έπιστημονική αντίληψη στηρίζονται οι διάφορες προσπά-θειες «ανάβιώσεως» οι οποίες, ως τώρα, έσημείωσαν κα-ταπληκτικές έπιτυχίες. Και, έξηγώντας την άρχή αυτή, οι Ρώσοι και Άμερικανοί έπιστήμονες, που κρατούν και τα σκήπτρα της νέας αυτής έπιστήμης της αναβιώσεως, δηλώ-νουν ότι «δέν επαναλαμβάνουν το θαύμα του Λαζάρου», δηλαδή δέν ανασταίνουν τους νεκρούς (δέν είναι λοιπόν θεοί) αλλά έμποδίζουν την έπέ κ τ α σ η του θανάτου στα διάφορα όργανα του ανθρώπινου σώματος, όταν δέ ή καρδιά και ή ένάπνοή δέν έχουν σταματήσει από όργανι-κή βλάβη, δηλαδή δέν έχουν πεθάνει ό ρ ι σ τ ι κ ά, άλ-λά μόνον έ μ φ α ν ί ζ ο ν τ α ι νεκρά, επαναφέρουν με τα τεχνητά μέσα δολοκλήρον τον οργανισμό στη φυσιολογι-κή του λειτουργία, άρα φαινομενικώς τον «ανασταίνουν εκ νεκρών».

Αλλά όσο κι' αν όμολογούν ελικρινέστατα οι υοφοί αυτοί πειραματιστά, ότι δέν πρόκειται περί «θαύματος», το να βλέπη όμως κανείς έναν άνθρωπο να ξανάρχεται στη ζωή, ύστερα από ο λ ό κ λ η ρ ε ς ώ ρ ε ς άφοι έπαψε να δίνη κάθε σημείο ζωής, είναι βέβαια κάτι που πολύ δίκαια προκαλεί την κατάπληξη και την όμολογία του θαύματος. Γι' αυτό και τα κατορθώματα αυτά της έπιστήμης, κατατάσσονται στην τάξη των «έπιστημονικών θαυμάτων», ο δέ όρος «έπιστημονικόν θαύμα» σημαίνει : θαύμα που έξηγείται από έπιστημονικά δεδομένα, κατ' άν-τίθεσιν προς τα άλλα «υπερφυσικά» θαύματα, που μένουν άνεξήγητα και άκατανόητα τουλάχιστον προς το παρόν...

Στο επόμενο φύλλο θά δούμε όχι μόνο με ποιά μέσα κατώρθώνονται τα έπιστημονικά αυτά θαύματα της «άνα-βιώσεως», αλλά θά μιλήσουμε και για το φλέγον έπιστη-μονικό ζήτημα της ημέρας, δηλαδή τη μετάγγιση αίματος από π τ ῶ μ α σε ζωντανό άνθρωπο...

Το νέο αυτό «θαύμα» έξηγείται αν σκεφθούμε ότι είπαμε παραπάνω, ότι δηλαδή το αίμα εξακολου-θεί να ζή για πολλές ώρες μέσα σε ένα νε-κρό σώμα...

Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΚΑΡΧΑΡΙ-ΕΣ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥΣ

Δέν μπορεί νά πάη ό νούς μου στή Σεραμπάγια πού βρίσκε-ται στή βύρεια άκρη της Γιάβας χω-ρίς νά θυμηθώ έν ν άνθρώπο, πού εί-ναι άσφαλώς ό δυνατότερος χαρ-ακτηρας από όσους γνώρισα ως τώρα: τόν Ραέλ Μογκομερϋ.

Στήν πόλη αϋτήν, όπου διασταυ-ρώνονται τόσες φυλές, συμβαίνουν καθημερινά οί πιο άπίστευτες περι-πέτειες. Ή πιο καταπληκτική μορφή μέσα στόν μυριόχρωμο αϋτόν τόπο ήτανε ό Ραέλ Μογκομερϋ. Οί άνδρες τόν ζήλευαν, οί γυναίκες ήσαν κρυφά, έρωτευμένες μαζί του, κι' όλος ό κό-σμος μιλούσε για τή ζωή του. Ήτανε πολύ όμορφος : π άνω — κάτω τριάντα έτών, ψηλός και λεπτός. Τά σμιχτά μαύρα του φρύδια δίνανε στό πρόσω-πό του μιάν έκφραση μεφιστοφελική, άνήσυχη και ειρωνική. Έλεγαν πως αϋτά τά φρύδια φανέρωναν τόν χαρ-α-

κτηρα του, τόν σατανικό οί γυναίκες όμως τόν έβρισκαν γοητευτικό.

Ήτανε ό λαμπρότερος δικηγόρος της Σεραμπάγια.

Εκείνο όμως πού κινού-σε περισσότερο τήν περιέρ-γεια του κόσμου ήτανε ή μοναχική ζωή του. Δέν εί-χε φίλους, δέν λάβαινε μέ-ρος στήν κοινωνική ζωή του τόπου. Πολύ πρωί, έ-φευγε με τ' άλογο, πάντα μόνος. Τό άπόγευμα έπαιρ-νε τόν πιστό του ύπηρέτη Μάτζο και κατέβαινε στό λιμάνι. Με τό βενζινόπλοίο του άνοιγόντουσαν οί δυό τους στή θάλασσα. Ο Ρα-έλ γδυνότανε, βουτούσε και κρατώντας ένα μακρύ σκοινί, άφηνε τό μικρό σκά-φος νά τόν τραβά μέσα στό χλιαρό νερό. Αϋτό ή-τανε τό πιο άγαπημένο του σπόρ. Κατόπι περνούσε άπ' τή λέσχη, έπαιρνε ένα ούτ-σκυ και γυρνούσε σπίτι του.

Μόλις έφευγε άρχιζαν νά μιλούνε γι' αϋτόν.

—Παράξενος τύπος, έλεγαν. Δέν έχει ούτ' ένα φίλο ούτε μιάν γυναίκα! Κι' ούτε φαίνεται διατεθειμένος νά παντρευτή.

—Ποιός ξέρει; Ίσως νάχη καμιά γυναίκα στήν Εϋρώπη... παρατηρού-σαν άλλοι.

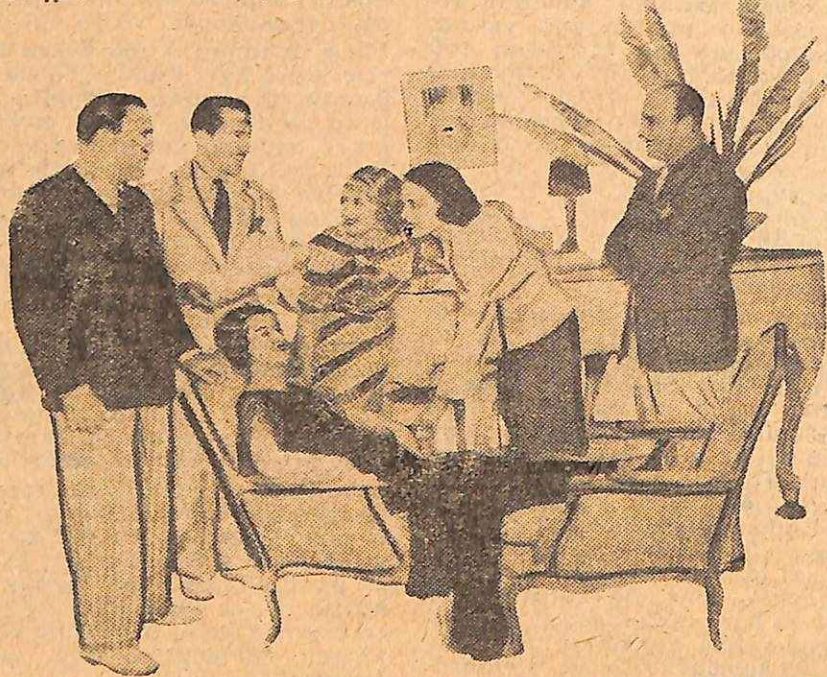
—Κι' αϋτή ή ιδέα του, νά σέρνεται πίσω άπ' τή βενζινάκατο στή θάλασ-σα!... Δική του δουλειά, θά μοι πήτε. Άλλά ή θάλασσα είναι γεμάτη καρ-χαρίες και κροκοδείλους. Όσο κι' άν φοβούνται τόν κρότο της μηχανής, καμιά μέρα θά τόν κάνουν μιάν χαψιά.

Ο Ραέλ Μογκομερϋ ζούσε μόνος σ' ένα άσπρο σπίτι, ανάμεσα στούς κήπους του. Τά δωμάτιά του ήτανε γεμάτα από άκριβά και όραία κομφο-τεχνήματα, γιατί ό παράξενος αϋτός άνθρώπος είχε πολύ λεπτό γούστο. Ή οικογένεια Μογκομερϋ είχε εγκα-τασταθή στή Σεραμπάγια από πολλές γενεές. Ο παππούς του Ραέλ είχε έλ-

θει άπ' τή Σκωτία κι' έκανε μεγάλη περιουσία με τό εμπόριο της ζάχαρης, είχε πάρει γυναίκα του μιάν άράπισ-σα, σπάνιας όμορφιάς, όπως έλεγαν άκόμη στόν τόπο. Ο πατέρας του πέ-θανε τήν έποχή πού ό Ραέλ έπέστρε-ψε άπ' τις σπουδές του στήν Εϋρώπη. Δέν είχε ποτέ γνωρίσει τή μητέρα του πού είχε πεθάνει φέροντάς τον στόν κόσμο.

Ο Ραέλ ξεδιάλυσε τις πιο περί-πλοκες δικαστικές ύποθέσεις με μαε-στρία καταπληκτική. Ήτανε δικηγό-ρος τών μεγαλειτέρων εταιριών, τών πλουσιωτέρων γαιοκτημόνων και προ-πάντων εκείνων πού είχαν ανάγκη ά-πό έναν άνθρώπο με εξαιρετική έπι-τηδειότητα στήν έρμηνεία τών νόμων. Κέρδιζε όλες του τις ύποθέσεις και θεωρούσε τόν θρίαμβο σάν κάτι συνη-θισμένο, φυσικό.

Μιά μέρα, έφυγε άπ' τή Σεραμπά-

για και γύρισε με μιάν γυναίκα εξαιρε-τικής καλλονής, μιάν μελαχροινή Ρωσ-σίδα, μόλις είκοσι έτών. Όλοι τότε σκέφτηκαν πως είχε τελειώσει ή μο-ναχική ζωή του Ραέλ και θ' άνοιγε πιά τό σπίτι του στόν κόσμο. Δέν έγινε ό-μως τίποτε. Ύστερ' άπ' τις τυπικές έπισκέψεις, ή Ντάρια Μογκομερϋ έγι-νε άόρατη, όπως κι' ό άντρας της. Άρχισαν λοιπόν πάλι νά κάνουν και νά ράβουν οί κακές γλώσσες.

Πέρασαν τρία χρόνια από τό γάμο τους όταν έφθασε στή Σεραμπάγια ό Τζέραλδ Μπόουσε—Γκόρδον. Τόν κάλε-σε ένας πλούσιος κτηματίας για νά διοργάνωση τις φυτιές του. Ο Τζε-ραλδ ήτανε ό γνήσιος τύπος του "Άγ-γλου" ζωνρός, άξιαγάπητος, αθλητι-κός, μόλις τριάντα έτών, απέκτησε ά-μέσως τή συμπάθεια του καλύτερου κόσμου.

Αίγους μήνες μετά τήν άφιξή του τόν είδαν ένα βράδυ νά φθάνη στή λέσχη με τό άμάξι του Ραέλ. Όλοι άπόρησαν για τό έκτακτο αϋτό κι' έ-

τρεξαν νά ρωτήσουν τόν Τζέραλδ.

—Πώς έγινε αϋτό τό θαύμα; Σας πήρε ό Ραέλ στό άμάξι του!...

—Άπλούστατα, έσκαο! Ένα λάστιχο του αϋτοκινήτου μου : έκείνη τή στιγ-μή περνούσε ό Μογκομερϋ και, ευγε-νέστατα, με κάλεσε στό άμάξι του.

—Δέν θά σάς ξανακαλέσει όμως... Ώστόσο, ύστερ' από λίγες μέρες, ό Ραέλ πλησίασε μιάν βραδυά τόν Τζέραλδ στόν κήπο της λέσχης και τόν προσκάλεσε νά δειπνήση στό σπίτι του.

Έτσι άρχισε μιάν φιλία πού άνα-στάτωσε τήν ευρωπαϊκή παροιμία της Σεραμπάγια. Ο Ραέλ κι' ό Τζέραλδ έγιναν άχώριστοι. Ή Ντάρια βέβαια δέν παραμελήθηκε. Άπλούστατα, ή οικογένεια Μογκομερϋ απέκτησε ένα μέλος περισσότερο.

Τίποτε δέν δικαιολογούσε τόν στε-νό αϋτό φιλικό δεσμό.

Ίσως όμως νά είχε κουρασθή ό Ραέλ άπ' τή μονότονη ζωή του. Ίσως νά ήτανε αϋτό ή άρχή κά-ποιας αλλαγής. Πραγμα-τικά από τότε έκανε δε-ξιώσεις σπήτι του.

Οί μήνες πέρασαν κι' ό Τζέραλδ κατόντησε νά ζή τόν περισσότερο καιρό στό σπίτι τών Μογκομερϋ. Ή στενή αϋτή φιλία έφθα-σε στό κορύφωμά της ό-ταν ό Ραέλ σκέφθηκε μό-νος του νά δανείση κεφά-λαιο στόν Τζέραλδ για νά έργασθί για λογαρια-σμό του. Ο Τζέραλδ δέν ήθελε νά δεχτή ό Ραέλ όμως έπέμενε ύπερβολικά κι' έπλ τέλους τόν έπεισε.

Ένα βράδυ, πού ή Ντάρια κι' ό Τζέραλδ εί-χαν βγίη, με τό αϋτοκίνη-το, ό Ραέλ καθότανε στό γραφείο του και διάβαζε. Ο Μάτζο μπήκε στό δω-μάτιο.

—Τι συμβαίνει, Μάτζο;

ρώτησε ό Ραέλ τόν ύπηρέτη. —Ο μαλαίσκος δίστασε για μιάν στι-γμή, κατόπι έπεσε στά γόνατα του κυρίου του.

—Τι συμβαίνει, λοιπόν; Τι έπαθε; ρώτησε περιέργως ό Ραέλ.

—Άφέντη, συχώρεσέ με!.. Πρέπει νά σοϋ πώ κάτι... Ίσως νά θυμώσης μαζί μου αλλά καταλαβαίνω πως πρέ-πει νά σοϋ πώ.

—Καλά, καλά, σήκω και μη φοβά-σαι... τοϋ είπε ό Ραέλ πού είχε άρχί-σει ν' άνυπομονή. Ο Μάτζο σηκώθη-κε αλλά έτρεμε.

—Άφέντη, συχώρεσέ με... Ή κυρία...

—Λέγε γρήγορα! φώναξε τρομαγ-μένος ό Ραέλ. Έπαθε τίποτε τό άμάξι!...

—Όχι! αλλά... δέ θά με χτυπήσης; —Όχι, μη φοβάσαι, λέγε, μ' έσκασες!

—Λοιπόν, ή κυρία, δέν είναι μονά-χα δική σου γυναίκα—ό Μάτζο έκανε δυό βήματα πίσω πριν συνεχίση,—εί-

ναι και τοϋ κ. Τζέραλδ...

Ο Ραέλ έμεινε λίγες στιγμές άκί-νιτος. Ή έκφραση του προσώπου του δέν άλλαξε διόλου—μόλις ένας αδιό-ρατος σπασμός στά χείλη.

—Μάτζο, είπε ζυγίζοντας κάθε λέ-ξη, τι θέλεις νά πής; Μη φοβάσαι, πέ-μου τι ξέρεις;

—Άφέντη, εξακολούθησε ό Μα-λαίσκος, είμαι από παιδάκι στήν ύπη-ρεσία σου και ποτέ μου δέν σοϋ είπα ψέμματα. Ήθελι από καιρό νά σοϋ μιλήσω, αλλά φοβάμουν. Ο κ. Τζε-ραλδ έρχεται ξαφνικά έδω και πηγαί-νει στό δωμάτιο της κυρίας. Χωρίς νά τούς παραμονέψω, έτυχε μιάν μέρα νά τούς δώ νά φιλιώνται. Λυπήθηκα πο-λύ, γιατί κατάλαβα πως δέν κάμανε καλά.

—Αϋτό είν' ύλο; ρώτησε ό Ραέλ.

—Όχι! Θέλησα νά βεβαιωθώ, τούς παραμόνεψα και τά είδα όλα...

—Δέν είπες όμως τίποτε σε κα-νένα, ούτε στούς ύπηρέτες;...

—Σέ κανένα, άφέντη ποτέ! —Καλά. Δέν είπες τίποτα και σε μένα! Κατάλαβες; Έμπρός, μπορείς τώρα νά πηγαίνης.

Άργότερα ό Ραέλ άκουσε τό άμά-ξι πού έπέστρεφε. Πήρε τό βιβλίο του στά χέρια κι' άναψε ένα τσιγάρο. Ή Ντάρια μπήκε στό δωμάτιο, μαζί με τόν Τζέραλδ:

—Έκανες πολύ άσχημα, Ραέλ, πού δέν ήλθες μαζί μας, τοϋ είπε. Ή νύ-χτα είναι θάυμα.

—Αντί νά κάθесαι με τά βιβλία, θάκανες καλύτερα νά παίρνης λιγά-κι τόν άέρα σου, πρόσθεσε κι' ό Τζέραλδ.

—Μελετούσα κάποια ύπόθεση, εί-πε ό Ραέλ, ήταν άνάγκη...

Σάν πάντα άρχισαν νά μιλούν για διά-φορα μικρά σπράγματα. Ή στάση του Ραέλ δέν είχε τίποτε τό εξαιρετικό και μονάχα τή στιγμή πού θάφευγε ή Ντάρια για νά πλαγιασίση, είπε με ύ-φος φυσικότατο:

—Τζέραλδ, φαντάσου μιάν στιγμή πως είσαι παντρεμένος και μαθαίνεις πως ή γυναίκα σου έχει έραστή. Τι θάκανες;

Ο Τζέραλδ βιάστηκε ν' άδειάση τό ποτήρι του, τό άκούμπησε κατόπι στό τραπέζι και γεμίζοντας τήν πίπα του άποκρίθηκε με ειρωνικό τόνο:

—Αν κάνης ύπαινιγμό για μένα και τή γυναίκα σου, άγαπητέ μου, πρέπει νά σοϋ πώ πως έχω σκοπό νά εξακολουθήσω. Κανείς δέν μπορεί νά μ' έμποδίση νά τήν θαυμάζω. Δέν είν' έτσι, Ντάρια;

—Μά φυσικά, Τζέραλδ.

—Κι' άν θέλης και λεπτομέρειες, θά σοϋ πώ πως της πήρα μιάν—δυό φορές τό χέρι μέσα στό άμάξι.

Ο Ραέλ δέν έδωσε προσοχή στίς ειρωνείες του Τζέραλδ.

—Όχι, είπε, μην άστειεύεσαι, Πρό-κειται για μιάν σοβαρή ύπόθεση. Δέν ξέρω τι νά συμβουλευώ τόν πελάτη μου Ή γυναίκα κι' ό έραστής έχουν κι' αϋτό δικαιώματα όπως κι' ό σϋζυγος.

—Νόστιμο αϋτό νά τό άκούη κα-νείς από τό στόμα ενός νομικού.

—Μπάρ και τι άλλο είναι ό νόμος παρ' ή καθιέρωση τών συνηθειών; είπε ό Ραέλ. Ή γυναίκα έχει τό δι-καίωμα νά διαλέξη, κι' ό έραστής νά

δείξη τή δύναμη και τό θάρρος του. Αϋτός είναι ό νόμος της ζούγκλας, ό άράπικος νόμος.

Ο Τζέραλδ άλλαξε κουβέντα. Με ύφος ικανοποιημένο, ό Ραέλ βυθίστηκε πάλι στό βιβλίο του, τοϋ φαινότανε όμως πως ή γυναίκα κι' ό φίλος του άλλαξαν άνήσυχη ματιά. Παρατήρη-σε, πως ή Ντάρια, αντί νά πάη νά πλαγιασίση, άναψε κι' άλλο τσιγάρο. Έ-πλ τέλους όμως είπε:

—Είναι ώρα νά πηγαίνουμε για ύ-πνο. Καληνύχτα, Τζέραλδ.

—Καληνύχτα, της είπε ό νέος.

Στραφίκε κατόπιν στόν Ραέλ και τόν καληνύχτισε.

—Καληνύχτα σου, τοϋ είπε ήρεμος ό Ραέλ. Κι' αϋριο με τό καλό.

Ή Ντάρια καθυσάχασε λιγάκι βλέ-ποντας τόν άντρα της τόσο ευγενικό και ήρεμο. Ίσως νά μην είχαν καμιά σημασία εκείνες οί έρωτήσεις του. Βε-βαιώθηκε μάλιστα γι' αϋτό, όταν ό Ραέλ τήν φίλησε όπως κάθε βράδυ.

Όταν όμως βρέθηκε στό δωμάτιό της κατάλαβε πως έτρεμε κι' ήτανε πα-γωμένη. Ο Ραέλ ήτανε τόσο παρ'άξι-νος : δέν είχε άκόμη μπόρεση νά έμ-βολήν ή δολοκληρωτικά στόν χαρακτήρα του. Χωρίς άλλο ή άραβική καταγωγή του τόν έκανε τόσο διαφορετικό από τούς άλλους, της ήταν άγνωστος, κι' αϋτή ήταν ή δικαιολογία για τήν ένω-σή της με τόν Τζέραλδ.

—Οι αϋτός ή-τανε τόσο τρυφερός, τόσο διαχυτικός. Και όμως, αίσθανότανε πως θ' άγα-πούσε περισσότερο τόν Ραέλ, άν της άνοιγε ποτέ τήν καρδιά του. Άν τήν άγαπούσε άληθινά, γιατί δέν ζήλευε; Γιατί δέν σκότωνε τόν Τζέραλδ;

Τήν άλλη μέρα φόρεσε τή μαύρη στολή άμαζόνος κι' έκανε, όπως πάι-να, τόν περίπατό της, με τ' άλογο, μαζί με τόν άντρα της. Δέν μίλησαν διόλου για τόν Τζέραλδ.

Πολλές φορές εκείνη τή μέρα, ήθε-λε νά τηλεφωνήση στόν έραστή της, αλλά τήν συγκράτησε ή φρόνηση. Πε-ρίμενε νά τήν καλέση εκείνος ή νά έλθη, αλλά ό Τζέραλδ δέν άκούστηκε διόλου. Τό άπόγευμα της φάνηκε τρο-μερά άτέλειωτο και μονάχα κατά τις έξη, φάνηκε ό Ραέλ, άργοπρημένος κι' αϋτός. Τό τσάι ήτανε σερβιρισμέ-νο στό γραφείο. Ή Ντάρια είχε πά-ρει τό δικό της. Ο Ραέλ τήν φίλησε, λιγάκι άφηρημένος. Εκείνη τοϋ μιλού-σε για κάτι αδιόφορο, όταν γύρισε και της είπε ξαφνικά:

—Είσαι και σϋ άγρία και γεμάτη περιπάθεια, όπως και γώ, και σοϋ χρειάζεται ένας δυνατός άντρας κον-τά σου. Δέν είναι άνάγκη νάναι κα-λός, φτάνει νάναι δυνατός. Άν είχες νά διαλέξης ανάμεσα σέ δυό άντρες δέν θά διάλεγες τόν καλύτερο, θά διάλεγες τόν δυνατότερο και τόν σκληρότερο.

—Ε... βέβαια. Είμαι όπως όλες οί γυναίκες, αλλά γιατί... —Από χθές βράδυ, εξακολούθησε ό Ραέλ, μ' ένα άγριο βλέμμα, άναρω-τιέμαι άν αϋτός ό άντρας είναι ό Τζέραλδ ή έγώ.

Έπλ τέλους! Ή Ντάρια σηκώθηκε μονοκόμματη, σάν άγρίμι, τά κατάμαυ-ρα μάτια της λαμποκοποσαν από θυμό. Ένα πράγμα στό πρόσωπο τοϋ

Ραέλ τήν μαγνίτιζε — Ίσως τά σατα-νικά του φρύδια : έμοιαζε με δαίμο-να πού θρίαμβευε. Και συνέχισε:

—Λοιπόν, σήμερα, θέλησα νά ιδώ. Τοδώσα μιάν ευκαιρία, αλλά δέν είχε ούτε τή δύναμη ούτε τό θάρρος νά έπωρελήθω... Έχω κάτι σκληρό νά σοϋ άναγγείλω...

—Ραέλ, φώναξε ή Ντάρια άκουμ-πώντας π άνω σ' ένα έπιπλο, κατάχλω-μη σάν πεθαμένο. Τι συνέβη; Πέσομαι!

Ο Ραέλ άκουσε τόν Μάτζο πού έρχότανε από τόν κήπο με ζεστό τσάι! περιμένα νά πηή στό δωμάτιο ό ύπηρέτης για νά μιλήση.

—Έχω κάτι δύσκολο νά σοϋ πώ, μιάν πολύ δυσάρεστη είδηση. Ντάρια, για τόν Τζέραλδ.

Εκείνη στέναξε κι' έφερε τό χέρι στό λαιμό της. Ο Μάτζο σερβίρισε τό τσάι, με άπάθεια.

—Συνέβη δυστύχημα τοϋ Τζέραλδ τό άπόγευμα.

—Δέν πιστεύω νάναι τίποτε σοβα-ρό! μπόρεσε νά ψιθυρίση ή Ντάρια.

—Πολύ σοβαρό. Τό χειρότερο.

—Είναι σκληρό τό άστείο σου... τοϋ είπε εκείνη με ύπόκωφη φωνή. Ά-πολαμβάνεις νά με βασανίζης...

—Οι Όχι! Ήθελα μονάχα νά σε προετοιμάσω. Ο Τζέραλδ πέθανε.

Ο Μάτζο ούτε σάλεψε. Τό πρόσωπό του δέν φανέρωνε κανένα συναίσθημα.

—Τοϋ τηλεφώνησα τό άπόγευμα, άν ήθελε νά πάμε για μπάνιο...

Ή φωνή τοϋ Ραέλ φαινότανε σάν νά έρχότανε από πολύ μακριά. Ή Ντάρια νόμιζε πως έβλεπε τή μάσκα έ-νός χάλκινου δαίμονα.

—Κατεβήκαμε στό λιμάνι κι' άνοι-χτήκαμε Βούτηξα πρώτος. Έμειναν πολλό ώρα στό νερό, έπιτίθες, τολύ περισσό-τερο άπ' τό συνηθισμένο. Και όμως δέν είχε τό θάρρος νά κάνη μιάν κίνηση.

Ή Ντάρια κατάλαβε, σάν νά της είχα-επεξηγήσει πως εγκαταλείφθηκε στό έλεος τοϋ άντιπάλου, εκεί, ανάμεσα στούς καρχαρίες και τούς κροκοδεί-λους, άνυπεράσπιστος, για νά δοκιμάσι τό θάρρος τοϋ εχθρού του. Έδωσε πρη-ματικά τήν ευκαιρία στό Τζέραλδ και πρίμενε νά πετάξη τόν σκονιστό θάλασσα.

—Επιτέλους, εξακολούθησε ό Ραέλ βαρέθηκα κι' άνέβηκα. Ο Τζέραλδ βοή-τηξε. Κι' ύστερα, δέν ξέρω πως, τό σκοιν-πρέπει νά γλύστρησε, ίσως και νά λι-θθηκε, δέν μπορώ νά καταλάβω. Ήταν τρομερό! Τόσο μακριά άπ' τήν άκτή! Κι' άπ' τόν κρότο της μηχανής δέν τόν έ-κούσα, τόν δυστυχισμένο, κι' άν φώναζε "Έψαξα, φυσικά, κατόπι, άρκετή ώρα, μ-δέ βαρύνεσαι... Τό μέρος είναι γεμάτο καρχαρίες και..."

Ή Ντάρια έβαλε μιάν κρυγή φρίκη και με δυσκολία, άκουμπώντας στή-πιπλά μπόρεσε νά βγίη έξω, σάν τυφλ-σάτρελη. Ο Ραέλ σήκωσε τούς ώμους:

—Τι ελιβερή σύμπτωση, Μάτζο!

—Ναι, άφέντη.

—Ή κυρία κι' έγώ, δέν θάχουμε π-φίλο. Ή ζωή έδω μέσα δέν θά-

πως πρίν...

—Αϋτό είναι αλήθεια, άφέντη.

—Γιατί όμως νά κλαίμε; Όθάναι είναι τό μόνο πού δέν θά ξεφύγουν.

—Ναι, άφέντη! Βεβαίωσε κι' ό Μαλ-σιος. Ο κύριος θά πάρη τσάι.

—Τσάι με λεμόνι. ΡΕΞ ΜΠΗΗ

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΑΧΤΙΔΑ

—Επιτέλους Έρμαν, ποτέ δεν θα μάθω τι μάς κρύβεις; Ίμαι γυναίκα σου κι' έχω αυτό το δικαίωμα να ξέρω τι έτοιμάζεις, σάν τους παληούς αλχημιστές στο γραφείο σου —Αγαπητή μου Γκέρντα, είσαι ή αιώνια γυναίκα. Πάντοτε Εύα, περίεργη! Ήμουν έτοιμος να σου πω το κάθε τι. Μά με φέρνεις στον πειρασμό να μη μιλήσω...

—Ω! Φίλε μου...

—Ήσυχασε! μένο ως αύριο, ως αύριο το μεσημέρι. Αύριο το μεσημέρι θα σου κάνω μιάν εκπλήξη!

Ο καθηγητής Έρμαν Φόρστερ διπλώσε την πετσέτα του μ' επιμέλεια. Η γυναίκα του χαμογελούσε

—Δέν είναι το ίδιο αν μου πής σήμερα; Κύτταξε και τον Όλυ πόσο περίεργος είναι. Δέν θέλεις να μάθης και σού, Όλυ, τι μάς έτοιμάζει ή μπαμπάς;

Τό ξανθό τους παιδάκι έμεινε μιά στιγμή σοβαρό.

—Ναι μαμά, απάντησε έπειτα. Ο μπαμπάς προτιμά να κλείνεται στο εργαστήριό του, παρά να με πέρνει στα γόνατά του σάν άλλες φορές και να μου λήη παραμύθια. Είναι τόσος καιρός που δέν μου παίζει πιά...

Σάπασε λίγες στιγμές.

—Απόψε είδα στ' όνειρό μου πως ή μπαμπάς έφτιαχνε στο εργαστήριό του έναν ψεύτικο Όλυ. Ήταν σιδερένιος. Ο μπαμπάς τόν πήρε στην άγκαλιά του και τόν φιλούσε, τόν φιλούσε...

Τά ματάκια του δάκρυσαν. Η Γκέρντα τόν πήρε στην άγκαλιά της.

—Έρμαν, δηλητηριάζεις την άγνην αυτή ψυχούλα, είπε σοβαρή. Δέν έχεις το δικαίωμα να απομακρύνεσαι τόσο από έμάς. Δέν άρκει μόνον δι τρώς μαζί μας. Έπειτα κλείνεσαι στο εργαστήριό σου. Τις νύχτες ξαγρυπνάς. Αξίζει τούλάχιστον τις αγρύπνιες σου αυτό που εργάζεσαι; Αξίζει να χαλάς την ύγεία σου και να μάς παρατάς;

Ο Έρμαν χαμογέλασε.

—Θά γίνω διάσημος, Γκέρντα, είπε σφίγγοντας τις γροθιές του. Θά γίνουμε πλούσιοι, πάμπλουτοι. Θά ξεχάσουμε τη φτώχεια που τόσον καιρό μάς βασανίζει.

Η Γκέρντα δέν το άπάντησε.

—Είναι ώρα να κοιμηθής, είπε στον μικρό της Όλυ. Καληνύχτισε τόν μπαμπά.

Κι' ή μικρός παραπονεμένος πλησίασε τόν μπαμπά του. Έκείνος τόν σήκωσε στα χέρια του και τούσκασε ένα φιλι στο μάγουλο, που έκανε τόν μικρό να χαμογέλαση.

—Καληνύχτα, μπαμπά...

Ο Έρμαν Φόρστερ ήταν γιάτρος. Από πολύ νέος όμως καταγινόταν στη ραδιολογία.

Είχε κάμει μελέτες σχετικές με την έπιστήμη του ραδίου, που έκαναν θόρυβο. Αιτές όμως, δέν τόν είχαν ώφελησει σχεδόν καθόλου. Ζούσε απλά με τη γυναίκα του και τόν παιδί του. Απλά, μιά εύτυχισμένα...

Μίαν ήμέρα κάνοντας κάποιο ραδιολογικό πείραμα για να τονώσει μιάν αδύνατη καρδιά, βρήκε μιάν νέα άχτιδα, μιάν διακλάδωση τού ραδίου που ήταν άγνωστη. Δέν άνεκοίνωσε σέ κανέναν τόν ό,τι γνώριζε... Έργάσθηκε, κοπίασε μακρυά και κρυφά από τόν καθένα, για να βγάλη νεότερα συμπεράσματα, για να γίνη αποκλειστικός κάτοχος κι' έφευρέτης της νέας άχτιδας. Την άνόμασε Άχτιδα Μ. Άχτιδα τού θανάτου, γιατί ήταν θανατική! Μπορούσε να καταστρέψη και την πιο δυνατή κι' άφθαρην όλη! Τόν άνθρωπο τόν σκότωσε σάν αδύναμο σπουργίτη! Μά ή ίδια αυτή άχτιδα σκότωνε τά μικρόβια, καθάριζε και τόν πιο μολυσμένο μέρος. Η Ιατρική μπορούσε να την χρησιμοποιήση σ' όλους της τούς κλάδους. Ο Φόρστερ ήταν ένας έφευρέτης. Τ' όνομά του θα ξεπερνούσε τά όρια της πατρίδας του και θα γινόταν παγκόσμιο...

Έτσι δούλεψε τρείς ολόκληρους μήνες. Νύχτες αγρύπνιας και μέρες σκληρής δουλειάς και κόπου! Κανείς δέν ήξερεν... Ούτε ή Γκέρντα, ή γυναίκα του, ή που ήταν τόσο

περίεργη. Μιά γυναίκα πάντα παθεί να μάθη τι τραβά πιο πολύ απ' αυτήν τόν άντρα της! Μά ή Έρμαν ήθελε να της κάνη εκπλήξη. Ήθελε να φανή μπροστά της ξαφνικά διάσημος, και ξαφνικά να την κάνη πλούσια...

Όταν κατάλαβε πως ή άχτιδα εκείνη ήταν παιχνιδάκι πιά στα χέρια του και πως γνώριζε όλες της τις ιδιότητες, υπέβαλε στο σχετικό ύπουργείο μιάν μελέτη.

Τήν πρόσεξαν πολύ. Τόν βράβεψαν! Ήταν τή μέρα που ή Γκέρντα κι' ή Όλυ τούκαναν παράπονα. Τήν έπομένη θαρχόταν θριαμβευτής με τόν δίπλωμά του... Τήν έπομένη θα τούς έκανε εύτυχισμένους!

Θάλεγε κανείς πως ένας δαίμονας φώλιασε στα στήθια της Γκέρντας εκείνη τή νύχτα. Ο Έρμαν κλείστηκε, ίσως για τελευταία φορά, στο εργαστήρι του, κοιμήθηκε άργά. Τό πρωί, σάν ξύπνησε ή Έρμαν είχε φύγει.

Όλο τόν πρωί τόν πέρασε σκεπτική, ανάμεσα στις δουλειές τού σπιτιού και στα παιχνίδια τού Όλυ. Ξαφνικά, τόν πήρε στην άγκαλιά της.

—Πές μου έσύ, τού ψιθύρισε. Κρυφοκυττάς πολλές φορές από τήν κλειδαρότρυπα τού μπαμπά, δέν είν' έτσι;

Ο μικρός κατακοκκίνισε. Νόμιζε πως τόν μάλωνε.

—Δέν θά σέ μαλώσω, εξακολούθησε ή Γκέρντα. Μά πές μου, τι βλέπεις να κάνη ή μπαμπάς;

—Φορεί μιάν άστειά, σιδερένια μάσκα, είπε πέρνοντας θάρρος ή Όλυ.

—Μάσκα; Κι' έπειτα;

—Έπειτα άνοίγει ένα μεγάλο κουτί, σιδερένιο κι' αυτό. Τ' άνοίγει! Δυό μακρυά σίδερα είναι μέσα στο κουτί. Ο μπαμπάς φορεί κάτι γάντια κι' ένώνει τά σίδερα. Ένα φώς τότε, όραίο, γαλάζιο πλημμυρίζει τόν δωμάτιο τού μπαμπά. Ένα τόσο όραίο φώς. Μαμά, νάβλεπε!

Νά τ'όβλεπε! Τι να τήν έσπρωξε κείνη τήν ώρα τή Γκέρντα; Ή μοίρα άραγε; —Αρπάξε τόν Όλυ από τόν χέρι.

—Πάμε νάτ'ήν κάνουμε κι' έμεις. Θέλεις;

—Ναι! Ναι! Πάμε, είπε ένθουσιασμένο τρελλά τόν παιδί.

Η Γκέρντα άνοιξε χωρίς ταραχή τήν πόρτα τού εργαστηρίου. Τι πείραζε αν μάθαινε τόν μυστικό τού Έρμαν; Μήπως δέν ήταν γυναίκα του;

Ο Όλυ έτρεξε σ' ένα μέρος.

—Νά τόν κουτί... Νά τόν κουτί! φώναξε.

Η Γκέρντα τόν άνοιξε. Ήταν με πολύ άπλό έσωτερικό. Δυό πόλοι από δυό αντίθετες διευθύνσεις ήσαν μέσ' τόν κουτί, καυμμένοι από άγνωστη ούσία. Η Γκέρντα έπεξεργάστηκε τόν έξωτερικό μέρος τού κουτιού. Γύρισε μ' άφέλεια δυό μπρίζες. Και εξακολούθησε να τόν περιεργάζεται μη έχοντας να κάνη τίποτ' άλλο.

Ο Όλυ κύτταζε σιωπηλός και περίεργος...

—Κύτταξε μαμά, είπε ξαφνικά.

Δέν μπόρεσε να τόν έμποδίση. Άγγιξε τούς δυό πόλους και τούς έκανε να ένωθούν. Η Γκέρντα είδε ξαφνικά τόν παιδί της να χάνεται, να εξαυλώνεται. Άπλωσε τά χέρια. Μιά γαλάζια άχτιδα τήν έρριξε κάτω άναίσθητη. Άσφαλώς, αν ήταν κανείς άλλος άκόμα στο δωμάτιο, θά τήν έβλεπε να γίνετα σκόνη. Όλ' αυτά έγιναν σ' ένα δευτερόλεπτο, χωρίς θόρυβο, χωρίς φωνή.

Ο Έρμαν, σά γύρισε, βρήκε τήν πόρτα τού εργαστηρίου άνοιχτή. Προχώρησε και είδε τή γαλάζια άχτιδα να στέλν' μιάν δέσμη της στο ταβάνι. Χωρίς συναισθηση, χωρίς να τόν άγγιξη ή άχτιδα πήγε κι' έκλεισε τις δυό μπρίζες.

—Γκέρντα, Όλυ, φώναξε... Τόδίπλωμα! Πλούτησα... Έλάτε! Έσκυψε στο πάτωμα. Άίγη τέφρα έμενε σ' ένα του μέρος. Κύτταξε πάρα πέρα. Άίγη άκόμα... Σωριάστηκε στο χαλί και έξέσπασε στα κλάμματα...

Μιά φοράν άκόμα ή αιώνια Εύα, έφερνε τήν καταστροφή με τήν περιέργειά της.

ΣΙΡΛΕ·Υ· ΑΡΟΝΣΟΝ

ΦΩΤΟΓΡ. ΦΟΞ ΦΙΛΜ

ΕΛΙΖΑ ΛΟΥΣΙΕΝ

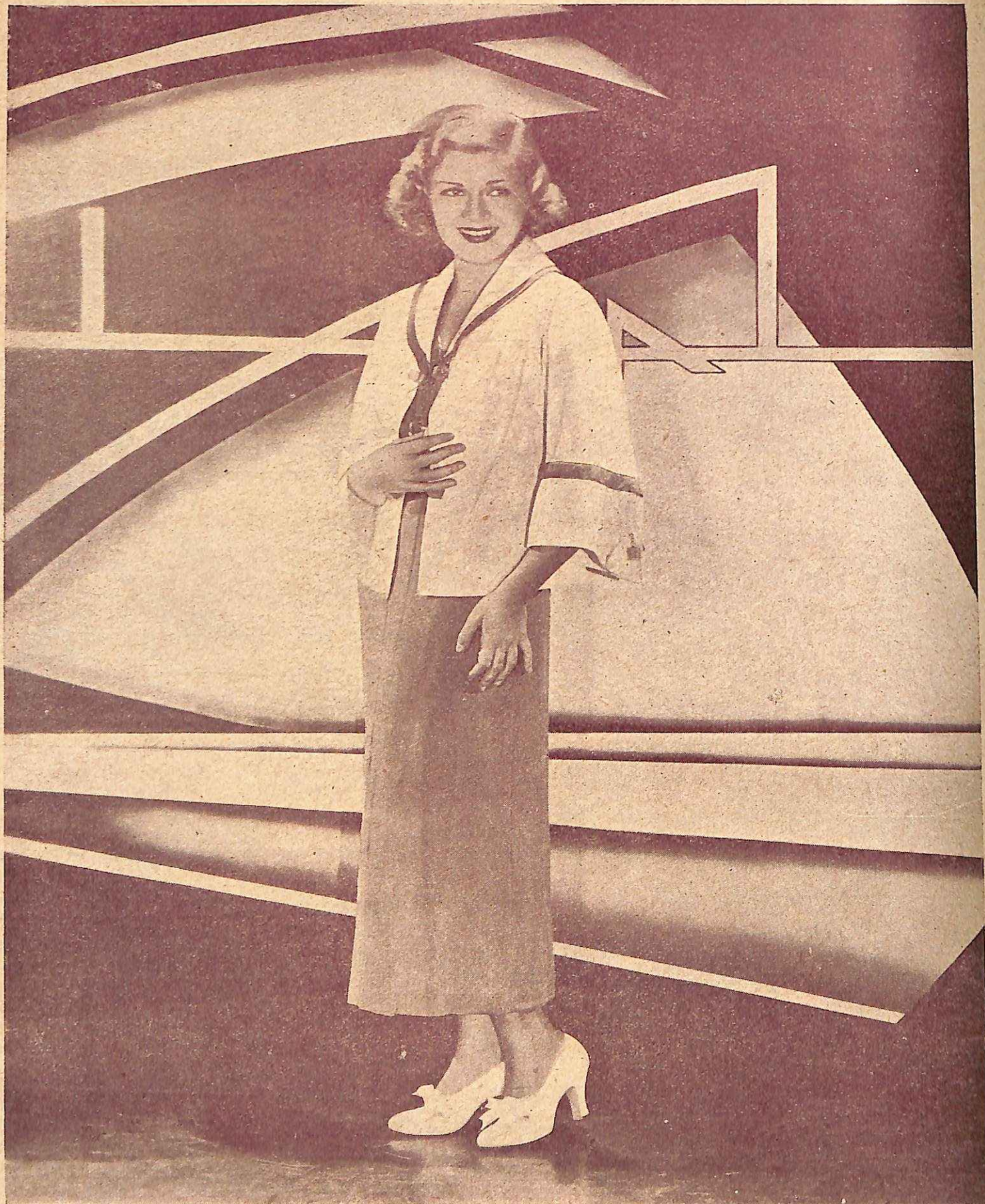
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΙΡΗ ΛΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

2381

ΚΛΑΙΡΗ ΤΡΕΒΟΡ

ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Μέσα στο τραίνο, που τους πήγαινε προς έναν άγνωστο τομέα, κουβέντιαζαν οι στρατιώτες. Ο καθένας έλεγε τη γνώμη του, καπνίζοντας την πίπα του με την αμεριμνησία των ανθρώπων, που δεν ξέρουν αν θα ζούνε και αύριο. Όσοι υπηρέτησαν στον μεγάλο πόλεμο με καταλαβαίνουν. Μαζί με τα πολιτικά του φορέματα, αφήνει και τις και τον ίδιο τον εαυτό του, την ατομικότητά του ή περασμένη του ζωή που φαίνεται σαν κάποιο μακρινό δειρο. Μιλούσαν για τον συνάδελφό τους, τον Γκρυμώ, που είχε πάρει τον πολεμικό σταυρό. Φυσικά, όλοι έβρισκαν πως δεν του άξιζε τόσο μεγάλη τιμή, γιατί ο καθένας, φέρνοντας σ' τον νού του τα δικά του κατορθώματα και τις θυσίες, τους τρομερούς κινδύνους που πέρασε, είχε τη γνώμη πως περισσότερο σ' αυτόν άξιζε το παράσημο.

— Απορώ, μπρέ παιδιά, πως δίνετε τόσο σημασία σ' αυτά τα παιγνιδάκια! παρατήρησε με την απαλή φωνή του ένας ώχρος, νεαρός, στρατιώτης, που πέντε λεπτά τώρα άκουε τους συναδέλφους του χωρίς να πη λέξη.

— Ανάμεσα στους στρατιώτες εκείνους με τα κουρασμένα πρόσωπα και τα τριμμένα απ' την πολλή χρήση ρούχα, ο Μπραντέλ, καλοβαλμένος και αρκετά περιποιημένος ξεχώριζε, όπως ξεχωρίζουν οι φτωχοί φοιτητές ανάμεσα στους εργάτες μέσα στις συνοικιακές ταβέρνες. Τα μάτια του είχαν κάποιαν απόμακρη δνειροπόληση και το χαμόγελό του, καθώς πρόφερε τις λίγες αυτές λέξεις φανέρωνε όλη την αδιαφορία του για τις τιμητικές διακρίσεις μέσα στην φρικτή έκλεινη τραγωδία.

Προσπάθησε ν' αποδείξει στους συναδέλφους του την ματαιότητα κάθε αμοιβής, τη στιγμή που πρόσφεραν στον βωμό του υπερτάτου καθήκοντος αυτή τη ζωή τους. Παιδιά είναι αυτοί, που τα στέλνουν στο σχολείο με την υπόσχεση παιγνιδιών. Μονάχα μέσα στην ψυχή τους, στον ίδιο τον εαυτό τους, στη συνείδησή τους, θα μπορούσαν να βρύνε την ανώτατη Ικανοποίηση. Μερικοί τον άκουαν με συμ-

πάθεια καθώς μιλούσε, άλλοι πάλι με σεβασμό, χωρίς να πολυκαταλαβαίνουν, κι' άλλοι μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Αυτός, βεβαίως, πως δεν θα δεχότανε ποτέ ούτε παράσημο ούτε γαλόνια.

— Τό λες αυτό, μ'α δεν το κάνης, είπε κάποιος, έθελοντής με σχεδόν γκρίζα μαλλιά.

Αυτή η σκέψη έφτασε για ν'α κλονίση ολόκληρο το άκροατήριο. Ο Μπραντέλ δεν επιμένει περισσότερο και μένει σκεπτικός, με την πήλινη πίπα ανάμεσα στα δόντια του. Το κάτω-κάτω, είχε το δικαίωμα ν'α μιλή μ' αυτό τον τρόπο στους συναδέλφους του; Δεν έχει πολύ καιρό στο μέτωπο ούτε και διέτρεξε πολλούς κινδύνους. — Όσο σ' είναι ελκρινής, αισθάνεται την αλήθεια των λόγων του. Όταν φθάσανε, ζήτησε ν'α τον στείλουν στην πρώτη γραμμή. Αλλά κι' αυτή η απόφασή του παρεξηγήθηκε από τους συναδέλφους του. Πολλοί σκέφτηκαν πως γόρευε ν'α κερδίση τα γαλόνια, το παράσημο, που τόσο τα περιφρονούσε. Άρχισε πάλι για τον Μπραντέλ η ζωή των άμπρι, γεμάτη κινδύνους και συγκινήσεις.

Και στην πρώτη γραμμή ο Μπραντέλ προσφέρεται πάντα πρώτος για τις πιο επικίνδυνες επιχειρήσεις. Δεν λογαριάζει τη ζωή του, ίσως γιατί η ζωή του δεν δίνει τη χαρά σ'ε κανέναν, σ'ε καμμιό, ούτε σ'ε μάννα, ούτε σ'ε αδελφί, ούτε σ'ε ρωμένη.

Οι συνάδελφοί του όμως είναι σκληροί. Βρίσκεται πάντα κάποιος που ψυθιρίζει:

— Να πάλι ο Μπραντέλ, που κάνει σ'α λυσσασμένος για το παράσημο, αφού μ'ας γέμισε μυίγες με τις θεωρίες του για τα ψεύτικα παιγνιδάκια! — Θά'το πάρης, — αδελφέ μου, θά'το πάρης και ού, έννοια σου!

Ο νέος όμως δεν άπαντούσε, βέβαιος για το μάθημα που θάδινε σ' όλους, όταν θάρθη η στιγμή. Τον συλλογάζαι αδιάκοπα τον πολεμικό σταυρό, θέλει ν'α του τον δώσουν, αλλά μονάχα για ν'α τον άρνηθ'η. Αυτή τη χαρά προσμένει ν'α απολαύση.

Ένα πρωί, που γυρνούσε από μια δύσκολη ανίχνευση, ένα θραύμα οβίδος του θρυμματίζει τον ώμο. Κατορθώνει ωστόσο ν'α φτάση στη θέση του και παρουσιάζεται αιματοκυλισμένος στον αξιωματικό του, κρατώντας κουρέλι στο δεξιό χέρι, το άριστερό. Και τη στιγμή που τον μετέφεραν πάνω σ'ε ένα φορείο, δεν έπαυε ν'α ψυθιρίζει:

— Θά'δ'ητε, θά'δ'ητε... — Ήρθε η ώρα ν'α πάρετε το μάθημα.

— Υστερ' από δυο μέρες, στην αίθουσα των έγχειρήσεων.

— Μπραντέλ, του είπε ο αρχίατρος πλησιάζοντας, έχω μια καλή είδηση για σένα: ο στρατηγός, που θά'μ'ας επιθεωρήση το απόγευμα, θά'σ'ε παρασημοφορήση με το ίδιο του το χέρι.

Η αλήθεια είναι πως βιάστηκαν ν'α τον προτείνουν για το παράσημο, γιατί η ζωή του κρεμότανε από μια κλωστή. Η αιμορραγία τον είχε εξασθενήσει. Ο περβολικός, νοιώθει τα μηνίγγια του ν'α σφυροκοπούν και δεν έχει τη δύναμη ν'α απαντήση... — Ω! Τι ώρα! ευκαιρία! Κι' ο ίδιος ο στρατηγός!... Τρεις ολόκληρες ώρες έτοιμάζει τη λιγύλογη απάντησή του, βλέπει τη σκηνή. Θά'φανη αξιοπρεπής, όπως ταιριάζει σ'ε μια τέτοια περίπτωση. Κι' όταν επιστρέψη το σταιρό, όλοι θά'καταλάβουν και θά'υποκλιθούν μπροστά του.

Ακούεται θόρυβος στην αόλη και κατόπι στις σκάλες και στους διαδρόμους. Άνοίγει η πόρτα. Ο Μπραντέλ βλέπει ν'α μπαίνουν οι γιατροί, οι νοσοκόμες και πεντέξη αξιωματικοί με τα στήθη γεμάτα από πολύχρωμες ταινίες παρασήμων. Μπροστά προχωρεί ένας άνθρωπος με άσπρα μαλλιά, πλησιάζει στο κρεβάτι του και τον κυττάζει στοργικά.

— Φάνηκες γενναίος, άκούει ο πληγωμένος μια σοβαρή αλλά και γεμάτη συγκίνηση φωνή. Φάνηκες άξιος της πατρίδος. Σ'ε εδ'χαριστώ, παιδί μου, γιατί

η θυσία σου, μαζί με τις άμέτρητες θυσίες όλων μας των άλλων παιδιών, εξασφαλίζει την τιμή του τόπου μας.

Ο Μπραντέλ βλέπει ύγρα τα μάτια του γερο-στρατηγού, νοιώθει το χέρι του ν'α τρέμη μέσα στο δικό του... Ένας αξιωματικός παρουσιάζει τον σταυρό. Το γέικο χέρι, με άβέβαιες κινήσεις, τον καρφίτσωει πάνω στο πουκάμισο του τραυματία, το λευκό κεφάλι γέρνει και δυο τρεμάμενα χείλη του θυμίζουν το πατρικό φιλί, που το στερήθηκε από παιδάκι... Κι' ο Μπραντέλ, μόλις κατορθώνη ν'α ψυθιρίση:

— Εδ'χαριστώ, στρατηγέ μου...

Τώρα, που είναι πάλι μόνος, κυττάζει τη νεαρή νοσοκόμα του. Νοιώθει μιαν άγνωστη χαρά, λες κι' είναι πολύ καλύτερα, και πιάνει κουβέντα, σιγά-σιγά, βέβαια μαζί της. Μαθαίνει τη θλιβερή της ιστορία συγκινημένος. Είναι κι' αυτή μονάχη κι' έρημη στον κόσμο κι' ήρθε χωρίς όπο λογισμούς, όπως κι' αυτός, ν'α προσφέρη ό,τι μπορούσε για την πατρίδα.

Οι συνάδελφοί του δεν σκέφτηκαν ν'α τον ειρωνευθούν, που δεν μπόρεσε ν'α κρατήση το λόγο του, γιατί όλοι ξάνησυχούσαν για τη ζωή του και δεν έμενε καιρός για στείλα.

Μονάχα, όταν ύστερα από μήνες, στο χωριό, ο Μπραντέλ, κουλοδωδηγούσε την όρφανη νοσοκόμα του νυφούλα στην εκκλησία, βρέθηκε κάποιος ν'α του χτυπήση τη λιποψυχία του:

— Έλεγες πως δεν πρέπει ν'α δίνουμε σημασία στα παιγνιδάκια, Μπραντέλ, κι' όστόσο εσύ, τ'α πήρες τα γαλόνια, πήρες και το παράσημο, πήρες και την όμορφότερη νοσοκόμα! — Εί' β'εν υποφέρεσαι!

ΕΝΤΟΥΡΑΡ ΣΕΛΑΝΤΟΝ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

(Συνέχεια)

Ο Τόμ "Αμστρογγ, έφερε τ' χέρι του στο μέτωπο, σά νά ζητούσε νά συγκεντρώση τίς σκέψεις του, ή σά νάθελε νά διώξη τίς μαύρες ιδέες, πού σάν ένα σύννεφο μαυροπούλια, είχαν ρίξει τ' βαρύ τους ίσκιο, στο λογικό του.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα σιγής.

Ύστερα στο πρόσωπο του νεαρού πάστορα ζωγραφίστηκε μιά δυνατό προσπάθεια.

Στό πλατύ θολωτό του μέτωπο και στό μελανιασμένα μάγουλά του, σκάφθηκαν ζάρες βαθιές.

Τό βλέμμα του, γυάλινο, ανέκφραστο, καρφώθηκε σ' ένα σημείο κι' τ' α χείλια του κινήθηκαν τρεμάμενα, γιά νά μουρμουρίσουν κλαυθμηριστά:

— Δέν ξέρω. Δέν ξέρω πιά!

Η Ρίτα Κανταλίνι τόν πλησίασε άθόρυβα, και πιάνοντας τον ανάλαφρα από τό μπράτσο τόν έφερε, πειθήνια, σά μικρό παιδί, κοντά στο τζάκι, και προσπάθησε νά τόν καθίση στη βαθεία πέτσινη πολυθρόνα, λέγοντάς του στοργικά:

— Μά μ' αὐτή τήν παγωνιά, ήταν σωστή τρέλλα, κύριε πάστορα!...

Ο Τόμ "Αμστρογγ, άφέθηκε νά πέση στην πολυθρόνα, βαρύς, σάν άψυχο πρῶμα.

Σκέπασε μέ τίς άπαλάμες του τό πρόσωπό του κι' άναλύθηκε σέ λυγμούς.

Η Ρίτα Κανταλίνι, άπέναντί του άκίνητη, πιά όχρή, μέσα στη σκοτεινή κορνίζα, πού σχηματίζαν, γύρω από τό πρόσωπό της και τούς μισόγυμνους ώμους της, τ' α λυμένα της μαλλιά, περίμενε καρτερικά.

Τ' α μεγάλα της, κατάμαυρα, άμυγδαλωτά μάτια, αντιφεγγίζανε δακρυσμένα τ' α παιχνιδίσματα της φλόγας στο τζάκι.

Όταν οί λυγμοί του Τόμ "Αμστρογγ κοπάσανε σιγά-σιγά, και ό δυστυχισμένος πάστορας γύρισε και κύτταξε τήν άγαπημένη του και τήν είδε τόσο όχρή και βουρλωμένη, κατέβασε τό βλέμμα του ντροπιασμένος.

Σάν ένοχος, πού έξομολογιέται τό έγκλημά του, τρέμοντας όλος, μέ μιά ταπεινή φωνή, άχρωμη, άρχισε νά μιλά.

— Είναι πολλές ώρες πού τριγυρνάω στους δρόμους, κυρία. Βγήκα μέ τό σούρουπο. Πρίν ακόμα πέση τό μολύβειο σκοτάδι. Δέν βγήκα γιά νάρθω νά σ' ας βρω. Δέν ή θέλα νάρθω. Πήρα τόν πρῶτο δρόμο πού βρήκα μπροστά μου. Ένα δρόμο πού δέ μπορούσε νά μέ φέρη κοντά σ' ας.

Περπατούσα στην τύχη. Νύχτωσε. Σέ κάποιο σοκάκι, μέ σταμάτησε, κάτω από ένα φανάρι γκαζιού, πού κιτρινόφεγγε μέσα στην καταιγίδα, μιά άρρωστη γυναίκα. Μέ παρακάλεσε νά της δείξω τό δρόμο γιά τό νοσοκομείο. Μου φάνηκε πώς είχε τή φωνή σ' ας, πώς μέ παρακαλούσε μέ τή φωνή σ' ας. Γιά μιά στιγμή πίστεψα πώς είσαστε σεις...

— Εγώ;

— Σεις... Λίγο παρέκει, σέ μιά γωνιά όλοσκότεινη, μιά φτωχή γυναικόβλα, πού έκρυβε κάτω από λίγα κουρέλια τό μελανιασμένο από τό κρύο, αδύνατο κορμί της. Μου έτεινε τό χέρι και μου ζήτησε τουρτουρίζοντας έλεημοσύνη. Πάλι ή φωνή σ' ας. Σεις μου ζητούσατε έλεημοσύνη Σεις...

Σταμάτησε, πήρε μιά βαθιά ανάσα μέ μιά γκριμάτσα πόνου, κι' ένῶ ή Ρίτα Κανταλίνι άνοιγόκλεινε τ' α ματοκλάδια της γιά νά κρύψη τ' α δάκρυά της, πού φέγγιζαν σ' αὐτά, έξακολουθήσε, ύψώνοντας σιγά-σιγά τόν τόνο της φωνής του.

— Από κείνη τή στιγμή δέ μ' αφέσατε πιά, κυρία. Μ' ακολουθούσατε, όπως ή σκιά τό στρατολάτη, όπως ή τύψη τόν ένοχο. Βαδίζατε πλάι μου σ' αὐτους τοδς δρόμους. Πλάι μου στο σκοτεινά σοκάκια και στις πολυφωτισμένες λεωφόρους. Μέ κυττάζατε απ' αὐτά τ' α παράθυρα. Τραγουδούσατε θλιβερούς κι' χαρούμενους σκοπούς μαζί μέ τό οργανέτο, πού έπαιζε σέ μιά γωνιά ένα γεροντάκι. Κλαίγατε μαζί μέ τό ζυπόλυτο κι' ανάμαλλο ζητιανάκι, πού μου πρόσφερε δυό μαραμμένα φτωχολούλουδα γιά νά τό έ-

λεήσω. Γελούσατε βραγνά μαζί μέ τίς τ' αροτέζες πού περνοσαν πλάι μου, κοροϊδεύοντας τόν άνθρωπο, πού τρινύριζε δίχως καπέλλο και δίχως πανωφόρι. Παντού έσεις. Δέ μπορούσα πιά νά σ' ας ξεφύγω.

Η φωνή του είχε φτάσει στο διαπάσων.

Τ' α μάτια του λαμποκοπούσαν παράξενα, τραγικά.

Η Ρίτα Κανταλίνι, άκουμπισμένη στον μαρμαρίνο παρσάτη του τζακιού, είχε κούψει μέσα στη σκιά τό πελιδνό πρόσωπό της τ' αφθονα δάκρυα, πού δέ μπορούσε πιά νά συγκρατήσει.

Ο Τόμ "Αμστρογγ, δοσμένος στον πόνο του, όλόψυχα, έξακολούθησε τσαυλιστά στή τή φορά:

— Πώς νά σ' ας ξεφύγω; Πλάι μου, μπροστά μου. Παντού. Κάθε τόσο μου παρουσιάζεσαστε μπροστά μου, μ' αὐτες τίς μορφές σ' ας πού γνῶρισα. Τήν εὐθυμη μορφή σ' ας πού άντινοβολούσε μ' ένα τριανταφυλλένιο χαμόγελο τήν βραδυά πού σ' ας πρωτῆιδα, τήν βραδυά πού κρατούσατε ένα μπουκετάκι άσπρους μενεξέδες. Ύστερα τή θυμωμένη μορφή σ' ας, τή μορφή πού είδα κάποιο δειλινό. Ύστερα τή μορφή με τό πικρό χαμόγελο και τ' α δακρυσμένα μάτια. Πόσες μορφές. Χιλιάδες μορφές μέ τριγυρίζαν. Άγνές, γελοῦμενες, θλιμμένες, πικρές, ήδονικές, συσπασμένες από τόν πόθο. Άκουγα τ' α ταραγμένα λόγια πού μου έλεγαν. Λόγια ένοχα πού μέ καλούσαν. Ξαφνικά βρέθηκαν μπροστά στην πόρτα μιάς εκκλησίας. Η εκκλησία ήταν καθολική. Δική σ' ας. Μπήκα μέσα σάν τρελλός, σάν κυνηγημένος από κάποια μπόρα. Γονάτισα. Κι' εκεί ένωισα...

Η φωνή του πνιγόταν στο δάκρυα.

Μ' αὐτες τίς άπενωσμένες προσπάθειες δέν κατάρθωσεν νά έξακολουθή.

Η Ρίτα Κανταλίνι, πού πονούσε διπλά τόν πόνο του, άκουσε τήν τρικυμισμένη του ανάσα νά βγαίνει σφυριχτά από τό λάρυγγά του κι' έκανε τρομαγμένη ένα βήμα.

Έτσι τό πρόσωπό της, πού μπήκε στον κύκλο του φώτος, παρουσιάστηκε στο μάτια του νεαρού πάστορα, μέ τή μάσκα του πόνου.

— Τι νιώσατε; τόν ρώτησε, μόλις κινώντας τ' α χείλη της.

— Ένας λυγμός κι' ύστερα μιά πνιγμένη κραυγή.

— Ένωισα τό γιατί μέ κυνηγούσατε, γιατί δέ μ' αφέσατε καθόλου.

Μιά βαθιά ήχηρή ανάσα, κι' ύστερα, πρόσθεσε, σιγά-ντροπιασμένος:

— Γιατί είμαι ένοχος!

— Στά θολωμένα, κατάμαυρα, μάτια της Κανταλίνι ζωγραφίστηκε ή έκπληξη:

— Ένοχος; Σεις;

— Ναί έγώ. Δείχτηκα μικρόψυχος, τιποτένιος. Έφάρθκα σάν τόν τελευταίο από τούς όμοιους μου. Σάν άνθρωπος δίχως πίστη. Ύστερα από τήν τρομερή έξομολόγησή πού μου κάνατε, άπομακρύνθηκα από σ' ας, σ' ας έδιωξα σκληρά, σκαιά, χωρίς νά έχω ούτε τήν παραμικρή εὐπλαχνία. Μαστιγωμένος από τόν έγωισμό μου, σκλάβος τόν παθῶν μου, σ' ας φέρθηκα βάνουσα, σ' ας έδιωξα άντίς νά σ' ας συγχωρήσω. Έπειδή φοβήθηκα γιά τή δική μου σωτηρία, ήμουν έτοιμος νά θυσιάσω τή δική σ' ας σωτηρία!

Η Ρίτα Κανταλίνι, μέ τ' α μάτια κλειστά, μέ τ' α κρινόδακτύλια της συμπλεγμένα, μέ τό κεφάλι σκυφτό, διαμαρτυρήθηκε:

— Τι λέτε κύριε πάστορι! Βασανίζεστε από τίς τύψεις τόνς έγκλήματος, πού δέν τόχετε κάνει. Ο πόνος σ' ας, σ' ας παραφέρει!

Ο Τόμ "Αμστρογγ, σηκώθηκε από τήν πολυθρόνα και άπλώνοντας τό χέρι του, σά νάθελε νά επιβάλη σιγή, έξακολούθησε, σ' έναν τόνο πικρό:

— Εγώ, πού ή άποστολή μου είναι νά λυτρώω τίς ψυχές, νά τίς έλαφρύνω από τ' α άμαρτήματα ώστε νά μπορούν νά έξυψωθούν ως τόν Πανάγαθο, έγκτελείψα τήν ψυχή σ' ας σέ θανάσιμο κίνδυνο. Άκούσατε με, παρακαλώ. Μή μέ διακόπτετε. Σέ λίγο θα' σημαίνουν μεσάνυχτα. Είναι

ή ώρα της λειτουργίας τών φτωχών. Οί ένοριτες μου θα σχηματίσουν μιά λιτανεία, και περνώντας απ' αὐτους τοδς δρόμους της πόλεως, θα πάνε τραγουδώντας διάφορους ψαλμούς στην εκκλησία. Στις δώδεκα θ' άρχισή ή λειτουργία. Η λειτουργία τών φτωχών. Θα γονατίσω μπροστά στο βωμό, θα γείρω τό μέτωπό μου ταπεινά μπρος στη μεγαλωσύνη Έκείνου. Πρέπει νά έξυψώσω τήν ψυχή μου μέ τήν προσευχή. ως Έκείνον. Κι' ή ψυχή πρέπει νά είναι καθαρή από κάθε ρύπον. Λοιπόν...

Έφερε τό χέρι του στο λαιμό του, σά νά τόν έπνιγε κάτι, ύστερα σταύρωσε τ' α χέρια του μπροστά στο στήθος του και, καρφώνοντας τό βλέμμα του στο πάτωμα, είπε διασταχτικά:

— Άκούσατε με, κυρία. Πρέπει νά σ' ας μιλήσω, σά νάχατε κι' όλας φύγη, σά νάσατε πολύ μακριά. Κι' όμως είμαι ακόμα ένας δυστυχισμένος, ένας άμοιρος άνθρωπος, πού υποφέρει. Πρέπει νά φέρω τήν ψυχή σ' ας πρὸς τό φῶς, κι' όμως έγώ ό ίδιος παραπαίω ακόμα μέσα στα σκοτάδια.

Αίτη τή φορά, ό δυστυχισμένος πάστορας, παρ' όλη τήν καταφανέστατη προσπάθειά του, δέν κατώρθωσε νά συγκρατήσει τό χείμαρρο τών δακρύων.

Τσακισμένος, έξουθενωμένος, σωριάστηκε πάλι στη βαθεία πέτσινη πολυθρόνα κι' άναλύθηκε γιά δεύτερη φορά σέ λυγμούς.

Η Ρίτα Κανταλίνι, σάν ύπνωτισμένη, έκανε ένα βήμα, άπλωσε τό χέρι της πάνω από τό κεφάλι του, σά νάθελε νά τόν έλλογήσει ή νά τόν χαϊδέψη, μα τήν τελευταία στιγμή συγκρατήθηκε.

Άφησε μερικά λεπτά νά ξελαφρώσῃ τόν πόνο του, μέ τ' α δάκρυα, κι' ύστερα, σκύβοντας άπάνω από τό κεφάλι του, μέ φωνή σχεδόν άτρεμη, του είπε:

— Δέν πρέπει νά κλαίτε κύριε πάστορι. Μή βασανίζεστε νά βρήτε τίς λέξεις και τίς εκφράσεις, Ξέρω τι θέλετε νά μου πῆτε.

Αναστήλωσε τό κορμί της, πού είχε γύρει πάνω από τό κεφάλι του στοργικά κι' έξακολούθησε:

— Η άποστολή σ' ας, έληξε, κύριε πάστορι. Η βαθύτερη έπιθυμία σ' ας έγινε: δέν είμαι πιά ή γυναίκα της παληάς μου ζωής. Από δω κι' έμπρός θ' ακολουθήσω τό άνηφορικό μ' α ίσιο μονοπάτι, πού φέρνει πρὸς τή λύτρωση.

Ένα ηδῆκισμα χαράς, μέσα από τ' α δάκρυα:

— Ρίτα!

— Άν μπορούσατε κύριε πάστορι, νά ήθε καθαρά, άν μπορούσατε νά διαβάσετε τ' α κατάβαθα της ψυχής

μου, είμαι σίγουρη, πώς θα θά λυτώσατε πιά. Θα χαίρομαι γιά τήν έπιστροφή μιάς ταλαίπωρης παραπλανημένης ψυχής, κοντά στην πηγή κάθε αγαθοῦ.

Τ' α μάτια του Τόμ "Αμστρογγ ανάλαμπανε γεμάτα έλπίδα.

Τό βλέμμα του ζήτησε νά συναντήσῃ τό βλέμμα της κι' όταν είδε στο δακρυσμένα της μάτια, πίσω από ένα έλαφρό συννεφάκι πίκρας νά φέγγῃ ένα ήρεμο, γαλήνιο φῶς, ρώτησε χαρούμενα:

— Ρίτα, είναι αλήθεια, λοιπόν;

Γύρισε αγάλια τό βλέμμα της και κυττάζοντας τό μικρό τραπέζάκι μέ τό αγαλματάκι της Μαντόνας άνθοστολισμένο, είπε:

— Όταν μπήκατε, κύριε πάστορι, έκανα τήν προσευχή μου. Προσευχήθηκα πολλές φορές στη ζωή μου, αλλά ως τ' α σήμερα προσευχόμουν, προφέροντας άσυνειδήτα λόγια πού είχα άκούσει τίς σπάνιες φορές, πού πήγαίνα στην εκκλησία σέ έπίσημες τελετές. Σήμερα δέν μπόρεσα νά θυμηθώ καμιά λέξη, από τίς κενές εκείνες λέξεις, πού ήχούνε τόσο άμορφες, μα χωρίς νά τίς τρεμίζῃ ή βαθιά πίστη. Σήμερα προσευχήθηκε ή ψυχή μου γιάτί μέσα στο γονατισμένο μου κορμί, είχε γονατίσει κι' εκείνη... Προσευχήθηκε ή ψυχή μου σέ μιά γλώσσα, πού δέν τήν ξέρω. Θέλω ή ζωή μου νά γίνῃ καλή σάν τή δική σ' ας. Θα θυμάμαι ως τήν όσταιη στιγμή της ζωής μου, τ' α λόγια πού μου είπατε τίς

λίγες αὐτές μέρες της σύντομης ευτυχίας μας. Από τήν πηγή της ταπεινώσεως θ' άντλώ τή χαρά της ζωής. Οί πόνοι και οί λύπες τών άλλων θα είναι δικοί μου. Αὐτό θέλω μ' αὐτή μου τήν ψυχή: αὐτό σ' ας τό ύπόσχομαι. Έτσι θα γίνω άξια νά δεχθῶ τήν συγγνώμη Έκείνου, πού γνώρισε σόν κόσμο τήν υπέρτατη χαρά του έλέους και γιά νά μὴ λυπάστε πιά κι' έσεις κύριε πάστορι.

Ο Τόμ "Αμστρογγ, είχε σηκωθῇ κι' είχε πλησιάσει.

— Ρίτα! από πιά άγωνία μέ λυτρώνετε... Άν ξέρατε... ψέλλισε.

— Άποτροπιάζομαι τό ότι ήμουν πρίν... πρίν σ' ας γνώρισα.

Μιά βαθιά έπίσημη σιγή άπλώθηκε στο δωμάτιο. Στο τζάκι ή θρακιά είχε άρχισῃ νά σταχτώνῃ.

Οί φλόγες τών τριανταφυλλόχρωμων κεριών πού ήταν άναμμένα μπροστά στο άνθοστολισμένο αγαλματάκι της Μαντόνας, άτρεμες, άνάλυναν αγάλι-αγάλι τό μυρωδικό κερί.

Στά τζάμια τών πορτοπαράθυρων, πού άδηγοῦσαν πρὸς τό μπαλκόνι, πυκνές, χοντρές, νιφάδες χιονιού, πεταλούδιζαν άνάλαφρα.

Ο Τόμ "Αμστρογγ, μέ σκυμμένο τό κεφάλι, σκεφτόταν.

Μέσα στη σκοτεινή κορνίζα τών μαύρων, ξέπλεκων, μαλλιών της, ή Ρίτα Κανταλίνι, όρθόστητη, μέ τό βλέμμα καρφωμένο στις όμορφιές του καινούργιου κόσμου, πού άνοιγόταν μπροστά της μέ τ' α χείλια σφραγισμένα από ένα γλυκό χαμόγελο, όνειρευόταν.

Έτσι πέρασαν κάμποσα λεπτά.

Ο Τόμ "Αμστρογγ τέλος έκανε νά φύγῃ.

Αποφεύγοντας νά τήν κυττάξῃ κατ' αματα, διαμύνθηκε πρὸς τήν πόρτα.

Έκεί σταμάτησε, σά νά τόν κρατούσε κάτι ακόμα.

Μιά μάχη γινόταν μέσα στην ψυχή του.

Νίκησε; Νικήθηκε;

Έκανε νά άπλώσῃ τό χέρι του στο πόμολο, μα πρίν τ' άγγίξῃ, γύρισε άπότομα πρὸς τό μέρος, πού βρισκόταν ή Ρίτα.

Τήν κύτταξε πλάγια κι' ύστερα, σά νά ντρεπόταν γιά κείνο πού θάλεγε, έσκυψε τό κεφάλι και δάγκωσε τ' α χείλη του.

Έκείνη, πού μόλις τόν είδε νά πηγαινῃ πρὸς τήν πόρτα έκανε νά τρέξῃ κοντά του και συγκρατήθηκε, όταν τόν είδε νά γυρίζῃ πρὸς τό μέρος της και νά στέκῃ ταπεινωμένος ψιθύρισε:

— Χαίρετε κύριε πάστορι.

Ο άποχαριτισμός αὐτός μεγάλωσε τήν άμηχανία του Τόμ "Αμστρογγ.

Έκανε πάλι νά γυρίσῃ πρὸς τήν πόρτα, μα άνίκανος ν' άντισταθῇ στον ίδιο του τόν έαυτό, ψέλλισε άνάμεσα από τ' α σφιγμένα του δόντια:

— Κάτι θάθελα νά σ' ας ζητήσω ακόμα, κυρία μου. Κάτι πού πρέπει νά μου ύποσχεθῆτε, άν λυτώσατε σ' ας κι' έμένα. Κάτι...

Κόμπιασε.

Έμπλεξε τ' α δάχτυλά του και τ' α βασάνιζε νευρικά:

— Έκανε μιά μικρή σιγή κι' έπειτα μέ φωνή, πού μόλις άκούγονταν πρόσθεσε:

— Ύποσχεθῆτε μου ότι εις τό μέλλον δέν θα... δέν θα άνήκετε σέ κανέναν άντρα. Σέ κανέναν. Ύποσχεθῆτε τό Ρίτα... Σ' ας παρακαλώ...

Η Ρίτα Κανταλίνι, βαθιά συγκινημένη τόν πλησίασε και τόν άνάγκασε νά τήν κυττάξῃ στο μάτια.

Ένα πικρότατο χαμόγελο καμπύλωνε τίς άκρες τών άχρωμων χειλιῶν της.

Τ' α μάτια της αντιφέγγαν ένα παράπονο.

— Γιατί, Τόμ, μέ προλάβατε και μου μιλήσατε πρῶτος γι' αὐτό; Τόση λίγη έμπιστοσύνη λοιπόν, έχετε στο λόγια μου.

Κίνησε έλαφρά τό κεφάλι της και μιά άρωματισμένη άνάσα, πού άνάδωσαν τ' α ξέπλεκά της μαλλιά, περιτύλιξε τόν Τόμ "Αμστρογγ.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Κάθε απόγευμα, έξι μήνες τώρα συνεχώς, ο Στέλλιος Περλάτης άφηνε το γραφείο του, κι' εγκαταλείποντας τη συνέχιση της εργασίας στους υπαλλήλους του, έπερνε το αυτοκίνητο της γραμμής Βείκου, κατέβαινε στην 'Αγγλική εκκλησία και βάδιζε για τη δεξιά πλευρά του Ζαπείου, προς το πευκόφυτο μέρος, έφθανε μπρός στο μικρό παραγκάκι του φύλακος, κι' εκεί πλάι στις φοινικιές με τους σπαθωτούς κλώνους καθότανε σ' ένα παγκάκι και περίμενε... τη χαρά της ζωής του, όπως έλεγε.

Σε λιγάκι, κάποτε άμέσως, δυο χαριτωμένα παιδάκια, ένα κοριτσάκι κι' ένα αγοράκι με κατάξανθα μαλλιά, γαλάζια χερουβικά μάτια και προσωπάκια κουκλιστικά, έτρεχαν από το άπέναντι δρομάκι με τη συστάδα των ροδοδαφνών, προς αυτόν, με ξεφωνητά χαράς και γελάκια, τον πλησίαζαν, τον γέμιζαν με χάδια και φιλιές κι' άρπαζαν έπειτα, με βουλίμια, από τα χέρια του τα ώραία ζαχαρωτά που τους πρόσφερε, τα παιχνιδάκια που τους χάριζε, τα κάθε είδους μικροπραγματάκια πουχε γι' αυτά και που φαίδρυναν τις παιδικές τους ψυχούλες.

Ο Περλάτης ανταπέδιδε τις βωπείες τους, τα κάθιζε δίπλα του, τα χάιδευε στα ξανθά τους μαλλάκια, κι' άρχιζε να παίξει μαζί τους, σά να ήταν μπαμπάς τους.

Κι' αυτό ήταν η μόνη του χαρά, ως που η μπόννα που τα συνώδευε θάρχόταν να τ' άποσπάσει από κοντά του, προς μεγάλη θλίψη κι' αυτών που τον λάτρευαν, όπως άγαπούν τα παιδιά τους τα περιποιούνται και τους φέρονται με στοργή, κι' εκείνου που τ' άγαπούσε από μιάν άνεξήγητη εσωτερική παρόρμηση.

Η μπόννα, είναι αλήθεια πως στην αρχή δεν είχε δει με καλό μάτι αυτή τη φιλία. Μά όταν έμαθε ποιος ήταν ο Περλάτης, άπόρησε για την εκδήλωση της άνεξήγητης αυτής στοργής, άλλ' άφού την βρήκε καθαρά άκίνδυνη την παραδέχθη σαν μιά άπροσδόκητη παρέμβαση για να μπορεί να φλυαρή με τις συναδέλφους της ή να διαβάσει το ρομάντζο της χωρίς άνησυχία.

Πολλές φορές ο Γιάννης Περλάτης, μάλωνα τον έαυτο του για την άνεξήγητη αυτή συμπάθεια προς τα μικρά, που άπ' την πρώτη μέρα που τα γνώρισε, άρχισε να ποθή να τα ξαναίδη κι' έφτασε στο σημείο ν' άφιση τις συνήθειές του, τη δουλειά του, τους φίλους του για να τρέχει κοντά τους ώρες δακάιρες, με κάποια άνώτερη δύναμη τον έσπρωχνε την άλλη μέρα να πάρη το αυτοκίνητο για το Ζάππειο, παρά τη βραδυνη άπόφασή του να μην πάη.

—Δεν είναι που χάνω ώρες εργασίας, έλεγε. Μπορεί να με παρεξηγήσουν κι' οι γονείς τους αν έρθουν καμιάν ώρα και με δούν να παίζω μαζί τους... Κινδυνεύω να γίνω ρεζίλι στα μάτια των συναδέλφων μου και των πελατών μου αν με δούν να κάνω μαζί τους σαν τρελλός... Νά ήμουν τουλάχιστον συγγενής τους... Όχι, δεν πρέπει να πάω.

Μά σαν τ' απόγευμα το ρολόι σήμαινε πέντε και στη σκέψη του έρχονταν τα λόγια των μικρών που του είχαν πη ότι ο μπαμπάς έλειπε σε μακρινό ταξίδι κι' η μαμά άρρώστησε άπ' τη στενοχώρια της γιατί άργοϋσε να γυρίσει, μιά ιδέα πέρναγε άπ' το νου του:

—Αν ήταν όρφανούλια και κοντά στα χάδια του μπαμπά που πέθανε είχαν χάσει και τα χάδια της άρρωστης μαννούλας δεν θα ήταν κρίμα να στερούσε τις παιδικές τους καρδιές κι' άπ' τα δικά του χάδια που τάχαν τώρα πια συνηθίσει;

Και στο έρώτημα αυτό, μιάν άλλη σκέψη γεννιόταν στο νου του:

—Νά, αν αυτός είχε παντρευτεί την Κούλα του, αν δεν είχε δείξει την άτολμία να μη τη ζητήσει, ώστε να προλάβη να την παντρευτεί ένας άλλος, δεν θάταν τώρα πατέρας δυο, τριών, τεσσάρων άγγελουδιών σαν αυτά;

Κι' εξακολουθώντας τις τρελλές αυτές σκέψεις του συνέχιζε:

—Κι' αν στο μεταξύ πέθαινα, κι' έμεναν όρφανά, θα ήταν κακό να βρισκόταν κάποιος να τ' άγαπάη, να τους προσφέρει τ' άγαθά της στοργής; Όχι βέβαια...

Και πράγμα παράδοξο, φέρνοντας το νου του σ' εκείνη, που αν έδειχνε λίγη τόλημ ίσως σήμερα ήταν γυναίκα του, μητέρα δυο, τριών μικρών που θα ήταν δικά του, έβρισκε πως τα μικρά που τόσο άγαπούσε, είχαν στη μορφή κάποια τρανή ομοιότητα με τη γυναίκα που τόσο πολύ και τόσο δαίλα είχε άγαπήσει...

Έτσι, άφηνε τους ένδοιασμούς του στην μπάντα και τραβώντας για το Ζάππειο, άγκάλιαζε τους μικρούς του φίλους με πιότερη στοργή και τρυφερότητα που άβγαται ναν την άπορία της μπόννας.

Κείνο το βράδυ, ένα ώραίο Αύγουστιάτικο βράδυ, γαλήνιο και ήρεμο, ο Γιάννης Περλάτης περίμενε μιά σχεδόν ώρα, χωρίς τα μικρά να φανούν.

Μιά άνησυχία έσφιγγε την ψυχή του, και κάπνιζε νευρικά το ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο, ενώ στο νου του ξαναρχόταν έπίμονα ο έρωτάς του προς την παιδική του φίλη, που δεν τόλμυσε να της τον έξομολογήθη ποτέ, κι' άφηση να περάσουν τα καλύτερα της ζωής του χρόνια μέσα στα στενά όρια του γραφείου του, μέσα σε μιά ακούραστη μελέτη, που πέραν από μιά μεγάλη φήμη και μερικά χρήματα δεν του είχε δώσει τίποτε άλλο, καμιά άπ' τις γλυκές εκείνες χαρές που κάνουν την καρδιά να χτυπά έτσι γλυκά, γοργά και τρυφερά και δίνουν στη ζωή ένα σκοπό εδγενικό, που άγγίζει τα όρια της θεϊότητας...

Νά, ήταν τώρα 38 χρονών και μόνος στον κόσμο. Η ζωή του περνούσε άγονη και μονότονη σε μιά πληκτική μοναξιά, χωρίς την τρυφερή φροντίδα μιάς γυναίκας και την άφοσίωση σ' ένα δυο παιδιά, καρπούς της άγάπης των... Κι' όταν αύριο θάβυνε, σε μιάν έρημική γκαρσονιέρα, δε θαμενε κανείς να συνεχίση τόννοια της οίκογενείας του. Κανείς δεν θα βρισκόταν αληθινά να πονέση στο θάνατό του...

Άπ' τις σκέψεις αυτές, που έκαναν την ψυχή του να πονέση βαθεία τον απέσπασαν δυο παιδικές, χαρούμενες, φωνούλες που άκούστηκαν ξαφνικά.

—Μά έλα μαμά, σου λέμε, άπό δω να δής και συ αυτόν τον καλό κύριο... Έλα...

—Καλά, καλά παληόπαιδα θα σάς πάω... άκούστηκε μιά μελωδική, μα πονεμένη, φωνή.

Ο Γιάννης Περλάτης τινάχτηκε ξαφνιασμένος άπ' τη θέση του. Αυτή η δεύτερη φωνή δεν του ήταν διόλου άγνωστη. Που όμως την είχε άκούσει; Δεν πρόφτασε να το καλοσκεφθώ. Στα γόνατά του πήδησαν φαιδροί οι μικροί του φίλοι κι' αντίκρυ του, ώχρη στο μαύρο, πέιθυμο, φόρεμά της, στάθηκε η γυναίκα που είχε άγαπήσει μ' όλη την όρμη της νεότητός του, χωρίς να τολμήση να της πη ποτέ τον έρωτά του.

Κι' η γυναίκα αυτή ήταν η μητέρα των παιδιών, που χωρίς να μπορεί να έξηγήση γιατί, είχε λατρέψει...

Κυττάχτηκαν στα μάτια σιωπηλοί κι' έκπληκτοι για λίγες στιγμές. Ύστερα, εκείνος, παραμερίζοντας λίγο, άφησε θέση δίπλα του και της είπε:

—Καθήστε, κυρία. Τα μικρά αυτά είναι η χαρά της ζω

ής μου, ένα έξάμηνο τώρα. Άπόψε άργησαν να φανούν και πόνεσα τόσο στην ιδέα μη δέν τα ξαναίδη. Μη θελήσετε λοιπόν να τα πάρετε γρήγορα...

Εκείνη κάθησε...

—Σεις, λοιπόν, είστε ο καλός κύριος που μου έλεγαν; Σας εδχαριστώ. Ξέρατε βέβαια πως είναι δικά μου, πως δεν γνώρισαν τη στοργή του πατέρα ποτέ...

Εκείνος την κύτταξε στα μάτια με μιάν έκφραση λατρείας που έκανε το πρόσωπό της να γίνη δλοκόκκινο.

—Όχι, είπε. Η άγάπη μου γι' αυτά ήταν αόθόρμητη, άπ' την πρώτη φορά που τα είδα όλως τυχαία ένα απόγευμα. Ύστερα έρχόμουν κάθε μέρα ζητώντας τα, χωρίς κι' εγώ να ξέρω γιατί... Με καιρό, καθώς σάς έφερνα στη σκέψη μου, άρχισα να βρίσκω στο πρόσωπό τους κάποιες ομοιότητες με σάς... Τότε τ' άναπούσα πιότερο κι' άρχιζα να μαλώνω τον έαυτό μου που δεν είχα τολμήσει να σάς ζητήσω άπ' τον μπαμπά σας, να σάς μιλήσω για την άγάπη μου...

—Μ' άγαπούσατε λοιπόν και σεις; Κι' έβουρσε η νέα γυναίκα, χωρίς σχεδόν να το θέλη... Και το πρόσωπό της βόφηκε πιο κόκκινο από τα άνθη των ροδοδαφνών, που μοσχόβολα άπλωνόνταν λίγο πιο πέρα.

Ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη του Περλάτη σ' αυτή την άπροσδόκητη άποκάλυψη και μιά τρελλή έλπίδα έκανε την καρδιά του να χτυπήσει χαρούμενα.

Μεσολάβησε σιωπή λίγων ακόμα στιγμών, κι' ύστερα έκείνος, μ' ένα θάρρος που δεν ήξερε που βρήκε, άρχισε με φωνή σιγανή, παλλόμενη από αίσθημα, κι' ειλικρίνεια.

—Όστε λοιπόν, μ' άγαπούσατε Κουλίτσα; Μ' είχες προσέξει; Κι' εγώ ο κουτός, που δεν ήμουν τότε παρά ένας άσήμαντος δικηγόρος στο γραφείο του πατέρα σας...

—Αλλά με χίλιες έλπίδες για ένα θριαμβευτικό μέλλον, τον διέκοψε.

Χωρίς να προσέξη τη διακοπή εκείνος, συνέχισε:

—Δεν είχα την τόλημ να έλπισω στην κατάκτησή σας. Κι' έφυγα άπ' τον πατέρα σας γιατί δεν μπορούσα να είμαι βέβαιος πως θα ήμουν φρόνιμος κοντά σας, πως δε θακαν καμιά τρέλλα που να μ' έξευτέλιζε... Ύστερα παντρευθήκατε...

Χωρίς να το θέλω...

—Κι' εγώ πόνεσα, πόνεσα πολύ... Και ρίχτηκα στη μελέτη με την έλπίδα να σάς ξεχάσω Έγινε ένας νομομαθής διάσημος. Ένας ρήτωρ μοναδικός. Μά τι κέρδισα; Τον πόνο και τη μοναξιά, ως που παρηγοριά και χαρά μου γίναν τα παιδάκια αυτά...

Και άπλωσε το χέρι του χαϊδευτικό στα παιδάκια, που άκούσαν σιωπηλά, μά και χωρίς να καταλαβαίνουν, αυτή τη συζήτηση.

Σάπασε για λίγο ακόμα κι' ύστερα ρώτησε:

—Και σεις; Είστε τουλάχιστον άτυχημένη;

Εκείνη άφησε έναν πικρό στενωγμό και ψιθύρισε:

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΑΠΑΘΕΙΑ

Στη μεγάλη μάχη της Μεντάνας, ο Άγγλος λοχαγός Τζών Σόλεϋ που άκούσε ένα λόχο Γαριβαλδινών, τραυματίστηκε πολύ άσχημα στο χέρι. Τον μετακόμισαν σ' ένα πρόχειρο χειρουργείο όπου οι Ιταλοί χειρουργοί διαπίστωσαν ότι ήταν άνάγκη να του κόψουν το χέρι δλόκληρο. Τον τριγύρσαν με διστακτικό ύφος και συζητούσαν στη γλώσσα τους πως έπρεπε να το το άνακοινώσουν. Ο Άγγλος, παρ' όλο που δεν ήξευρε άπό την Ιταλική, παρά ελάχιστες φράσεις, κατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο.

—Εί Σινιόρο, τί κάθεστε και συζητάτε --τους είπε-- τόσο σπουδαίο πράγμα σάς φαίνεται το να κόψετε ένα χέρι; Έμπρός! Κόψτε το γρήγορα γιατί βιάζομαι να καπνίσω την πίπ μου!

Την ώρα που τον χειρουργούσαν

JANΘΕON

—Όχι Παντρεύτηκα έναν άλλον, ενώ άγαπώ σάς, γιατί πίστευα πως δεν με θέλετε. Έζησα ένα διάστημα τόσο σύντομο, με τον άντρα μου άφοσιωμένο στο σπίτι του και σε μένα... Ύστερα άπό λίγο όμως, όταν γένηνα τα δυο αυτά μικρά που είναι δίδυμα, αΐτιος έμπλεξε με μιάν άλλη, που δεν άργησε να τον εγκαταλείψη. Έγερρις τότε στα χαρτιά, σε χίλιες δυο καταχρήτες. Σπίτι του δεν ξαναπάτησε πιά, και πριν έφτα μήνες πέθανε σε μιά κλινική...

Τα μάτια του Περλάτη άστραψαν άπό χαρά.

—Όστε δεν είναι ταξίδι; είπε.

—Όχι. Αυτό τόχαμε πη στους μικρούς...

—Όστε το πένθος είναι γι' αυτόν όχι για τον πατέρα σας που έχω καιρό να δω...

Εδύτυχώς όχι, γιατί τι θα γινόμουν έξη μήνες που ήμουν άρρώστη, άπό νευρικές κρίσεις, ως έρ' άπ' τη διαωγή του άντρός μου, πουχε σπαταλήσει την προίκα μου!.. Μόλις σήμερα κάνω τον πρώτο περίπατο...

Σώπασε και τα μάτια της διασταυρώθηκαν με τα δικά του σε μιά βουβή έξομολόγηση. Ύστερα ο Περλάτης άπλωσε τα χέρια του, έσφιξε στις παλάμες του το δικό της που σιγότρεμε και ψιθύρισε τρυφερά.

—Κούλα, για μένα είναι και σήμερα όπως και χθές. Θάθελες, άφού ήταν πεπρωμένο να ξανασιμίσουμε, να ενώσουμε τις ζωές μας, και ν' άπολαύσουμε, όσο μάς μένει καιρός, τη χαρά που άφήσαμε να μάς φύγη;

Εκείνη γύρισε και κύτταξε τα παιδιά.

—Ω, είπεν αυτός, μαντεύοντας. Μά θα τ' άγαπώ όσο και σένα, άφού τα άγαπούσα πριν μάθω πως ήσαν δικά σου. Πόσο μάλλον τώρα που θα γίνω πατέρας τους!..

Χάιδεψε τα μικρά πάλι και τάσφιξε στο στήθος του περιμένοντας την άπάντησή της.

Εκείνη γύρισε στα μικρά και τους είπε:

—Δεν το καταλάβετε, κουτά πως ο κύριος είναι ο μπαμπάς που γύρισε άπ' το ταξίδι;

Τα προσωπάκια των μικρών φαιδρύνθηκαν περισσότερο. Τα μπρατσάκια τους πλέχτηκαν κρινένιο σιεφάνι στο λαιμό του και τα χειλάκια τους κόλλησαν στα χιουλά του σε φίλημα, ενώ οι ροδινές τους γλωσσίσσες τιτ βίζανε χαδιάρικα.

—Α, κακέ μπαμπά, γιατί ζε μάς έλεξε τέσον καιλό την αλήθεια; Τώρα, μαμά, θα τον πάλουμε μαζί σπίτι, στον παππού!

Εκείνη, στη σκηνή αυτή, ένοιωσε ένα κόμπς να της σφίγγη το λαιμό και γέρνοντας το κεφάλι της στην όμο του Περλάτη έέσπασε σ' ένα κλάμμα γαράς.

Ένα μήνα άργότερα οι δυο νέοι που η μύρια είχε ενώσει ύστερα άπό ένα χωρισμό, που τον βεωρούσαν όριστικό, έκαναν το γαμήλιο ταξίδι τους στην Εύρώπη.

ΛΙΝΟΣ ΘΕΡΙΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

δεν έκαμε ούτε τον ελάχιστο μορφοσμό πόνου. Παρακολουθούσε την άγχείρηση με φοβερή άπάθεια. Όταν τελείωσαν ζήτησε το κομμένο χέρι του και άφού το κράτησε με το μοναδικό του χέρι λίγες στιγμές κυττάζοντας το περιφρονητικά, το έβωσε σε μιά άδελφή νοσοκόμο που τον παρακολουθούσε καταχλωμή.

—Πάρτε το αυτό το πράγμα--της είπε χαμογελώντας--έμένα δεν μου χρειάζεται πιά, σάς το χαρίζω.

Κι' άφού είπε αυτά ζήτησε να του άνάψουν την πίπα του!

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ

Την εποχή που ο Μ. Ναπολέων

δεν έκαμε ούτε τον ελάχιστο μορφοσμό πόνου. Παρακολουθούσε την άγχείρηση με φοβερή άπάθεια. Όταν τελείωσαν ζήτησε το κομμένο χέρι του και άφού το κράτησε με το μοναδικό του χέρι λίγες στιγμές κυττάζοντας το περιφρονητικά, το έβωσε σε μιά άδελφή νοσοκόμο που τον παρακολουθούσε καταχλωμή.

—Πάρτε το αυτό το πράγμα--της είπε χαμογελώντας--έμένα δεν μου χρειάζεται πιά, σάς το χαρίζω.

Κι' άφού είπε αυτά ζήτησε να του άνάψουν την πίπα του!

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ

Την εποχή που ο Μ. Ναπολέων

δεν έκαμε ούτε τον ελάχιστο μορφοσμό πόνου. Παρακολουθούσε την άγχείρηση με φοβερή άπάθεια. Όταν τελείωσαν ζήτησε το κομμένο χέρι του και άφού το κράτησε με το μοναδικό του χέρι λίγες στιγμές κυττάζοντας το περιφρονητικά, το έβωσε σε μιά άδελφή νοσοκόμο που τον παρακολουθούσε καταχλωμή.

—Πάρτε το αυτό το πράγμα--της είπε χαμογελώντας--έμένα δεν μου χρειάζεται πιά, σάς το χαρίζω.

Κι' άφού είπε αυτά ζήτησε να του άνάψουν την πίπα του!

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ

Την εποχή που ο Μ. Ναπολέων

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΛΩΠΟΔΥΤΗ

Ο Πίκερ Σμιθ άναρριχήθη-
κε μέχρι τὸ μπαλκόνι ὅπου
στάθηκε κι' ἔρριξε μιὰ ματιά μέ-
σα στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου. Δὲν
ὑπῆρχε ψυχὴ ζωντανή. Τὸ παρά-
θυρο, ποὺ ἦταν μπροστὰ τοῦ δὲν
ἐπαρουσίαζε καμμιά δυσκολία
καὶ γι' αὐτὸ, ὡς τοῦ πῆ ἄς ὁ-
ποθέσωμε: «ἐγὼ εἶμαι λωποδύ-
της βρέθηκε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς
δωματίου. "Ἐκλείσε τὸ παράθυ-
ρο κι' ἀνάψε τὸ ἡλεκτρικὸ φα-
νάρι ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του. "Ἡ-
ταν μιὰ πλούσια σάλα μὲ βαρεὶ
ἐς κουρτίνες καὶ στοὺς τοίχους
κρέμονταν πίνακες μὲ μεταλλί-
νες κορνίζες.

— "Ἐκανε λίγα βήματα διὰν ἀν-
τίκρουσε πῶς ἓνας ἀπὸ τοὺς πί-
νακες ἦταν διαφορετικὸς ἀπὸ
τοὺς ἄλλους κι' ἀμέσως ἀρξάτο
νὰ περιεργάζεται τὴν κορνί-
ζα του.

— "Α! μουρμούρισε γιὰ μιὰ
στιγμὴ. Αὐτὴ εἶνε παλιὰ ἱστορία.
Τράβηξε μὲ δύναμη τὴν κορνί-
ζα, ὁ πίνακας ἔκανε μισὴ σ' ὀ-
φὴ στηριζόμενος σ' ἓναν μεσαί-
ον ἄξονα κι' ἀμέσως παρουσιά-
στηκε ἓνα μικρὸ χρηματοκιβώτιο.

— "Ἀφῆκε στὸ πάτωμα τὸν φανὸ
του, ἀφοῦ τὸν σκέπασε μ' ἓνα
μπλὲ μαντήλι καὶ ἀπλώσε τὰ δαχτυλὰ ἐπάνω σ' ἓνα στρου-
γυλὸ πλάσιο, ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ χρηματοκιβω-
τίου. "Ἐπὶ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ Σμιθ, προσπαθοῦσε νὰ
τὸ ἀνοίξῃ, γιὰτὶ φανταζόταν πῶς θὰ ἔκλεινε δόλοκληρο θη-
σαυρὸ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἄκουσε ἓνα «τσάκ» κι' ὁλόκλη-
ρὴ ἡ σάλα φωτίστηκε ἀπὸ ἓνα πολὺφωτο.

— "Ὁ Πίκερ γύρισε πίσω τοῦ ἀπότομα βάζοντας τὸ χέρι
στὴν τσέπη. "Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔλαβε καιρὸ γιὰ
τίποτε.

— "Ψηλά τὰ χέρια! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ μιᾶς γυναίκας.
— "Ὁ Πίκερ ἀκούμπησε στὸν τοῖχο ὑπακούοντας στὴ δια-
ταγή. Ἡ γυναίκα βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦωματί-
ου καὶ τὸ δεξὶ τῆς χέρι ἔσφιγγε ἓνα ρεβόλβερ.

— "Ὁ Σμιθ ἀναρρωτήθηκε γιὰτὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἔκα-
νε ὅ,τι ἔπρεπε παρὰ θαύμαζε τὴν καλλονὴ κείνης τῆς γυ-
ναίκας ποὺ θὰ ἦταν ὡς τριάντα χρονῶν.

— "Λοιπὸν; ρώτησε ἐκείνη. Πῶς τὰ καταφέρατε νὰ
μπῆτε ἐδῶ μέσα;

— "Σκαρφαλώνοντας ὡς τὸ μπαλκόνι κι' ἀνοίγοντας τὸ
παράθυρο, ἀπάντησε ὁ Πίκερ.

— "Κατάλαβα! εἶπε ἡ γυναίκα γελώντας. Δὲν εἶχα συ-
ναντήσῃ ποτέ μου ἓνα λωποδύτη διαμερισμάτων.

— "Ἐλάτε στὸ ψητὸ, εἶπε ὁ Πίκερ.

— "Τι σημαίνει αὐτό...;

— "Θέλω νὰ μάθω τί θὰ συμβῇ τώρα.

— "Κάτι τὸ πολὺ ἀπλὸ—ἀπάντησε ἡ γυναίκα—ἡ ἐναντία
περίπτωσης.

— "Τι θέλετε νὰ πῆτε;—ρώτησε ὁ Πίκερ.

— "Ἡ γυναίκα ἔδειξε μὲ μιὰ κίνηση τοῦ κεφαλοῦ τῆς τὸ
χρηματοκιβώτιο καὶ ρώτησε.

— "Πῆρες τίποτε;

— "Δὲν κατάρθωσα νὰ τὸ ἀνοίξω—μουρμούρισε ὁ Πίκερ.

— "Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα.

— "Μὴν κατεβάζετε τὰ χέρια!—διέταξε ἡ γυναίκα. Δὲν
βλέπετε τὸ ρεβόλβερ μου; Κι' ὅστερα γύρισε πρὸς τὴν πόρ-
τα καὶ εἶπε: «ἐμπρός!

— "Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ παρουσιάστηκε μιὰ καμαριέρα ποὺ
κύτταξε τὸν Πίκερ σαστισμένη.

— "Ἐλα, Μαίρη τί συμβαίνει;—ρώτησε ἡ γυναίκα.

— "Δυὸ κύριοι θέλουν νὰ σᾶς ἴδουν, —ἀπάντησε ἡ κα-
μαριέρα.

— "Κύριοι!—ξεφώνησε ἡ γυναίκα. «Κύριοι» δὲν ση-
μαίνει κάτι...»

— "Ὁ ἓνας εἶναι μὲ πολιτικὰ κι' ὁ ἄλλος μὲ στολὴ ἀστυ-
νομικοῦ.

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ἡ Λιέττα χτύπησε γιὰ τρίτη φορὰ, ἀλλὰ μάταια, τὸ
κουδούνι. Ὁ "Ἀλντο δὲν ἀνοίξε. Κι' ὅμως τὸν εἶχε
ἰδῇ ποὺ μπῆκε στὸ σπῆτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἀπελπισμένη, ἀ-
κούμπησε τὸ κεφάλι στὴν πόρτα κι' ἀφουγκράστηκε. "Ἀκού-
σε κουβέντες. Ὁ "Ἀλντο λοιπὸν δὲν ἦταν μόνος στὸ σπῆτι.
— "Ὅστε ὅλα εἶχαν τελειώσει; Ἡ ἀγάπη τῆς δὲν εἶχε πιά ση-
μασία γι' αὐτόν;

Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, ἡ
Λιέττα ἀνέβηκε τὴς δυὸ στροφὲς τῆς σκάλας ποὺ τὴν χωρί-
ζαν ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ "Ἀλντο καὶ μπῆκε στὸ δικό της.
— "Ἐπῆσε στὸ κρεβάτι γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἀλλ' ἀμέσως σηκώθη-
κε. Ἦθελε νὰ ξέρῃ, νὰ εἶναι βεβαία πῶς, ἔχασε γιὰ πάντα
τὸν "Ἀλντο. Ἦθελε νὰ δῇ μὲ τὰ μάτια τῆς, γιὰ νὰ πῇ στὴ
φτωχὴ τῆς καρδιὰ πῶς ἔπρεπε νὰ παρηγορηθῇ πιά. Κάτω
ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ἀκριβῶς βρισκόταν ἐκεῖνο τοῦ "Ἀλντο
«τῆς», ποὺ τῶρ θὰ βρισκόταν μὲ μιὰν ἄλλη γυναίκα. Κι' ἀ-
σφαλῶς θὰ ἦταν μὲ γυναίκα. Ἀλλὰ μὲ ποιάν;

— "Ἡ ζήλεια τῆς ἀνέβαζε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι ποὺ τῶναιωθε-
σαν σφυγμὸν πύρινο στεφάνι.

— "Ἐρριξε μιὰ ματιά γύρω τῆς.
Τὸ πάτωμα τοῦ παλαιοῦ σπιτιοῦ ἦταν ἐρειπωμένο ἐδῶ
κι' ἐκεῖ, καὶ στὸ μέρος ποὺ περνοῦσε ὁ σωλῆνας τοῦ γκα-
ζιοῦ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ "Ἀλντο εἶχε μιὰ με-
γάλυ τρύπα.

— "Ἦταν ἀρκετὸ νὰ μεγαλώσῃ λιγάκι ἐκείνη τὴν τρύπα γιὰ
νὰ δῇ τι γινόταν στὸ κάτω δωμάτιο. Νὰ ἰδῇ ἂν αὐτὸς τὴν
ἀπατοῦσε.

— "Στὴ σκέψη αὐτὴ μιὰ ἀνατριχίλα τὴν κλόνισε σύγκορμη.

— "Πῆρε ἀπὸ τὸ κομὸ τὸ μικρὸ τῆς ρεβόλβερ ποὺ κρατοῦσε
μαζί της σὺν γύριζε ἀπ' τὴ δουλειὰ τῆς στὸ «Ὅτε! Ρουα-
νάλ». Τὸ κύτταξε κι' εἶδε πῶς ἔλειπε μιὰ σφαῖρα. Τὴν εἶχε
χρησιμοποίησῃ τρεῖς νύχτες πρὶν ὅταν κάποιος κλέφτης ἦθε-
λε νὰ τῆς πάρῃ ἓνα ψεύτικο μπριλλαντένιο δαχτυλίδι.

— "Σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας εἶχε ἀνοίξει μιὰ τρύπα στὸ πά-
τωμα κι' ἀπ' αὐτὴν ἡ Λιέττα ἔβλεπε τὴν κάμαρὰ τοῦ "Ἀλντο.
Ἀλλὰ ἐκεῖνοι, ποὺ βρισκόντουσαν; Νὰ τοί! Ἐπάνω στὸ
φάρδ ντιβάνι μὲ τὴ θαλασσὶα κουβέρτα, ποὺ τῆς θύμιζε
γλυκὴς ὥρες ἀγάπης καὶ ἀπειρα τρελλὰ φιλιὰ, ἦταν ξαπλω-
μένη μιὰ ξανθὴ γυναίκα μὲ μιὰ ροζ μπιτζάμα. Σκυφτὸς, κον-
τὰ τῆς, ὁ "Ἀλντο, τῆς μιλοῦσε. Ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ φιληθοῦν.

— "Ἡ Λιέττα δὲν μπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ ὅ,τι ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς
καὶ τὸ μικρὸ τῆς χέρι ἔσφιγγε τὸ ρεβόλβερ.

— "Τι νάλεγαν; Τὰ λόγια τοὺς ψιθυρίζονταν τόσο σιγὰ ποὺ
δὲν ἐξεχώριζαν. Νὰ ὅμως ποὺ ἡ γυναίκα σηκώθηκε καὶ φόρε-
σε μιὰ σκοῦρα μπέρτα. Ἐκείνης γελᾷ, ἐνῶ ἡ ἄλλη φαίνεται

πολὺ θυμωμένη καὶ συγκλαίει. Τι
σημαίνει αὐτό; Ἐμφανικὰ βγάζει κάτι
ἐκπληκτικὰ τῶν τῶν... ἓνα ρεβόλβερ;
— "Ὁ "Ἀλντο προσπαθοῦσε νὰ τῆς τὸ
πάρῃ... δὲν τοὺς βλέπει πιά... πη-
γαίνουν πρὸς τὴν ἀντικάμαρην...

— "Θεέ! Ἐνας πυροβολισμὸς ἀ-
κούστηκε μέσα στὴ σιωπὴ τοῦ
σπιτιοῦ.

— "Ἀλντο!—φωνάζει ἡ Λιέττα
κατεβαίνει τρέχοντας τὴς σκά-
λας. Ἀπ' ὅλα τὰ διαμερίσματα
έρχονται οἱ ἔνοικοι. Στὴν πόρτα
τοῦ "Ἀλντο ποὺ τώρα εἶναι ἀνοι-
χτὴ στέκει μιὰ ξανθὴ γυναίκα, ὡ-
ρὴν, πελιδνὴ...

— "Δυὸ, ἔξη, δέκα πρόσωπα μπαί-
νουν στὸ δωμάτιο. Ὁ "Ἀλντο βρὶ-
σκεται στὸ πάτωμα κοντὰ στὸ
παράθυρο ποὺ βλέπει στὴν αὐλὴ
καὶ μιὰ σειρά αἵμα τοῦ χαράσ-
σει τὸ πρόσωπο. Ἡ Λιέττα γο-
νιζέται, κατατρομαγμένη καὶ τό-
σο βλέπει πῶς στὸ δεξὶ τῆς χέρι
κρατοῦσε ἀκόμη τὸ ρεβόλβερ.
— "Ἀντίπαλός της κρατοῦσε κι'

ἐκείνη τὸ ὄπλο τῆς.
— "Μὲ φρίκη τὸ ρίχνει σὲ μιὰ γωνιά ἀλλὰ ὅλα τὰ βλέμματα
τὴν κυττάζουν.

— "Δυὸ ὥρες ἀργότερα οἱ δυὸ γυναῖκες βρισκόντουσαν
στὸ κελλί τῆς φυλακῆς καὶ τὸ μῖσος τοὺς φλόγιζε τὰ
σώθικα.

— "Κυττάζουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μ' ἓνα ἀνέκφραστο μῖσος.
Θαρρεῖ κανεὶς πῶς ἀναμετροῦν τὴς δυνάμεις τῶν, ἑτοιμὲς
νὰ ὀρμήσουν ἡ μιὰ ἐναντίον τῆς ἄλλης.

— "Τὰ μάτια τοὺς πετοῦν φλόγες ὀργῆς.

— "Τὰ στήθη τοὺς ἀναπάλλονται βίαια.

— "Τὰ χεῖλη τοὺς σιγοτρέμουν.

— "Πρῶτὴ σπάζει τὴ βαρεὶα σιωπὴ ἡ Λιέττα.

— "Δὲν σοῦ ἔφθανε ποὺ μοῦ τὸν πῆρες;.. Γιατί τὸν
σκοτώσες;—μουρμουρίζει σὲ μιὰ στιγμὴ, σφίγγοντας ἐπάνω
στὴν καρδιὰ τὰ παγωμένα χέρια τῆς.

— "Ἐγώ;— Ἡ ξανθὴ γυναίκα κινεῖ τὸ κεφάλι ἀρνητικὰ καὶ
συνεχίζει τὴς διαμαρτυρίες.

— "Ἐγὼ δὲν τὸν σκοτώσα... δὲν θὰ τὸν σκοτώνα ποτέ... αὐ-
τὸς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου!

— "Κυττάθηκαν σὺν ἀποβλακωμένες. Ἐδωσαν τὰ χέ-
ρια κι' ἀρξισαν νὰ διαφωτίζουν τὴν χαμένη ἀγά-
πη τοὺς.

— "Τέλος μετὰ μιὰ μακρὰ, θλιβερὴ σιγὴ, ψιθυρίζουν ταυ-
τόχρονα.

— "Μὰ ποῖος τὸν σκοτώσε τότε;

— "Μάταια ὅμως βασανίζουν τὴν σκέψη τῶν νὰ βροῦν μιὰ
λύση. Τὸ πρᾶγμα τοὺς φαίνεται ἀπίστευτο. Καὶ μένουν καὶ
οἱ δυὸ μὲ τὴν ἐντύπωση, πῶς ἡ ἀντίζηλος διέπραξε τὸ φόνον

— "Ἐνῶ ὁ ἀνακριτὴς ἐξέταζε ἐκ νέου τὴν Λιέττα, ἓνας ἀ-
στυφύλαξ ἔφερε στὸ γραφεῖο ἓναν νέο.

— "Ἡ Λιέττα τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

— "Ἦταν γυνὴς ἑνὸς νοικοῦ πλάγι στὸ δωμάτιο τῆς, ποὺ
τὴν εἶδε ὅταν πῆγε νὰ κοιμηθῇ τὰ μεσάνυχτα γιὰτὶ αὐ-
τὸς ποὺ ἦταν ἡλίθιος ἀπὸ ἀρρώστεια ἔπαιζε μὲ μπάλλες
στὸ κατώφλι τοῦωματίου τοῦ.

— "Κύριε ἀνακριτὰ βρῆκα αὐτὸν τὸν νέο κάτω ἀπὸ
τὸ παράθυρο τοῦ δολοφονηθέντος ζωγράφου "Ἀλντο κι'
εἶχε στὴν τσέπη τοῦ αὐτοῦ τὸ ρεβόλβερ ποὺ τοῦ λείπει
μιὰ σφαῖρα εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς.

— "Καὶ ταυτοχρόνως — κι' ἀκούμπησε στὸ γραφεῖο ἓνα...
τρίτο ρεβόλβερ.

— "Ποὺ τὸ βρῆκες αὐτὸ πάλι;

— "Τὸν ρώτησε περιεργὸς ὁ ἀ-
νακριτὴς.

— "Φαίνεται πῶς ἀνῆκε στὸ
θύμα κι' ἡ σφαῖρα ποὺ ἔ-
λειπε ἦταν ἀκριβῶς ἐκείνη ποὺ
εἶχε ἀφαιρέσῃ τὴ ζωὴ τοῦ
ζωγράφου.

— "Γιατί τὸν σκοτώσες;
ρώτησε ἀπειλητικὰ ὁ ἀνακριτὴς.
— "Ὁ ἡλίθιος νέος χαμογέ-
λασε κουνώντας τὸ χοντρὸ
κεφάλι τοῦ:

— "Εἶχ' ἐγκαταλείψει τὴν
Λιέττα...—Εἶπε χωρὶς νὰ πάψῃ
νὰ χαμογελᾷ βλακωδῶς.

— "Ὅστερα γύρισε καὶ κύτ-
ταξε μὲ τὰ μικρὰ τοῦ μάτια
τὴν Λιέττα:

— "Λιέττα... Λιέττα!—μουρ-
μούρισε.

— "Κι' ἡ φωνὴ τοῦ εἶχε ἓνα
τρυφερὸ τρέμισμα, ποὺ ἔκανε
τὸν ἀνακριτὴ νὰ κουνήσῃ τὸ
κεφάλι μὲ οἶκτο, ἐνῶ ἔδινε ἐν-
τολὴ νὰ κρατηθῇ.

— "Ε. ΜΑΡΙΑΝΙ

2389

— "Πάρτο—διέταξε.
— "Πῶς;—φώναξε ὁ λωποδύτης—ὄχι, εὐχαριστῶ. Σεῖς
ἀστειεύεσθε. Μὴν νομίζετε πῶς ἐγὼ καταπίνω εὐκολὰ τέ-
τοιες χυλόπτες! Ὁραῖο «κόλπο!» Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πάω
στὴ φυλακὴ γιὰ κάτι ποὺ δὲν ἔκανα. Ἄν σεῖς τὸ πι-
στεύετε...

— "Μὰ ἐοὺς μπῆκες ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ βρῆς κάτι τὸ πολυ-
τιμο, δὲν εἶναι ἔτσι; Λοιπὸν αὐτὰ τὰ μπριλλαντὰ ἦσαν
μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο, πάρτα καὶ φύγε!

— "Μὰ πῶς νὰ τὰ πάρω; μουρμούρισε ὁ Πίκερ.

— "Πάρτα καὶ φύγε ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦρθες—εἶπε ἡ γυναίκα
πιέζοντας ἓνα ἡλεκτρικὸ κουδούνι.

— "Διάβολε!—εἶπε ὁ Πίκερ. Μά...

— "Ἐχετε εἴκοσι δευτερόλεπτα καιρὸ—τοῦ εἶπε ἡ γυ-
ναίκα.

— "Ὁ Πίκερ φούχτωσε τὸ περιδέριο καὶ γλύστρησε στὸ
μπαλκόνι ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἐμπαινε ἡ Μαίρη—
στὴ σάλα.

— "Πὲς νὰ ἔλθουν οἱ δυὸ κύριοι, Μαίρη—εἶπε ἡ γυναίκα
ἐνῶ ὁ Πίκερ περνοῦσε τὰ σίδερα τοῦ μπαλκονιοῦ. Καὶ
λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἀκούστηκε γλυκὰ ἡ φωνὴ τῆς
κυρίας ποὺ πῆγε στὴ μέση τοῦωματίου.

— "Ἐμπρός, περᾶστε, παρακαλῶ καὶ συγγνώμην ποὺ
σᾶς ἔκανα νὰ περιμένετε. Μπορῶν μάθω τί ζητάτε;

— "Καὶ μιὰ φωνὴ χονδρὴ καὶ ἡχητικὴ ἀπάντησε:

— "Ἐχω διαταγὴ νὰ κάνω ἔρευνα σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα

— "Ὑπάρχει ἡ ὑποψία πῶς ἐδῶ μέσα κρύβονται κλεμμένα
κοσμήματα.

— "Ὁ Πίκερ εἶχε φτάσει στὸ δρόμο κρατώντας τὰ μπριλ-
λάντια στὴ φούχτα του.

— "Διάβολε! μουρμούρισε. Καλὰ τὴν πῆγα! Καὶ τῶρα
λε στὰ πόδια, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

W. L. SCOTT

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

— "Δυὸ αἰσθήματα κυριαρχοῦν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς γυ-
ναίκας: Ἡ ἀφοσίωση εἰς ἀνδρῶν πάσχοντες, ταπει-
νωμένους, κακούργους, τοὺς ὁποίους θέλει νὰ παρηγορή-
σῃ, νὰ ἀνυψώσῃ, ἡ παραδίδεται εἰς ἀνδρὰς ὑπερόχους,
ἰσχυροὺς καὶ τοὺς ὁποίους θέλει νὰ λατρεύσῃ, νὰ ἐννοήσῃ
καὶ διὰ τῶν ὁποίων συχνὰ συντρίβεται.

— "Τὸ αἶσθημα, ἡ ἀγάπη, ὁ πόνος, ἡ ἀφοσίωσις θὰ εἶ-
ναι πάντοτε ἡ ζωὴ τῆς γυναικός.

ΜΠΑΛΖΑΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΡΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΠΕΣΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Ο Ντόκτωρ Σουάρτς, ο διάσημος νευρολόγος που είχε έρθει εδώ και λίγους μήνες από τας "Ινδίας όπου ήταν εγκατεστημένος, συζητούσε με τον ντετέκτιβ Τόμμου Πίνκ, που τυχαίως είχε έρθει να του ζητήσει μια πληροφορία, όταν ο υπηρέτης του Θώμας του ανήγγειλε:

—Μιά δεσποινίς έπιμένει να την δεχθίτε.

Πρίν δέ προλάβη ο κύριός του να του απαντήσει μια μαυροφορεμένη κοπέλλα, λεπτή, με ξανθά μαλλιά και θαυμάσια εκφραστικά μάτια μπήκε καταταραγμένη στο δωμάτιο και είπε του Ντόκτωρ Σουάρτς:

—Γιατρέ, σάς παρακαλώ σώστε με. Φοβούμαι μὴν τρελλαθώ. Έρχομαι σέ σάς που ξέρω πως είσθε ο διασημότερος ψυχίατρος του κόσμου για να με βοηθήσετε να ξανάβρω την ήσυχία μου και την ψυχραιμία μου.

Ο Σουάρτς, που φαίνεται πως ήταν συνηθισμένος σέ τέτοιες σκηνές της είπε ήρεμα.

—Τι σάς συμβαίνει δεσποινίς; Σας παρακαλώ προσπαθήστε να ησυχάσετε.

Και συγχρόνως την πήρε από τὸ χέρι για να την τοποθετήσῃ σέ μιὰ ἀναπαυτική πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο τοῦ δωματίου όπου βρισκόντουσαν.

Απότομα, όμως, ἡ Έβελιν, τραβήχθηκε ἀπὸ κοντά του κι' έτρεξε σὸ ἀντίθετο μέρος τῆς κάμαρας ἐνῶ φώναζε τρομαγμένα:

—Όχι σέ παράθυρο. Όχι κοντά σέ παράθυρο. Καί ξεσπασε σέ ἀπελπισμένα κλάμματα.

Μόλις διὰ τῆς βίας ὁ Ντόκτωρ Σουάρτς κατῴρθωσε τότε να τὴν καθυπαχάσῃ καί, μέσα ἀπὸ τὰ πολλά, διακεκομμένα καί ἀσυνάρτητα λόγια τῆς, νὰ ἀντιληφθῇ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἡ Έβελιν Πάβελ, ἔτσι λεγόταν ἡ κοπέλλα, ἦταν ὀρφανή, καί ζοῦσε σέ μιὰ μικρὴ πανσιὸν σ' ἓνα προάστειο τοῦ Λονδίνου. Εἶχε μόνο μερικὸς μακρινὸς συγγενεὶς ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ δύο εἶχαν πεθάνει σὸ διάστημα αὐτῶν τῶν τεσσάρων τελευταίων μηνῶν.

Καί οἱ δύο, μιὰ θεία τῆς γεραντοκόρη που ζοῦσε καί αὐτὴ σὸ Λονδίνο, καί μιὰ ἐξαδέλφη τῆς χήρα που κατοικοῦσε σὸ Σαούθαμπτον, εἶχαν ἀποκτονῆσαι πέφτοντας ἀπὸ τὸ ψηλότερο παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ἡ Έβελιν, καθὼς δὲν εἶχε στενὲς σχέσεις οὐτε μὲ τὴν μιὰ οὐτε μὲ τὴν ἄλλη, δὲν στενοχωρήθηκε πολὺ γιὰ τὸν ἀπροσδόκητο θάνατό τους, ἀλλὰ φοβόταν μὴ τυχὸν αὐτὴ ἡ διπλὴ ἀδικαιολόγητη ἀποκτονία, —γιατὶ οὐτε ἡ μιὰ οὐτε ἡ ἄλλη εἶχαν καμμιὰ ἀφορμὴ νὰ ζητήσουν τὸ θάνατο —τῆς εἶχε διαταρᾶξει τὸ νευρικὸ σύστημα. Φοβόταν μὴπως ἀσυναιθιστάως τῆς ριζωθῇ σὸ μυαλὸ ἡ ἔμμονη ἰδέα, πὼς κι' αὐτὴ, που ἦταν ἀπ' τὴν ἴδια οἰκογένεια, ἔπρεπε νὰ ἀποκτονῆσῃ σύντομα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Καί νὰ γιὰ τοῦτο λόγῳ. Σήμερα τὸ πρωί, δὲν ἐργαζόταν σὸ γραφεῖο μόνι τῆς, τῆς φάνηκε πὼς ἔπρεπε νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ παράθυρο, που ἦταν ἀπέναντι σὸ γραφεῖο τῆς, ν' ἀνεβῇ ἐπάνω, καί νὰ πηδῇ κάτω σὸ δρόμο, μόλις δὲ διὰ τῆς βίας, ἔνας συνάδελφός τῆς, ποὺ τυχαίως μπήκε ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ σὸ δωμάτιο, τὴν τράβηξε μέσα καί τὴν ἔσωσε.

Ἡ Έβελιν ξέσπασε σ' ἓνα νευρικὸ κλάμμα καθὼς ἔλεγε αὐτά.

—Έγὼ όμως δὲν θέλω ν' ἀποκτονῶσῃ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ. Δὲν ἔχω κανένα λόγο. Ἄν ἔχουν ἀρρωστήσῃ τὰ νεῦρα μου γιατρέ, ἂν ἔχω τρελλαθῇ, σὰς παρακαλῶ για-

τρέψτε με, γιατί φοβάμαι μὴν ἐπαναληφθῇ τὸ ἴδιο πράγμα.

Ο Ντόκτωρ Σουάρτς όμως τῆς χαμογέλασε καθησυχαστικά καί τῆς εἶπε:

—Δεσποινίς, ἀδίκως θέλετε νὰ περάσετε τὴν ἑαυτὸ σας γιὰ φρενοβλαβή. Δὲν πρέπει νὰ σὰς κάνῃ καμμιὰν ἐντύπωση ἡ τυχαία διπλὴ ἀποκτονία τῶν δύο συγγενῶν σας, που μπορεί νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸν ἀπλούστερο τρόπο. Ἡ θεία σας, εἶπατε, ἦταν μιὰ γεροντοκόρη. Ἀσφαλῶς λοιπὸν, ὅπως συμβαίνει σέ γυναῖκες αὐτοῦ τοῦ εἴδους, θὰ εἶχε δοκιμάσει πολλὰς ἀπογοητεύσεις στὴ ζωὴ τῆς. Κι' ἔτσι, κάποια ἡμέρα, ἀπεφάνισε ν' ἀποκτονῆσῃ. Ἡ ἐξαδέλφη σας, πάλι, τοῦ Σαούθαμπτον ἦταν χήρα, εἶπατε. Ὑπάρχουν πολλὰς γυναῖκες, που δὲν παρηγοροῦνται ποτὲ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός τους. Ὅταν λοιπὸν κι' αὐτὴ σκέφθηκε προφανῶς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ σὸν τάφο του, καθὼς εἶχε πρόχειρο σὸ νοῦ τῆς τὸ θάνατο τῆς συγγενοῦς τῆς, διάλεξε κι' αὐτὴ τὸν ἴδιο τρόπο ἀποκτονίας. Ὅπως βλέπετε, εἶναι μιὰ σύμπτωση ἀπλὴ στὴν ὁποία δὲν πρέπει νὰ δίνετε τόσο μεγάλη σημασία.

—Ἀλλὰ ἐγὼ; δὲν εἶχα κανένα λόγο ν' ἀποκτονῶσῃ, φώναξε ἡ Έβελιν.

—Ἐσεῖς, κουρασμένη ἀπὸ τὴ δουλειά σας πήγατε σὸ παράθυρο νὰ πάρτε λίγο ἀέρα. Ἴσως τότε νὰ σκύψατε κάπως περισσότερο τοῦ δέοντος, κι' ὁ συνάδελφός σας, που θὰ ἔχη ὅπως καί σεις πολὺ ἐξημμένη τὴν φαντασία, βλέποντάς σας σ' αὐτὴ τὴ στάση, νόμισε πὼς κάνατε καμμιὰ ἀπόπειρα ἀποκτονίας καί, μὲ τὶς τρομαγμένες φωνές του, σὰς ὑπέβαλε καί σὰς αὐτὴ τὴν ἰδέα.

—Μοῦ φαίνεται πὼς στ' ἀλήθεια θὰ τρελλαθῶ, ἔτραυλισε ἡ Έβελιν που ἄκουγε μὲ ἐκπληξή καί ἀπορία αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ψυχιάτρου.

—Ἐλάτε δά, μὴ κάνετε ἔτσι, τῆς ἔκανε θωπευτικά ὁ γιατρός. Σὰς συνιστῶ νὰ κάνετε ἀπόψε ἓνα περίπατο σὸν καθαρὸ ἀέρα κι' ἀπὸ αὐριο νὰ ξαναπάτε σὸ γραφεῖο σας. Μὴ βάζετε κακὸ σὸ νοῦ σας.

Ο Τόμμου Πίνκ, που παρακολουθοῦσε ἀμίλητος, ἀποτραβηγμένος σέ μιὰ σκοτεινὴ γωνία τοῦ δωματίου αὐτὴ τὴ σκηνή, εἶπε τότε:

—Έγὼ σὰς συνιστῶ, δεσποινίς νὰ διαλέξετε ἓνα ἱσόγειο δωμάτιο στὴν πανσιὸν ὅπου κατοικεῖτε, ὥστε νὰ μὴν πάθετε τίποτα, ἂν τυχαίως σὰς ξανάρθῃ σὸ νοῦ νὰ πηδῇ σέ ἀπὸ κανένα παράθυρο. Καί συγχρόνως ν' ἀποφεύγετε ὅλα τὰ ψηλά κτίρια, τοῦλάχιστον γιὰ λίγες μέρες ὥσπου ν' ἔχω μὴπως νὰ ἐξακριβώσω μερικὰ πράγματα. Σὶδ μεταξὺ σκεφθῇτε καλὰ ἂν ἔχετε κανέναν ἐχθρὸ που νὰ ἔχη συμφέρον νὰ ἐξαφανίσῃ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας.

Ο Ντόκτωρ Σουάρτς, που εἶχε ξεχάσει τὴν παρουσία τοῦ ντετέκτιβ γύρισε κάπως δυσανεστήμενος πρὸς αὐτὸν που ἔφερε ἀντίρρηση στὰ λόγια του καί εἶπε:

—Νὰ ἡ ἐπαγγελματικὴ παραμόρφωση προσωποποιημένη ἔκανε μ' ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο. Ο Πίνκ βλέπει παντοῦ ἐγκλήματα. Καί συνέχισε: Ἐφ' ὅσον κι' οἱ δύο γυναῖκες ἦσαν μόνες σὸ δωμάτιο ὅταν ἀποκτονῆσαν καθὼς μὰς εἶπε ἡ δεσποινίς, θάπρεπε τὸ ἅγιον Πνεῦμα νὰ τίς σηκώσῃ σὸν ἀέρα καί νὰ τίς πετάξῃ σὸ δρόμο.

—Ἐ, τότε θὰ βρῶ καί θὰ πιάσω τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἔκανε κάπως πειραγμένος ὁ Τόμμου Πίνκ. Καί προσφέροντας τὸ μπράτσο του στὴν Έβελιν, πρόσθεσε:

—Ο Ντόκτωρ Σουάρτς, ἔκανε τὸ καθήκον του δίνοντας τὴν ἐξήγηση που τοῦ φαίνεται σωστή, σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ περίεργο φαινόμενο. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀπασχολήσωμε περισσότερο. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς συνοδεύω σπῆτι σας, γιὰ νὰ μάθω σὸ δρόμο τὴν ἀκριβὴ διεύθυνση τῶν συγγενῶν σας, που ἀπέθαναν, καί αὐτῶν που μένουν ἀκόμη στὴ ζωὴ.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Πίνκ, ἀποχαιρέτησε βιαστικά τὸν δόκτωρα Σουάρτς καί ἀκολούθησε τὴν Έβελιν Πάβελ που ἔξακολουθοῦσε νὰ μὴν καταλαβαίνει τί τῆς γινόταν.

—Δεσποινίς Έβελιν, ἔκανε δέκα μέρες ἀργότερα ὁ Τόμμου Πίνκ στὴ νέα, που ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴ του δὲν εἶχε ξαναγυρίσει σὸ γραφεῖο, ἔχω ἐπιτέλους νὰ σὰς ἀναγγεῖλω μερικὰ νέα. Ἐρευνήσα προσεκτικὰ τὰ σπῆτια καί τὸ περιβάλλον τῆς θείας σας καί τῆς ἐξαδέλφης σας. Καί οἱ δύο γυναῖκες ἦσαν εὐτυχισμένες καί ἡσυχες. Ἰσορροπημένες ὑπάρξεις. Ἡ ἀποκτονία τους ἦταν ἐντελὴς ἀδικαιολόγητη, ὅπως εἶχατε πῇ σὸν Ντόκτωρ Σουάρτς. Προσέξτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὴ ταραχθῆτε. Ὁ θεῖος σας Πῶλ Γκράντφασουρ ρίχθηκε κι' αὐτὸς πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ ἓνα παράθυρο καί πέθανε.

—Μὰ αὐτὸς ἔπασχε ἀπὸ ἡμιπληγία ἔκανε ἐκπληκτικὴ ἡ Έβελιν, καί οὐτε μποροῦσε διόλου νὰ περπατήσῃ μόνος του....

Καί όμως. Εἶχε πᾶει γιὰ λίγες μέρες σὸ Ἐντινμπουργκ συνοδευόμενος, ὅπως συνήθιζε, ἀπὸ κάποιον ὑπηρετὴ του που τὸν περιποιόταν. Οὐτε μπορεί νὰ ὑποψιασθῇ κανεὶς αὐτὸν τὸν ὑπηρετὴ γιὰ τὴν ὥρα που ὁ κύριός του ἐπήδησε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, που βρισκόταν σὸ τρίτο πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου, αὐτὸς ἀπεδείχθη πὼς ἦταν σέ ἓνα ἐντελὴς ἀντίθετο μέρος τῆς πόλεως. Ὅσο ἀπίστευτο κι' ἂν φαίνεται, ἐν τούτοις κατῴρθωσε νὰ περπατήσῃ καί νὰ σκαρφαλώσῃ σὸ πεζοῦλι τοῦ παραθύρου ἀπὸ ἔβαλε ἓνα σκαμνάκι μπροστά. Πιστεύετε τώρα πὼς πρόκειται γιὰ ἐγκλημα καί πὼς οὐτε τὸ μυαλὸ σας, οὐτε τὸ δικό μου δὲν ἔχουν πάθει;

—Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω; ἔκανε μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀγῶν.

—Νὰ ἡ Έβελιν; Τί πρέπει νὰ κάνω; Δὲν μπορῶ νὰ περάσω ὅλη μου τὴ ζωὴ μέσα σέ ἱσόγεια, Θεέ μου....

—Ἀσφαλῶς ὅχι, τῆς ἀπάντησε ὁ Τόμμου Πίνκ, γι' αὐτὸ, αὐριο κι' ὅλας, θὰ ξαναρχίσετε νὰ πηγαίνετε σὸ γραφεῖο σας. Καί θὰ προσπαθήσετε νὰ φαίνεσθε εὐδιάθετη, εὐθυμῃ, ὡς ἂν ποτὲ νὰ μὴ σὰς εἶχε συμβῇ τίποτε τὸ περίεργο.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια καί πρὸ σθεσε:

—Ἐχετε ἐμπιστοσύνη σέ μένα;

—Ὁ, ναί, ἔχω.

—Τότε μὴ νοιάζεσθε πιά γιὰ τίποτε καί μὴ φοβώσαστε. Ἐχω συνεννοηθῇ μὲ τὸν διευθυντὴ σας καί μοῦ παρεχώρησε τὸ διπλανὸ δωμάτιο τοῦ γραφείου ὅπου θὰ μένω μὲ κάποιον φίλο μου γιὰ νὰ προσέχου με καθε σας κίνηση. Οἱ συνάδελφοί σας πρέπει νὰ νομίζουν όμως πὼς εἶμαστε ἀπλῶς νέοι ὑπάλληλοι. Γρήγορα, εἶμαι βέβαιος, θὰ φωτισθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριον.

Ὅπως συνεφώνησαν ἡ Έβελιν ξανάρχισε τὴν ἐργασία. Πέρασαν ἔτσι τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτα τὸ ὑποπτό. Τὴν τρίτῃ ἡμέρα, όμως, ξαφνικά, ὁ φίλος τοῦ Πίνκ που εἶχε ἐντολὴ νὰ μὴ τὴν ἀφίνει ἀπὸ τὰ μάτια του, τὴν εἶδε, που ἐνῶ ἦταν σκυμμένη κι' ἔγραφε, σήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι, ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέση τῆς καί μὲ ἀργὰ βήματα, σὰν ὑπνωτισμένη ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ παράθυρο. Ἐκεῖ προσεπάθησε νὰ σκαρφαλώσῃ ἐπάνω καί νὰ ριχθῇ σὸ κενό.

Ἀλλὰ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ὁ φίλος τοῦ Πίνκ, που περιέμενε τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ νὰ ἐπέμβῃ, ἔτρεξε κοντά της καί τὴν ἔσωσε.

Ἡ Έβελιν φαίνονταν ἀναίσθητη.

Ο Πίνκ, που ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα φαίνονταν νὰ ρεμβάζῃ κυττάζοντας τὸν οὐρανὸ, χωρὶς νὰ κυττάζῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς, βγήκε σὸ διάδρομο κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνει σ' ἓν τριλλὸς τῆς σκάλες τοῦ μεγάρου, διέσχισε τὸ δρόμο κι' ἔξαφανίστηκε σὸ ἀπέναντι σπῆτι.

Λίγες ὥρες ἀργότερα ὁ διευθυντὴς τοῦ τρίτου ἀστυνομικοῦ τμήματος, ἄκουγε κάπως βαρυσετημένος μ' ἓνα δύσπιστο μειδίαμα στὰ χεῖλη, τὸν Τόμμου Πίνκ, δείχνοντας τὸν δόκτωρα Σουάρτς, τὸν ὁποῖο διὰ τῆς βίας εἶχε φέρει ἐκεῖ πέρα, νὰ λήθῃ:

—Κύριε διευθυντά ὁ Σουάρτς, ὁ διάσημος νευρολόγος, που ἐξέπληξε ὁλόκληρο τὸ Λονδίνο μὲ τίς διαλέξεις του περὶ ὑπνωτισμοῦ, εἶναι ἓνας ἀπαίσσιος καί σατανικὸς ἐγκληματίας.

Καί τοῦ ἐξήγησε πὼς εἶχε σκοτώσει ὡς τώρα τρεῖς ἀνθρώπους, δύο γυναῖκες καί ἓναν ἄνδρα, που ὅλοι νόμισαν πὼς ἀποκτονῆσαν ἀπὸ ρίχθηκαν ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Δὲν εἶχαν ριχθῇ όμως ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὴ θέλησή τους, ἀλλὰ ἀπλῶς ὁ Σουάρτς τοὺς ὑπνώτιζε φροντίζοντας νὰ νοικιάζῃ δωμάτια ἀντικρυνὰ πρὸς ἐκεῖνα ὅπου πέρασαν τίς περισσότερες ὥρες τὰ θύματά του. Καί εἰδεί τὴν ἐκθεση τοῦ φίλου του, που ἦταν γιατρός καί εἶχε διαγνώσει πὼς ἡ Έβελιν εἶχε ὑπνωτισθῇ.

—Σὰν ἀπίστευτα πράγματα, μὰς λέτε σήμερα ἀγαπητὴ Πίνκ, τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνόμος.

Ἀλλὰ ὁ ντετέκτιβ δὲν τὸν ἄφησε νὰ συνεχίσῃ.

—Θὰ μὲ πιστέψετε, ἴσως, δταν ἐξετάσετε αὐτὴ τὴν φωτογραφία, ἔκανε. Κι' εἶδει μιὰ φωτογραφία ὅπου ὁ Ντόκτωρ Σουάρτς, φαίνονταν σέ στάση ὑπνωτιστοῦ.

—Τὴν ἐτράβηξα τὴν ὥρα που αὐτὸς ὁ κύριος—ἔκανε δείχνοντας τὸν Σουάρτς που ἄρχισε κάπως ν' ἀνησυχῇ ἐνῶ ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ εἶχε ὕψος ἀγέρωχο καί εἰρωνικό—προσπαθοῦσε νὰ ὑπνωτίσῃ τὴν μὲς Έβελιν Πάβελ. Ἄν θὰ λήσετε δὲ νὰ πεισθῆτε τελείως, κύριε ἀστυνόμε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐρευνήσετε στὰ τρία μέρη ὅπου πέθαναν τὰ τρία θύματα. Τὴν ἡμέρα τῆς δὴθεν ἀποκτονίας, ἓνα ὑποκείμενον τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι ὅμοια μὲ αὐτὰ

τοῦ γιατροῦ, ἐνοίκιασε γιὰ λίγες ὥρες δωμάτια ἀπέναντι ἀπὸ τὰ σπῆτια τῶν συγγενῶν τῆς μὲς Έβελιν.

Ο διευθυντὴς, γύρισε καί κύτταξε τὸν Πίνκ μ' ἀπορία καί τέλος:

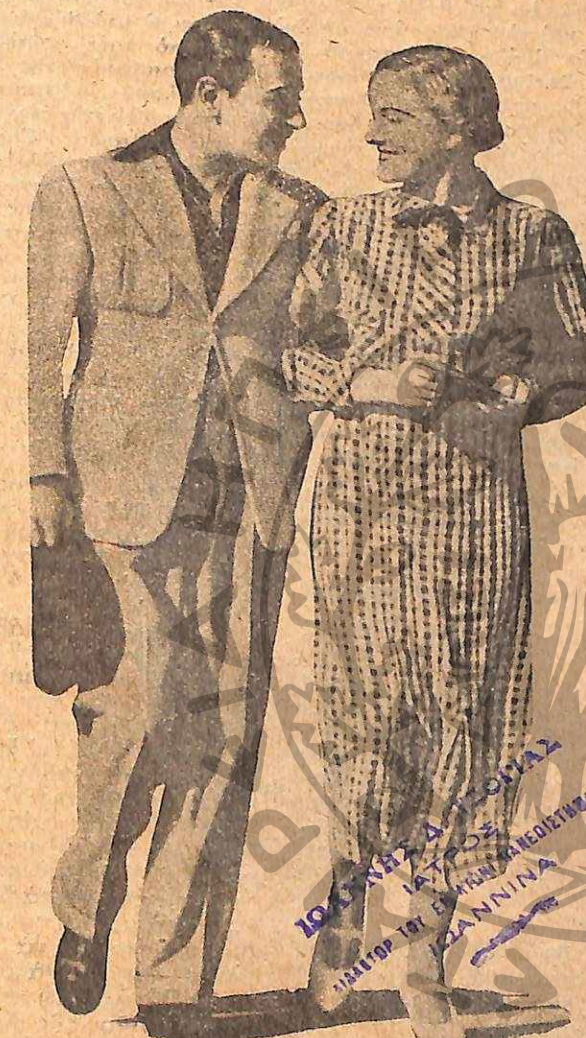
—Μὰ καλὰ. ἔκανε κάπως δύσπιστος πάντα. Τί συμφέρον εἶχε ὁ δόκτωρ νὰ τὰ κάνῃ ὅλα αὐτά;..

—Θὰ σὰς διαλύσω καί τὴν τελευταία σας ἀπορία. Εἶπε ὁ νεαρὸς ντετέκτιβ.

Καί διευκρινίζοντας τὴν ὑπόθεση, συνέχισε:

—Ο Ντόκτωρ Σουάρτς ἦταν στὰς Ἰνδίας στενὸς φίλος τοῦ Ρόλαντ Γκόσαμ, πᾶμπλουτου μακρινοῦ συγγενοῦ τῶν τεσσάρων ἀνθρώπων που φρόντισε νὰ ἐξοντώσῃ. Ο Ρόλαντ Γκόσαμ, λοιπὸν, που δὲν εἶχε πανδρευθῇ ποτὲ καί δὲν γνώριζε ἂν οἱ μακρινοὶ του συγγενεῖς ἦσαν στὴ ζωὴ, ὑπεδείκνυε τὸν φίλο του Σουάρτς ὡς γενικό κληρονόμο στὴν περίπτωση ὅπου τὰ ἀνήψια καί τὰ ἐξαδέλφια του θὰ εἶχαν πεθάνει... Καί γιὰ νὰ πεισθῇτε πῶς πολὺ, νὰ καί ἡ ὁμολογία τοῦ ἐγκληματία, ἔκανε ξαφνικά ὁ Πίνκ τρέχοντας πρὸς τὸν Σουάρτς, που βλέποντας τὰ σχέδιά του ἐσοκλασμένα ἐτοιμαζόταν νὰ πέσῃ, αὐτὸς τώρα πιά, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος που ἦταν ἀρκετὰ ὑψηλὸ.

Μὲ μιὰ δυνατὴ γροθιά, κατῴρθωσε νὰ τὸν ρίξῃ σὸ πάτωμα ἀναίσθητο, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ ἔβαζαν τίς χειροπέδες.

CHRISTIANA DARK

ΦΡΑΝΙΖΕΣΚΑ ΝΙΛΑ ΡΙΜΙΝΙ...

(Συνέχεια)

Η χαλκόχρωμη κοπέλλα στάθηκε γονατιστή στο άνοιγμα για ν' ανασάνει, κι' ύψωσε πάνω από το κεφάλι της το βαυλό, γουρλώνοντας τα μάτια για να διακρίνει καλλίτερα.

Μόλις τον είδε ξαπλωμένο σε μια γωνιά, ένας στεναγμός ανακουφισέως, φούσκωσε τα όρθα της στήθια, κι' ένα ευχαριστημένο χαμόγελο, διέστειλε τα κατακόκκινα σαρκώμενι της χείλια.

Σηκώθηκε μ' ένα απότομο κίνημα, που έδειξε όλη τη χάρη και τη λυγεράδα του μπρούτζινου της κορμιού, κάρφωσε το δαδί που κρατούσε, σε μια σκιματιά του καλομότοιχου, κι' όστι-ρα, μ' ένα έλαφότο πήδημα αντί-λόπης, βρέθηκε μπροστά του, γονάτισε και του είπε με μια σιγαλή, μελωδική φωνή, που θύμιζε τον ψίθυρο του άπαλου ώ-κεάνειου άγριου, μέσα στα σπα-θωτά φυλλώματα των φοινικό-δεντρών.

Είχα κοιμηθί κοντά στο ποταμάκι. Άκουσα το ούρλι-χτο της Μίριτζας. Ένοιωσα μια κρυάδα από τις ρίζες των μαλ-λιών μου, ως τα νύχια των πο-διών μου, και το πετόι μου γέ-μισε κομπалаκία, γιατί φοβήθηκα πως κατεβήκατε για να φύγετε, κι' η Μίριτζα χύθηκε και σὰς σπάραξε. Τώρα που σὰς βλέπω πλαγισμένο, ευχαριστώ το Τοτέμ του ποτα-μού, που δε φύγατε.

Έκανε ένα είδος μετάνοιας με τα χέρια σταυρωμένα πάνω από το κεφάλι της. Όταν άνασχηθήκε, είδε τα μάτια του Πάολο να την κυτάνε έντασκά.

Ο Πάολο, που περίμενε ν' ακούση νέα για τον Γκιου-ζεπίκο, άμα είδε να διαψεύδεται η έλπιδα του, κάρφωσε τα μάτια του άπάνω της, χωρίς να τη βλέπει, και συγκέν-τρωσε όλη του την προσοχή στην ακμή του, μήπως μπορέ-ση και ξεχωρίση καμμιά λέξη από τις κουβέντες που αν-ταλλάσσαν, σε ζώηρο τόνο οι κουρσάροι, κάτω από την καλύβα του.

Η Ταί—Μά όμως, παρεξήγησε το βλέμμα του, και κα-τέβασε ντροπισμένη τα μάτια, νοιώθοντας ένα ήδονικό μνημύγκισμα, σ' όλα της το κορμί.

Πέρασαν μερικές στιγμές βρυιιάς σιγής. Ο Πάολο, που δεν κατώρθωσε μ' όλη την ένταση της προσοχής του να καταλάβη τίποτα άνάμεσα στις φωνές και στις παλάβρες των κουρσάρων, έκανε ένα κίνημα ά-πογόητευσης, που του θύμιζε τον πόνο του.

Στο πρόσωπό του, σκάφηκε πάλι ήγκριμάτσα του πόνου.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Πάολο Μαλατέστα σταλμένος από τον τερατωδώς άσχημο και ξεγοφισμένο άδερφό του Γκι-οβάνι στη Ραβέννα, για να του φέρη τη Φραντζέσκα ντε Πολέντα, που επρόκειτο να γίνει γυναίκα του, συναντά στο δρόμο τη μέλλουσα νύφη του, και, χωρίς να ξέρη ποιά είναι την ερωτεύεται. Η Φραντζέσκα του ανταποδίδει τον έρω-τά του νομίζοντας πως είναι ο άντρας που της προσoffizane Ο Πάολο τότε καταπορνει, μα πληγώνεται και μένει ά-ναίσθητος. Ο Γκιουζέπικο άνυπομονεί και στέλνει το μικρότε-ρο άδελφό του Μαλατέστινο, ο οποίος μόλις συναντά τη Φραντζέσκα την ερωτεύεται, κι' επειδή τη βλέπει να κρατάει στην άγκαλιά της τον λιγοθυμισμένο άδελφό του, δοκίζε-ται να τον σκοτώση. Τον ίδιο όρκο κάνει και για τον Γκιουζέπικο, όταν τον βλέπει νύχεται άφορισμένος, να την άρ-πάξη και να φύγη καλπάζοντας. Ο Πάολο φεύγει κατά διαταγή του Γκιουζέπικο, τη βραδυά που γίνονται οι γάμοι του και πέφτει στα χέρια της κουρσάρας Ζουανίτας, που τον άγανακτεί και θέλει να τον κάνει δικό της, τον οδηγεί σ' ένα νησί και τον μπαρκάρει με δυο ναυτες σε μια βάρκα για να τον βγάλουν στη στεριά. Ο ένας από τους ναυτες, ο Γκιουζέπικο του φανερόνεται άρραβωνιστικός της Σμα-ραγδής, σκλάβας της Φραντζέσκας, και του υπόσχεται να τον βοηθήση. Ο άλλος όμως που άντιλαμβάνεται την προ-δοσία τον άρπάζει και τον ρίχνει στη θάλασσα. Έμφανί-ζονται καρχαρίες. Ο Πάολο πέφτει στη θάλασσα για νάσωση των Γκιουζέπικο άκολουθούμενος κι' από τον Ματέο και σώζεται μόνον χάρις στην επέμβαση της Ζουανίτας που τον οδηγεί στο νησί, τον βάζει σε μια καλύβα στημένη ψηλά, σε κορμούς φοινικόδέντρων και τον αφήνει με τη φύλαξη της Μίριτζας μερικτών από τους ναυτες της και μιας ίθαγενοής σκλάβας της, της Ταί—Μά. Την νύχτα ο Γκιου-ζεπίκο που γλύττωσε από τους καρχαρίες του φέρνει μια περιγαινή και του βάζει να γράψη στην Φραντζέσκα, ύπο-σχόμενος να της φέρη την γραφή και να γυρίση με καρά-βια των Μαλατέστα για να τον λευτερώση. Φεύγοντας χυ-φά όπως ήθε, συμπλέκεται με τη Μίριτζα. Ο Πάολο άγω-νιά όταν βλέπει να μπαίνει κρατώντας ένα δαδί—η Ταί—Μά.

μάτια του μια άρνηση ή μια διαμαρτυρία έξακολουθούσε. —Μά βέβαια. Έπρεπε να το καταλάβω, βλέποντας τη λαβωματιά του άγριμού. Αυτό το σκίσιμο δεν είναι από νύχια, άλλ, η φωνή της, ξαναβρήκε την προηγούμενη τρε-μούλα για να πη:

—Μήπως σὰς λάβωσε; Μήπως σὰς έσκιτε πουθενά με τα νύχια της; Αλλά τ' άγριμια έχουν τα νύχια φαρμακώ-μένα από τα ψοφίμια που τρώνε!

—Όχι, ούτε την χτύπησα, ούτε λαβώθηκα. Μόνο που πονά σ' όλο μου το κορμί και με πνίγει η θερμή.

Η Ταί—Μά, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε πάλι σιμά του. Πασμένη σχεδόν άπό πάνω του, τόσο κοντά του, ώστε τ' ακρόστηθά της ν' άγγιζόντου το στέρνο του, τον κύτταξε έταστικά μέσα στις κόρες των ματιών, άνασκήωσε με τα δάχτυλά της τα ματοβλέφαρά του κι' εξέτασε το βολβό, σά να ζητούσε να καταλάβη την αίτία της άρρώστιας του.

—Υστερα, με τα δόντια σφιγμένα, και μια φλόγα άγω-νίας στα μάτια, τινάχτηκε, ξανάμπηξε το δαδί στο ίδιο μέ-ρος, χύθηκε, σά να την κυνηγούσαν, άπό τ' άνοιγμα και γλύστρησε γοργά στη γή.

Ο Πάολο έμεινε για λίγο άναυδος. Οι τρόποι της σκλάβας αυτής τον είχαν ταραξει.

Η τρομάρα που είδε να ζωγραφίζεται στο πρόσωπό

της, ενώ εξέταζε προσεκτικά τα μάτια του, η άξαφνη, άδι-καιόλογητη φυγή της, άρχισαν να τον βάζουν σε ύποψες.

«Θάχω καμμιά φοβερή άρρώστεια, που θερίζει τούτο το νησί», συλλογίστηκε.

Κατέβαλε μια προσπάθεια για ν' άποδιώξη άπό το μυ-αλό του, την κακή αυτή συλλογή, μα δεν το κατώρθωσε.

Οι πόνοι του, κι' η γενική εξάντλησή του ύποβοηθού-σαν τις μαύρες ιδέες.

«Για να φύγη έτσι γρήγορα, σά να την κυνηγούσε κά-ποιος, θά πη πως τρομοκρατήθηκε άπό την άρρώστεια, που διάβασε στα μάτια μου!» συλλογίστηκε.

Διψούσε τρομερά.

Σύρθηκε, με μεγάλο κόπο, στη γωνιά, που βρισκόταν η φλάσκα, την ξεβούλωσε με τρεμάμενα, άσταθή χέρια και την έφερε στα χείλη του.

Η φλάσκα, που ήταν σχεδόν γεμάτη, την ώρα που άπό-φαγε και ξάπλωσε, δεν είχε πιά ούτε μια γουλιά νερό.

«Εκείνος, που με έαρμάτωσε, έχυσε και το νερό της φλάσκας» μούγκρισε.

Τώρα, όμως, που βεβαιώθηκε πως δεν είχε καθόλου νε-ρό, ένοιωσε πιο έπιταχτική την ανάγκη, να βρέξη το ξερό του λαρύγγι.

Με δάχτυλα πυρετικά, βαρυνασφαίνοντας, ξεφλούδισε ένα μεγάλο κιτρινοπράσινο καρπό και τον ζούπηξε στα χείλη του, για να δροσιστή.

Το πηχτό όγρο, που έσταξε στα χείλια του, ήταν χλια-ρό και γλυφό.

Πέταξε μακριά τον καρπό και, βασανιζόμενος, άπό τη δίψα, έμπηξε μια κραυγή άπελπισίας.

—Λίγο νερό! Λίγο νερό! Πειθαίνω!

Παραξευεύτηκε κι' ο ίδιος, με το βραχνό, σφυριχτό, τόνο της κραυγής εκείνης.

Έκανε να σηκωθεί, μα ένοιωσε φριχτούς πόνους στην κοιλιά του, σάμπως χιλιάδες μαχαίρια να ξεσκίζαν τα έν-τερα του.

Δαγκώνοντας τις γροθιές του, για να μην ξεφωνίξη κα-τώρθηκε να γονατίση στην άρχη, κι' ύστερα να στυλωθί άκουμπώντας στον καλαμότοιχο.

Η στάση αυτή τον άνακούφισε λίγο.

Εκείνη τη στιγμή, στο άνοιγμα, ξαναφάνη-κε η Ταί—Μά.

Κρατούσε μια πήλινη, άπλωτή, λεκάνη.

Την άκούμπησε στο πάτωμα και είπε.

—Δώ μέσα έχω ένα νερό, που μπορεί να σε γλυτώση άπό το Χάρο. Πιές.

Ο Πάολο, βασανισμένος άπό τη δίψα προ-χώρησε προς τη λεκάνη.

Η Ταί—Μά, σε κάθε βήμα του Πάολο, ο-ποδοχωρούσε.

Στα μάτια της, διαβαζόταν καθαρό, ο τρό-μος ενός φριχτού θανάτου.

Ο Πάολο, που δεν τον κρατούσαν πιά, τα γόνατά του, σωριάσθηκε στο δάπεδο και με τους άγκώνες και τα γόνατα έφτασε τη λεκάνη και βούτηξε, με λαχτάρα, το χείλη του στο όγρο.

Ήταν δροσερό και υπόξινο.

Η ξεραμένη γλώσσα του, τα πι-κρά του χείλια έπιναν άπληστα.

Η Ταί—Μά, κολλημένη στον κα-λαμόπλεχτο τοίχο, κρατώντας και την άνάσα της άκόμα, παρακολου-θούσε τον δυστυχισμένο να πίνει γλου-πακιστά, μπρουμουτισμένος σά ζω.

Όταν ο Πάολο άνασκήωσε το κεφάλι, η Ταί—Μά, του είπε:

—Άσπρε άρχοντα! Άσπρε να φέ-ξη ο ούρανός θά σε θερίσουν οι πόνοι. Πρόσεξε μη φωνάζης. Άν οι ναυτες, που βρίσκονται άπό κάτω, ά-κούσουν τη φωνή σου, θά καταλά-βουν την άρρώστεια σου και θά βά-λουν φωτιά στις φοινικές που είναι ντυμένη η καλύβα. Άν άμα βγή ο κίτρινος φωτεινός κύκλος στον ούρα-νό της κόμα, θά γειάνη.

Έκανε ένα βήμα προς το άνοιγ-μα, μα εκεί στάθηκε και ξανάπε.

—Λίγοι γλυτώνουν. Σό, όμως, έ-νας τολάχιστον την έλπιδα να ξα-

ναγυρίσης στη ζωή. Έγώ, ξέρω, πως άμα η κυρά δη έτη Μίριτζα πεθαμένη θά με κρεμάσουν!

Ο Πάολο, που είχε δροσιστή κι' είχε ξαναβρή την ήρε-μία της σκέψης του, δεν τρύμαξε με τα λόγια της χαλκό-χρωμης κοπέλλας.

Άν δεν άισθανόταν μάλιστα και τους τρομερούς έ-κείνους πόνους σ' όλα του τα μέλη, θά χαμογελούσε κι' όλας με τους παράλογους φόβους της.

Ανακάθισε με κόπο και της είπε:

—Γιατί στέκεσαι τόσο μακριά και φοβισμένη;

—Η άρρώστεια σου είναι κακιά, πολύ πιο κακιά για δους έχουν σκούρο πετόι. Άν έρθω κοντά σου θά πε-θάνω!

—Έτσι κι' έτσι αύριο το πρωί η Ζουανίττα θά βάλη να σε κρεμάσουν! Άστειεύτηκε ο Πάολο.

Ένας σπασμός συντάραξε την Ταί—Μά.

Κατέβασε το κεφάλι και τραύλισε.

—Σώσά!

Και σάμπως να της κοπήκαν ξαφνικά τα γόνατα, σωριά-στηκε, μπροστα στο άνοιγμα κι' άναλύθηκε σε γόους.

Ο Πάολο, μετάνιωσε άμέσως για το μακάβριο ά-στείο του.

Ήδυστυχημένη εκείνη χαλκόχρωμη κοπέλλα είχε φρον-τίσει ν' άνακουφίση τη δίψα του, μ' όλο το φόβο της άρ-ρώστιας, κι' εκείνος άντι να την ευχαριστήσει της φέρθη-κε τόσο βάνουσα.

Θέλησε να διορθώση το κακό που της έκανε, άσκεφτα, και προσπάθησε ν' άνασκηώθι, για να την πλησιάση.

Ένας φοβερός πόνος, σά να τον έσφιγγαν σ' όλες τις κλειδώσεις συγχρόνως, σιδερένιες τανάλιες, τον έκανε να ξεφωνίση άθελα, κι' η φωνή του, σπαραχτική, άντήχησε σά μουγκαντή βοϊδίου που το σφάζουνε.

Η Ταί—Μά, χωρίς ούτε να σκεφτή την άρρώστεια του, βρέθηκε κοντά του και βούλωσε με την παλάμη της το στόμα του ψελλίζοντας.

—Σιγά—σιγά, άφέντη! Θά σ' άκούσουν άφέντη!

Ο Πάολο, όμως, δεν μπορούσε να συ-κρατηθί.

Ξέφυγε άπό τα χέρια της και άρχισε να κυ-λιέται στο καλομένιο πάτωμα και να μουγκα-νίξη.

Η Ταί—Μά, άφοϋ προσπάθησε κι' άπέτυχε να τον συγκρατήση, έφερε τα χέρια της σ' αυτιά της για να μην άκούη την τραγική εκεί-νη κραυγή.

Η κρίσις του πόνου πέρασε σε λίγο.

Με χείλια ξερά, με τη χλωμάδα του θανά-του σ' ότε πρόσωπο, ο Πάολο, εξαντλημένος έ-κλεισε τα μάτια.

Η Ταί—Μά, ξεβούλωσε τ' αυτιά της και έ-βγασε το κεφάλι της άπό το άνοιγμα για ν' άν-τιληφθί τι γινόταν άπό κάτω.

Κάποιος άπό τους κουρσάρους, που είδε, φαίνεται, μέσα στο μισόφωτο της άστροφey-γιάς το κεφάλι της να προβάλλη της φώναξε.

—Ταί—Μά ο σκλάβος είναι άρραστός;

—Όχι!

Η φωνή της, που προσπάθησε να είναι στα-θερή άντήχησε παράτονη.

Ένας άλλος τότε φώναξε:

—Μην τολμήσης να κατεβής κάτω Ταί—Μά. Ο σκλάβος έχει «σπαβέντα».

Άκουσα τη φωνή του. Άν κατεβής θά σε σκοτώσωμε με τα λιθάρια.

Η Ταί—Μά τράβηξε το κεφάλι της άπό τ' άνοιγμα χωρίς να άπαν-τήση.

Ο Πάολο, που άκουσε τα λόγια του κουρσάρου μισάνοιξε τα μάτια κι' έρ-ριξε ένα βλέμμα θολωμένο άπό τα δάκρυα στην Ταί—Μά.

—Διψώ! Είπε.

Εκείνη δαγκώνοντας τα χείλη της για να μη έσπάζη σε λυγμούς, έφερε κοντά στα χείλη του, την πήλινη λε-κάνη και τον βοήθησε να πιή.

Στο μεταξό αυτώ, κάτω άπό την καλύβα, οι κουρσάροι είχαν στήσει ουμβούλιο.

(Άκολουθεί)

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Ο καθηγητής Μέλες μόλις έφτασε στην πλατεία, έρριξε μια ματιά στο ρολόι του. Ήταν μεσάνυχτα και δέκα. Στάθηκε σε μια γωνιά και περίμενε το τράμ ή κανένα λεωφορείο, για να πάει στο σπίτι του. Την ώρα εκείνη, γύριζε από μια επίσκεψη, που έκανε σ' ένα έτοιμοθάνατο εργάτη. Είχε κατορθώσει να τον σώσει από τον κίνδυνο και τώρα σκεφτόταν Ικανοποιημένος πια, πως αν πέθαινε ο εργάτης, μια δλόκληρη οικογένεια θα έμεινε στο δρόμο.

Τή στιγμή εκείνη έφτασε το τράμ. Ήταν σχεδόν άδειο, ο εισπράκτωρ μισοκοιμόταν και τρεις άνθρωποι, διαφόρου ηλικίας, συζητούσαν για γνωστά τους πράγματα. Ύστερα, σε μια στάση, ανέβηκε μια ξανθή νέα, ωχρή στο πρόσωπο, αλλά με κόκκινα νύχια, που μόλις κάθισε άνοιξε την τσάντα της, πέρασε λίγη πούδρα στο πρόσωπό της και το βλέμμα της στάθηκε ακίνητο σ' ένα ωρισμένο σημείο του πατώματος, χωρίς να κυττάξει κανέναν.

Αργότερα, άρχισε να κλαίει και προσπαθούσε να κρυφτεί κάτω απ' το μεγάλο της καπέλλο.

—Μα πώς — αναρωτήθηκε ο γιατρός—Απ' όσους είμαι εδω μέσα είναι ή μόνη που έπρεπε να είναι γελαστή καθώς είναι νέα και ωραία. Άπεναντίας όμως είναι ή μόνη που υποφέρει!

Τής έρριξε μια έρευνητική ματιά και, ύστερα είπε κουνώντας το κεφάλι:

—Την ίδια άρρώστια όλων των νέων φαίνεται πως έχει κι αυτή... Τόν έρωτα. Έτσι δηλητηριάζουν τις ώρες τις ημέρες τους οι νέοι... Άχι αν ήξεραν!

Η άγνωστη άνοιξε τώρα την τσάντα της, πήρε το μαντίλι της, σκούπισε τα μάτια της, κι ύστερα έβγαλε και διάβασε ένα τσαλακωμένο γράμμα.

Ο καθηγητής Μέλες είδε μέσα στα γαλανά, μεγάλα, μάτια της νέας πως μιμνήσκονταν την αγωνία της βασάνιζε, πράγμα που του έδινε μυστηριώδη περιέργεια να μάθει τι είχε. Την κύτταξε λοιπόν, με περισσότερη προσοχή, κι όταν σηκώθηκε για να κατέβει την άκολουθήσε, άδιαφορώντας πως ήταν άργα.

Τόσο ήταν τόν ένδιαφέρον του για τόν μυστικό της ωραίας άστικής άγνωστης, που θέλησε για μια στιγμή να την σταματήσει και να την ρωτήσει. Τό βρήκε όμως άπρεπες και δεν τόκανε, αλλά και δεν είπε να φύγει. Την άφησε να προηγηθή και την παρακολουθούσε από μια σχετική άπόσταση.

—Πού να πηγαίνει; Ποιος να την περιμένει... Άλλά σ' έρωτική συνάντηση δεν πηγαίνει κανείς κλαίγοντας!..

Αναρωτιόταν, ένω έτρεχε πίσω απ' τα βήματά της, που άντηχούσαν ρυθμικά στη γαλήνη της νύχτας.

Σε μια στρόφη, ή άγνωστη νέα σταμάτησε άπότομα, σαν ένα άόρατο χέρι να την είχε άρπάξει ξαφνικά.

Ο καθηγητής την είδε να μπαίνει σ' ένα σπίτι που τόγκρέμιζαν έπλησίασε με κάθε προφύλαξη και στάθηκε ν' άφουγκρασθή. Έκεί άκουσε δυο σιγανές φωνές άλλά δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τί έλεγαν. Ύστερα ή μια έδυνάμωσε κι' έδειξε πως ήταν άνδρική.

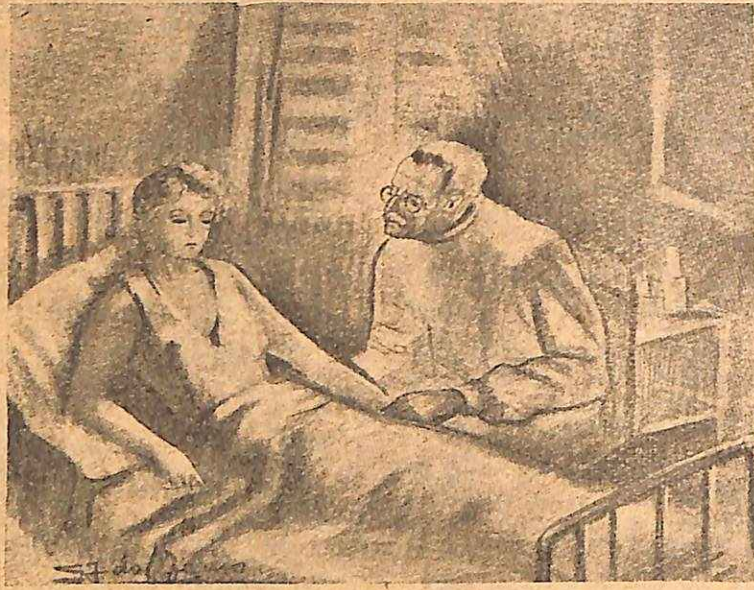
—Εσύ τόκανε σ' αυτό. Μην άρνιέσαι, τό ξέρω καλά!

—Όχι, δεν είναι άλήθεια! Στ' όρκίζομαι σ' όν τάφο της μάνας μου!

Κι' έξακολουθούσε μια ζωηρή συζήτηση όταν, για μια στιγμή, άκούστηκε μια φωνή, ποιος ξέρει από πού:

—Σιωπή! Άφήστε τόν κόσμο να κοιμηθή!

Η όμιλία έπαψε για κάμποσα λεπτά της ώρας. Θά νό-

μιζε κανείς πως σταμάτησε κάθε λογομαχία. Σε μια στιγμή όμως άκούστηκε ένα ουρλιασμα πόνου από εκείνη, που άμέσως πνίγηκε, σαν ένα χέρι να της βούλωσε ξαφνικά τό στόμα.

Ο καθηγητής τότε δεν μπόρεσε να κρατηθή και χύθηκε μέσα στο χαλασμένο σπίτι, όπου δυο άνθρωπινα κορμιά πάλευαν πάνω στο χώμα.

Άρπαξε από τούς όμους, μ' όλη του τη δύναμη τόν άνδρα και τόν άνάγκασε να έγκαιαλείψει την άτυχή νέα, που έμεινε άναίσθητη στη γη. Τού έδωσε μιά άπότομη σπρωξιά και φώναζε για να τόν φοβίσει:

—Νάτορ! Έδω είναι. Πιάστε τον!

Άμέσως ό έγκληματίας χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας κι' έτσι ό καθηγητής άνάβοντας ένα σπύρ-

το είδε τη νέα λιπόθυμη, σχεδόν νεκρή, που από τό στόμα της εξέφευε αίμα.

Την πήρε στα χέρια, κι' όταν έφτασε στη γωνιά του δρόμου, την έβαλε σ' ένα άυτόκινητο που περιούσε κι' έδωσε στο σωφέρ την διεύθυνση της κλινικής του.

Με τη βοήθεια μιάς νοσοκόμου κατάρθωσε να την σώσει. Ύστερα κάθισε πλάγι στο μαξιλάρι της και την παρατηρούσε. Τό βλέμμα του έπεσε στο κρεμαστό ρολόι του τοίχου. Ήταν δύο μετά τα μεσάνυχτα. Την παρατηρούσε άκόμη σαν να ήθελε να μαντέψει τό μυστικό που έκρυβε μέσα του, εκείνο τό όμορφο πλάσμα, που βρισκόταν τώρα στο κρεβάτι τό πόνου. Ύστερα σηκώθηκε και πήρε την τσάντα της για να φωτίσει τό μυστήριο της ωραίας άστικής νέας. Έκεί μέσα βρήκε δυο φύλλα χαρτί. Τό ένα ήταν μια κλήση της άστυνομίας και τό άλλο ένα γράμμα, με τό όποίο εκείνος ό έγκληματίας, που άπεπειράθη να την σκοτώσει, της έδινε συνέντευξη τα μεσάνυχτα «για να δώσει εξήγηση σε κάτι όπό τό όποίο εξηριάτο ή ζωή του».

Ο καθηγητής Μέλες έβλεπε τώρα φανερά, πως κάποιος δεσμός, πιδ δυνατός από τόν έν έρωτα, βασάνιζε τη δυστυχισμένη νέα. Ίσως κατ' άπ' αυτόν να κρυβόταν κι' ένα έγκλημα...

Καθώς όμως έκλεινε την τσάντα ό καθηγητής, είδε πως ή νέα όνομαζόταν Τζίνα Σαμπέλλι από μια κάρτα που γλύστρησε κι' έπεσε στο πάτωμα.

Την ίδια στιγμή εκείνη άνοιξε τα μάτια αστισμένη και ρώτησε:

—Πού βρίσκομαι; Στο ίατρείο της φυλακής;

—Όχι, κόρη μου. Βρίσκεσαι στη κλινική μου. Ήσυχασε ψιθύρισε ό γιατρός κυτάζοντας την με συμπόνια.

—Σεις λοιπόν μου σώσατε τη ζωή; Τί ιδέα! Άλλά ποιος σας τό ζήτησε; Ίσως να νομίσате πως ήθελε να με ληστέψει! Όχι, πήγα γιατί τό ήθελα! Είπε ή νέα καθώς στο πρόσωπο του σωτήρα της άναγνώρισε τό συνεπιβάτη του τράμ.

—Σαν βλάκας, χωρίς να σκεφτής τόν κίνδυνο! της είπε.

—Ποιό κίνδυνο;

—Μπορούσε να σε σκοτώσει.

Σήκωσε τούς όμους μ' άδιαφορία κι' είπε σαρκαστικά.

—Δέν νομίζετε πως ό θάνατος είναι μια ωραία έκπληξη!

—Τόσο νέα... γιατί μιλείς με τόση περιφρόνηση για τη ζωή.

—Γιατί διαφέρει πολύ απ' τη δική σας. Σε λίγο, όταν θα φύγω από έδω, θα πάω στη φυλακή. Δέν είναι λοιπόν χειρότερα από τόν θάνατο.

—Τί έκανε για να σε βάλουν στη φυλακή; Έκείνος ό άνθρωπος ποιος ήταν;

—Θά τό μάθετε. Θά τό μάθει όλος ό κόσμος. Θά τό διαβάσετε στις έφημερίδες.

Έόπασε σ' ένα ήχηρό γέλοιο, κι' ύστερα σκέπασε τό πρόσωπό της με τις παλάμες της κι' άρχισε να κλαίει σαν ένα χαμένο παιδάκι.

—Θέλεις να τηλεφωνήσω στην οικογένειά σου;

—Ποιά οικογένεια; Όχι... μην άνησυχείτε. Έναν μόνον μπορούσατε να είδοποιήσετε... άλλά καλύτερα να μην τό κάνετε. Θά το έκανε μεγάλο κακό.

Ο καθηγητής έπλησίασε τό κρεβάτι της νέας κι' έκάθησε κοντά της. Τής πήρε τα δυο χέρια και τη ρώτησε:

—Τί μπορώ να κάνω για σ' ες;

—Τίποτε. Σας τό είπα. Πόση περιέργεια, γιατρέ... Δέν μιλάει σαν κινηματογραφικό έργο αυτό τό έπεισόδιο; λοιπόν άκούστε για να με αφήσετε ήσυχη άργότερα!.. Ναι, είμαι τό κουρέλι ένέινου του άνθρώπου. Τού άνήκω ψυχικά και σωματικά. Πριν να με γνωρίσει ήμουν πολύ διαφορετική. Έπίστεψα στις ύποσχέσεις του... Πώς μπορούσα να φαντασθώ τί έποκολούθησε;

Χαμήλωσε τη φωνή και άνακαθίζοντας στα μαξιλάρια πρόφερε με θυμό.

—Τόν αγαπώ, ένω ξέρω πως είναι ένας κακοποιός! Τόν περασμένο μήνα έπαιξε ένι «κόλπο» από εκείνα που κάνουν πολύ θόρυβο και με έξηνάγκασε να τόν βοηθήσω. Τώρα φαίνεται πως ή άστυνομία μ' άνεκάλυψε και μ' άς καταζητεί. Πρέπει να παρουσιαστώ σήμερα. Έκείνος όμως πιστεύει πως έγώ τόν πρόδωσα. Κι' αυτό, γιατί τοχχα πεί πως είχα αποφασίσει να τόν έγκαταλείψω για να συνδεθώ μ' έναν τίμιο νέο, που δουλεύει, και τώρα νομίζει πως συμφώνησα με κείνον να τόν ξεμπερδέψουμε από τη μέση. Δέν είναι άλήθεια όμως! Έγώ δέν είπα τίποτα σε κανένα—θά ήταν

βλακεία, γιατί ήμουν κι' έγώ ένοχος—Αυτός όμως δέν μπορεί να τό χωνέψει. Κι' έπειδή μ' άγαπά—έλάττωμα, γιατρέ, που δέν τό φαντάζεσθε, όλως όδολο παθιασμένο—για να έκδικηθή και να μ' έμποδίσει να ζήσω με τόν άλλον, άπόψε την νύχτα, πριν να με χτυπήσει, μου είπε πως θά τό μάρτυρούσε όλα κατά τρόπο που να βάλει κι' έμένα στη φυλακή. Τότε τόν έκανα να θυμώσει, να θολώσουν τα μάτια του, για να με σκοτώσει. Καλύτερα να πέθαινα παρά να σέρνωμαι σαν την άδικη κατάρρα, έδω κι' εκεί...

Σώπασε, σκούπισε τα δάκρυά της και σε λίγο πρόσθεσε:

Τώρα τα ξέρετε όλα. Άν θέλετε παραδώστε με στην άστυνομία. Άρκει μόνον να πήτε στούς άστυνομικούς: Νά ή «κ ό κ κ ι ν η», έδω είναι!

Τόν κύτταζε σαν να τόν άπειλούσε με τά φωτεινά γαλάζια μάτια της και περίμενε:

Ο καθηγητής Μέλες την έθαύμασε άκόμη μια φορά, όπως μ' έκείνη την άπαρηγόρητη λύπη που δημιουργούν καμιά φορά οι γυναίκες όταν σβύνουν από την ψυχή του άνθρώπου, με μια λέξη, με μια χειρονομία, μια πνικτική φαντασία, γινόντας χίλιες φορές πιδ ωραία.

Ύστερα πήγε και κάθισε σε μια πολυθρόνα συλλογισμένος και μελαγχολικός, χωρίς να ξέρη αν έπρεπε να γλυτώσει έκείνη τη νέα απ' την τιμωρία ή νό την παραδόσει στην άστυνομία, όταν ένα ουρλιασμα τόν έκανε ν' άναπηδήσει.

Η νέα, πηδώντας άθόρυβα απ' τό κρεβάτι, είχε άνοιξει τό παράθυρο κι' είχε ριχτεί στο κενό. Έτρεξε μ' άταν άργά, Ένας δοῦπος άκούστηκε σε λίγο, και, προβαίνοντας ό γιατρός από τό παράθυρο, είδε νεκρή ή ζίνα στο πεζοδρόμιο που τό αίμα της έβαφε κόκκινο...

Δέν μπορούσε να ζήσει χωρίς την άγάπη του...

ENRICO ROMA

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΙΑΣΤΙΚΟΥΣ

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΒΥΣΗ...

Είχαν μελετήσει πάρα πολύ καλά τό σχέδιο, και ή έπιτυχία φαινόταν έξασφαλισμένη.

Ο Φίλιπ θα καλούσε τόν Μωρίς στο ρεστοράν την ίδια ώρα με την Μαρτίν και δέν θα παρουσιαζόταν καθόλου. Έκείνη θα γινόταν μανιώδης, και τότε ό Μωρίς θα δικάιολογώνταν άπολύτως, να άρχιζε να κατηγορή τόν Φίλιπ, για να φτάσει στο τέλος να της δώσει να καταλάβη ότι ό Φίλιπ ήθελε να διαλύσουν τις σχέσεις τους.

Φυσικά, ό Φίλιπ, ήξερε πως αυτό θα ήταν πολύ δύσκολο πράγμα. Η Μαρτίν τόν άγαπούσε με άληθινό πάθος και θα πονούσε πάρα πολύ. Άλλά μέσα στο ίατρίο και στο πλάι του Μωρίς, τί μπορούσε να κάνει; Ούτε τίς φωνές θα έβραζε, ούτε τα δάκρυα. Ο Μωρίς θα την πήγαινε στο σπίτι της με τό «μετρό» ή με τό λεωφορείο, κι' εκεί θα την παρηγορούσε και θα την κατάφερνε να μην κάνει φασαρίες. Πάντως εκείνο που ήταν άπαραίτητο, ήταν να μην την ξαναβεί ό Φίλιπ.

Οι δυο φίλοι συζήτησαν πάνω σε όλες τις περιπτώσεις που μπορούσαν να συμβούν.

—Η άλήθεια είναι, είπε ό Φίλιπ, πως έχω μέσα μου κάποιον φόβο. Μπορώ να τό πάρω πάρα πολύ κατάκαρδα τό ζήτημα. Θά είναι μια άληθινή καταστροφή γι' αυτήν να την έγκαταλείψω... Δέν ζή, έρείρι, παρά για μένα και από μένα... Μου έχει άφιερωθή όλόκληρη—ψυχή τε και σώματι... Άλλά, τί θέλεις να κάνω! Με κουράζει, με κάνει να κλάω πια. Δέν μπορώ να ζήσω πια περισσότερο μαζί της. Βρές, τέλος πάντων, τίς λέξεις που θα την παρηγορήσουν, που θα την ήσυχάσουν. Πάντως

έγώ θέλω ν' άπαλλαχτώ πια απ' τη συντροφιά της.

Την άλλη μέρα, στο ρεστοράν, ή Μαρτίν έφτασε με μεγάλη καθυστέρηση.

—Μπα; είσαι μόνος! Είπε στον Μωρίς που την υποδέχτηκε. Και κάθισε κοντά του άφουφρόντισε πρώτα να βγάλει τό παλτό της.

Τότε, γελώντας ό Μωρίς, άρχισε να μιλά για τόν καιρό, για τα τελευταία θεατρικά έργα.

—Είθε βέβαιος, τόν ρώτησε σε λίγο ή Μαρτίν, ότι ό Φίλιπ θάρρη να φάει μαζί μας;

—Ωραία έρώτηση! Άφου αυτός μ' άς κάλεσε...

—Πολύ καλά. Γιατί αν άργήση περισσότερο δέν θα μπορούσα να τόν περιμένω για να με... συγχωρήσει.

—Νά σε συγχωρήσει! για τί πράγμα;

—Πού θα φύγω. Άλλά άκουσε με Μωρίς, μια που ή τύχη τόφερε να μην έρθη ό Φίλιπ άκόμη. Θά σ' άς πω κάτι στα γρήγορα. Ίδου περί τίνος πρόκειται... Θά τοῦ δώσετε να καταλάβει... αν και αυτό θα τοῦ στοιχίσει πολύ βέβαια,

Έχει άπόλυτη πεποίθηση στην άγάπη μου, άλλά τρέπει όμως να τό μάθει; δέν τόν αγαπώ πια. Καθόλου. Με κουράζει, με κάνει να πλήττω. Έκτός όμως αυτού πρόκειται να παντρευτώ έναν χαριτωμένο νέο, εύκατάστατο, με μεγάλο μέλλον. Με πήγε στο σπίτι του και όλοι οι δικοί του ξετρελλάθηκαν μαζί μου. Με λατρεύουν. Κι' αυτό είναι μια μεγάλη τύχη για μένα, είναι ή εύτυχία της ζωής μου. Φυσικά, όλα αυτά Μωρίς, πρέπει να τα πής με τρόπο στο καυμένο τόν Φίλιπ: Και πρό πάντως να τόν πείσης να μην κάνει καμιά κουταμάρα... Μ' αγαπούσε τόσο τρέλλα ό φτωχός!..

Σεις όμως, που είσαστε ψυχραιμοί Μωρίς, λογικευστέ τον... Όπως καταλαβαίετε... Θά προτιμούσα να μην τόν ξαναδώ καθόλου πια. Θά κάνη—τό ξέρω καλά—τό παν για να με κρατήσει, πράγμα όμως που είναι έντελώς άδύνατο. Τόν ξέρετε όμως; είναι ζωηρός, τρελός, παραπονιάρης. Τό χτύπημα θά τοῦ είναι πολύ όδυνηρό. Μπορεί και να δοκιμάσει ν' αυτοκτονήσει. Πρόσεξε τόν Μωρίς. Πέστον, τί πρέπει. Και τώρα σε χαιρετώ. Ήταν άληθινή τύχη που άργησε να έρθη... Γειάσου. Και να μου τηλεφωνήσεις, τί γίνη. Άκουσε Μωρίς, παρηγόρησε τον.

Ο Μωρίς έφαγε φυσικά μόνος του. Δέν ήξερε αν όλη αυτή ή ιστορία ήταν πολύ εύθυμη ή πολύ λυπηρή.

Καθώς όμως είχε άναλάβει όποχρέωση, είδοποίησε άμέσως την άλλη μέρα τόν Φίλιπ για την άπελπισία της Μαρτίν και την Μαρτίν για την μεγάλη λύπη και τόν σπαραγμό του Φίλιπ.

ZAN XANZEL

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΣΗΜΑΔΙ

Ο Κωστής Μιρκώφ βρέθηκε ένα πρωί ξαπλωμένος στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Έκανε μερικές κινήσεις για να αντιληφθώ πού πονούσε, αλλά είδε πως ήταν πολύ καλά. Έρριξε μια ματιά γύρω του οαστισμένος και είδε πως δεν υπήρχε πιά εκεί κοντά του η στολή αξιωματικού που φορούσε, αλλά μια άλλη, απ' εκείνες που φορούν στα άσπυρα τών ανασπών.

«Ήθελε να σηκωθώ από τὸ κρεβάτι όταν άνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε μιὰ ὥρα νέα νοσοκόμος. Τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τοῦ ἔκανε κατάπληξη, ὅταν τὸ εἶπε «καλημέρα» μὲ φιλικό τόνου.

— Γιά πές μου, κόρη μου, πού βρίσκομαι ἀντὶ νὰ εἶμαι σὺν ταγματά μου, σὺν ἀδελφικῶν μέτωπο; Ἡ νέα τὸν κύτταξε γλυκὰ καὶ πονετικά καὶ πιάνοντάς του τὰ χέρια εἶπε :

— «Ἀς πᾶμε τώρα Μιχάλη. Εἰν' ὥρα τοῦ περιπάτου.

— Ποιὸς σὰς εἶπε πὼς λέγομαι Μιχάλης; ἀφοῦ μὲ λένε Κωστήν Μιρκώφ;

— «Ὁ Θεός μου—σκέφτηκε ὁ Μιρκώφ.—Θὰ μὲ πῆρε γιὰ κάποιον ἄλλον».

«Ἀλλὰ τί ἔκανε ἐκεῖ μέσα αὐτὸς πού ἦταν ἀξιωματικός τοῦ Τσάρου καὶ πολεμοῦσε σὺν μέτωπο;

«Ὁ ἄνθρωπος ἀκολούθησε τὴν νέα στὸν κήπο πού ἦσαν κι' ἄλλες νοσοκόμες κι' ἄλλος κόσμος ντυμένος σὰν κι' ἐκείνον. Ἐρώτησε πολὺς φορὲς τὴν νοσοκόμο γιὰ νὰ τοῦ πῇ πὼς βρέθηκε ἐκεῖ μέσα κι' ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε :

— Ναι, ναί Μιχάλη! Ἐχεις δίκιο.

«Ὁ κακόμοιρος Μιρκώφ κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή σκούνησε ἕναν ὑψηλὸν ἄνθρωπο ντυμένον σὺν λευκά.

— Γιατρέ μου—τοῦ εἶπε σὰν τὸν πλησίασε. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ θέλω νὰ μάθω πού βρίσκομαι. Χθὲς τὸ βράδυ ἤμουν σὺν ἀδελφικῶν μέτωπο, καὶ σήμερὰ τὸ πρῶτὸ ξύπνησα σὺν κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου. Δὲν βρίσκομαι πιά τὴ στολή μου, κι' ἡ νοσοκόμος μὲ φωνάζει «Μιχάλη».

«Ὁ γιατρός τὸν κύτταξε. Ὑστερὰ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ πῆγαν σ' ἕνα περίπτερο τοῦ νοσοκομείου γεμάτο ἀπὸ ἱατρικὰ ἐργαλεῖα, μηχανήματα, ἀκτίνες.

Δέκα ἔξη χρόνια! Εἶχαν περάσει δέκα ἔξη χρόνια ἔως ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ, τῆς 12ης Ἰουνίου 1932 πού ξαναγύρισε σὺν λογιὰ του. Θυμόταν πολὺ καλά ὅτι τοῦ εἶχε συμβεῖ πρὶν. Θυμόταν τὴ παιδική του ἡλικία, τὶς σπουδές του, καὶ τὴ στρατιωτικὴ σταδιοδρομία του, τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν Λιούμπα Στεφανόβνα, τὸν γάμο του, τὸν θάνατο τῆς πεθερᾶς του, τὴ γέννηση τοῦ πρώτου παιδιοῦ του, τῶν ἄλλων ἀκόμη, τὸν σκληρὸ ἀποχωρισμὸ τῆς Λιούμπας... Τέλος θυμόταν ὅλα! Ὅτι τοῦ εἶχε συμβῇ μέχρι τὸ βράδυ τῆς 27ης Μαΐου 1916...

Θυμόταν τὰ λόγια ἑνὸς στρατιώτου πού ψυχωρραγοῦσε κοντὰ του, χτυπημένος ἀπὸ μιὰν ὀβίδα καὶ πού εἶχε πάρει ὅτι εἶχε ἐπάνω του με τὴν ὑπόσχεση νὰ τὰ στείλῃ στὴ μητέρα του! Ὁ στρατιώτης ἐκείνος ἦταν ὁ Μιχάλης Ποτόσκυ.

«Ὁ γιατρός τοῦ ἐξήγησε τί συνέβαινε.

Τὰ χαρτιά πού βρέθηκαν στὴν τσέπη σας ἔφεραν τὸνο μα «Μιχάλης Ποτόσκυ». Ἴδου γιὰτὶ ἀπὸ δὴ καὶ δεκάετη χρόνια σὰς φωνάζουμε «Μιχάλη» καὶ εἶθε γραμμένος ὡς ἀπλὸς στρατιώτης! Ἡ μεγάλη οἰλή τοῦ προσώπου σας, εἰδειχνε μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ Ποτόσκυ.

— Καὶ ἡ οἰκογένειά μου;

— Θὰ σὰς νομίσῃ νεκρὸ! Ποιὸς ἔρει πού βρίσκονται

τὰ χαρτιά σας.

— Καὶ τώρα πού εἰν' ἐλεύθερος, μπορῶ νὰ πάω σὺν σπῆτι μου;

— Προσέξτε καλὰ γιὰτὶ ἔχετε πᾶθει μεγάλο κλονισμό καὶ οἱ συγκινήσεις πιζανὸν νὰ σὰς κοστίσουν τὴ ζωὴ σας.

— Μὰ πὼς, μοῦ λένε νὰ μὴν ἴδω τὴν οἰκογένειά μου;

«Ὁ γιατρός τὸν κύτταξε μὲ συγκίνηση.

— Ἴσως καὶ νὰ ὑπάρχῃ ἡ οἰκογένειά σας, ἀλλὰ γιὰ σκεφθῆτε τί μποροῦσε νὰ κάνῃ μιὰ χήρα μὲ παιδιὰ, πού τὸ μεγαλύτερό της, ἦταν μόλις ἔξη χρονῶν.

— Σέι κάτι ἔρετε! οὐδὲν ἔρετε καὶ δὲν μοῦ τὸ λένε!

— Σὰς ὀρκίζομαι πὼς δὲν ἔρω τίποτε. Ἀλλὰ δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ ζητήσετε τὴ γυναῖκα σας. Διαφορετικά θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ μὴν σὰς ἀφήσω ἐλεύθερο.

Σαστισμένος ὁ Κωστής Μιρκώφ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ πέθαινε! Μήπως πέθανε ἡ γυναῖκα; Θυμήθηκε τὰ παιδιὰ του. Ὁ Νικόλα θὰ ἦταν τώρα εἰκοσιδύο χρονῶν καὶ ἡ Νατάλια δέκα ὀκτώ, καὶ ἡ μικρὴ Βέρα δέκα ἔξη!

Μιὰν ἀνέκφραστη τρυφερότητα τὸν ἀγκάλιασε γιὰ τὰ παιδιὰ του πού μεγάλωσαν μακριὰ ἀπ' αὐτὸν ἕνας πόνος τοῦ ἔσφιξε τὴν καρδιά καὶ ἕνας πόνος τοῦ βούρκωσε τὰ μάτια!... Τί ν' ἀπὸγιναν τὰ παιδιὰ του; Ποιὸς νὰ τὰ βοήθησε στὴ ζωὴ τους καὶ στὶς σπουδές τους; Ἴσως ὁ Ἰάκωβος Λιμπίνωφ πού κυτοῦσε τὴ Λιούμπα

μὲ μάτια γεμάτα ἀγάπη, ὅταν τὴν συνάδευε στοὺς χοροὺς τῆς αὐλῆς, ἢ ὁ Στανίσλαος Ντορμίντοβιτς πού χόρευε πᾶν τὰ μαζὶ της.

Ζήλεια, θυμὸς, σπαρχνμός, ἀγάπη, πόνος: ὅλα αὐτὰ ἔπαιζαν μὲ τὴν καρδιά τοῦ Κωστήν Μιρκώφ καὶ σκοτείνιαζαν τὸ μυαλό του.

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Μόνος, πᾶμπωχος, χωρὶς τέχνη βγήκε σὺν κόσμο γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ζωὴ. Βρῆκε δουλειὰ ὡς διαφημιστὴς μιὰς ἐταιρίας, ἀλλὰ τὸ μυαλό του ἦταν στὴν οἰκογένειά του, σὺν τόπο πού γεννήθηκε.

Μιὰ μέρα τὸ ἀποφάσισε καὶ πῆγε. Ἐπῆσε δωμάτιο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ ἔδωσε τὸνομα Μιχάλης Ποτόσκυ. Ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸ σπῆτι του καὶ τοῦ εἶπαν πὼς δὲν ὑπῆρχε πιά.

— Ὁ ἀντρας τῆς πέθανε στὴ μάχη!

— Κι' ἐκείνη, ἡ γυναῖκα του ἡ Λιούμπα Στεφανόβνα;

— Ἐκείνη ἡ κακομοῖρα!

— Ναι, ἐκείνη!

— Πέρασε μιὰ πολὺ λυπητερὴ ζωὴ. Ὅταν πέθανε ὁ ἀντρας τῆς αὐτὴ ἀρρώστησε ἀπὸ τὸν πόνο τῆς! Καὶ...

— Ἀρρώστησε πολὺ, τόσο πού νομίζαμε πὼς θὰ πέθαινε.

— Ὑστερὰ ἔγινε καλὰ. Χρήματα ὅμως δὲν εἶχε καὶ μ' ὅλα τὰ ἐπεισόδια, τὶς ἐπαναστάσεις πού ἔγιναν, ἢ φτωχὴ κυρία δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὰ καταφέρῃ.

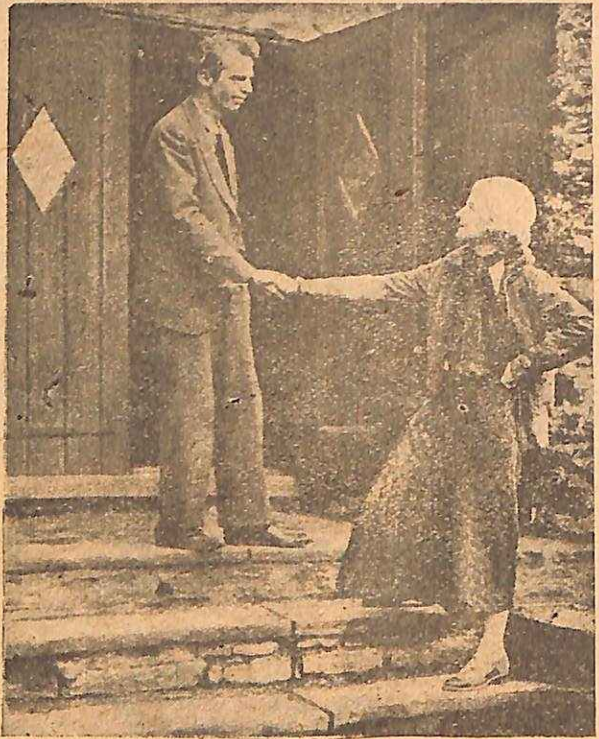
— Καὶ τότε;

— Τότε πῆγε καὶ βρῆκε δουλειὰ. Κοπίαζε ὅλη τὴν ἡμέρα.

«Ἐτοί μπόρεσε νὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιὰ της. Ἐφτιαξαν ἕνα καλὸ σπιτάκι κι' ὁ μεγάλος τῆς γιὸς δουλεύει, τὸ κορίτσι ἀρραβωνιάστηκε κι' ὅλα πηγαίνουν καλὰ.

— Κι' ἐκείνη, ἡ Λιούμπα ξαναπαντρεύτηκε;

— Ὁχι! Ὁχι! Εἶναι ἀφοσιωμένη στὴ δουλειὰ της καὶ στὰ παιδιὰ της! Ποτὲ δὲν ἔβγαλε τὸ πένθος τοῦ ἀνδρός της. Ναι! Νάτην ἐκεῖ κάτω περνᾷ. Εἶναι ἡ ὥρα πού φεύγει

ἀπὸ τὴ δουλειὰ της καὶ πᾶει σὺν σπῆτι της. Ὁ Μιρκώφ κύτταξε. Ἐξῶ ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ καφενεῖου, σὺν ἀπέναντι πεζοδρόμιον, περνοῦσε ἡ Λιούμπα. Τὴν ἀνεγνώρισε, παρ' ὅλο πού φοροῦσε μαῦρα κι' εἶχαν περάσει τόσα χρόνια! Ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τρέξῃ κοντὰ της, νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, ἀλλὰ κρατήθηκε, γιὰ νὰ μὴ τὴν βλάψῃ, ἢ συγκίνηση πού θὰ δοκίμαζε. Κάθισε σὺν καφινεῖο ὡς τὸ βράδυ περιμένοντας νὰ δῇ καὶ τὰ παιδιὰ του νὰ περάσουν.

— Εἶναι δέκα πέντε μέρες πού μὲ παρακολουθεῖτε, κύριε. Μὲ περιμένετε πάντα ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι μου. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσετε ἡσυχῇ! Ἴσως νὰ κάνετε λάθος. Κι' ἐπειδὴ σὰς κύτταξε κάμπες φορὲς θὰ νομίσατε πὼς σὰς κοτάρω. Θὰ σὰς ἐξηγήσω κύριε. ὅμως τί συμβαίνει γιὰ νὰ μὴ μὲ παραξηγήσετε.

— Ὁχι!

— Ναι. Θέλω νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ γιὰτὶ. Σεῖς ἔχετε γενοῖσθαι καὶ μιὰ οὐλὴ σὺν πρόσωπο. Ἀλλὰ τὰ μάτια σας καὶ ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου σας, μοῦ ἐγγίζουν τὴν καρδιά. Μοιάζετε μὲ τὸν ἀγαπημένο σύζυγό μου, πού σκοτώ-

θηκε τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ πολέμου. Ἐναν ἄνθρωπο πού λάτρευα καὶ ποτὲ δὲν τὸν λησμόνησα.

— Λιούμπα!

— Ἡ φωνὴ ἦταν ὑπεράνθρωπη, ἑξαιρτική. Ἐκείνη κλονίστηκε, χλωμίασε.

— Κι' ἡ φωνὴ τοῦ ἡφέλλισα.

— Λιούμπα, ἐγὼ εἶμαι, ὁ Κωστής!

Τὰ μάτια της ὁρθώθηκαν καὶ τὸ χέρι της τὸν ἔσπρωξε. — Ὁχι! Δὲν εἶναι δυνατό! Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Τὸ λένε γιὰ νὰ μὲ κατακτῆσετε! Κι' ἄλλοι προσπάθησαν νὰ μοῦ κάνουν τὰ ἴδια κόλπα, ἀλλὰ κανεὶς ὅμως δὲν φάνηκε τόσο δειλὸς σὰν καὶ σὰς πού θέλετε νὰ «ξαναζωντανέψῃ» ἕνας νεκρὸς! Μουρμούριζε, ἡ Λιούμπα κατὰ χλωμῇ, ταπεινῇ.

«Ἐκείνος πλησίασε» τῆς πῆρε τὸ χέρι, μὲ βία ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο προσπαθοῦσε νὰ λευθερωθῇ κι' ἀνεβαίνοντας τὸ σκαλιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Τὴν ἔσφιξε ἐπὶ τὴ μέση καὶ τῆς εἶπε.

— Λιούμπα ἡ Νατάλια μας ἔχει ἀκόμη ἐκεῖνο τὸ μαῦρο σημάδι πού εἶχε σὰν γεννήθηκε;

— Κωστήν! Ἐξοφώνησε ἡ Λιούμπα. Κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του.

ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μουσικὰ ὄργανα πού ἐχρησιμοποιήθηκαν στὴν Ἑδρὴ ἦταν, σύμφωνα μὲ μιὰν ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψη, τὸ δόντι ἑνὸς λιονταριοῦ. Αὐτὸ ἐχρησιμοποιήθηκε πρὸ 30.000 χρόνων.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ

Ὅταν περπατᾷ κανεὶς μὲ σύντομο βῆμα, ὁ χρόνος πού διαρκεῖ σὲ κάθε βῆμα δὲν ὑπερβαίνει τὸ μισὸ δευτερόλεπτο, ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ μισὸ δευτερόλεπτο κινεῖται τοῦλάχιστον πενήντα μῖς. Τὴν τερατώδη μηχανὴ πού εἶναι τὸ πόδι.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Οἱ ὥραιες γυναῖκες στὴν ἀρχαιότητα, ὅταν τὸ βράδυ ἔφευγαν νὰ κοιμηθοῦν, ἐφήρμοζαν σὺν πρόσωπό τους τὴ λεγομένη «προσωπίδα τῆς ὥραιότητος». Αὐτὴ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα στρώμα πίτουρα βρασμένα σὺν λάδι. Τὸ πρῶτὸ τὴν ἀφαιροῦσαν βρέχοντάς τὴν μὲ χλιαρὸ γάλα.

ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΗΣ ΦΑΛΑΙΝΑΣ

Τὸ στομάχι τῆς φάλαινας εἶναι τόσο μεγάλο ὥστε μπορεῖ νὰ σταθῇ ὁρθὸς ἕνας ἄνθρωπος μετρίου ἀνασῆματος. Ὁ λαιμὸς της ὅμως εἶναι τόσο στενὸς πού δὲν ἐπιτρέπει νὰ περάσουν παρὰ μόνον μικρὰ ψάρια.

ΤΟ ΑΤΣΑΛΙ

Ἐνα κομμάτι ἀτσάλι τῶν πέντε δραχμῶν ἀξίζει 250.000φρ. ὅταν μετρηθῇ σὲ ἐλατῆρια ὥρολογίου.

ΤΑ ΧΟΡΤΑ

Δὲν σὰς συμβουλεύομεν νὰ βράζετε τὰ χορτὰ μέσα σὲ νερό γιὰτὶ, ὅταν βρά-

ζουν, χάνουν τὰ ἄλατα πού περιέχουν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βράζονται μόνον μὲ τὸν ἀτμὸ τους ἢ νὰ τὰ βράζουμε μὲ νερό νὰ πίνουμε τὸ ζουμί τους.

Η «ΜΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ 1935»

Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ νέα «μῖς Ἀφροδίτη τοῦ 1935» πού ἐξελέγη σὺν Παρίσι, νομίζει πὼς εἶναι καθήκον της νὰ μὴ κρύβῃ τὸ σῶμα της μὲ φορέματα. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ γυρῇ νύχτα—μέρα μὲ τὸ κουστοῦμι τοῦ μπάνιου.

«Ο ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΠΝΕΥΜΩΝ»

Πολλοὶ ἐπιχείρησαν νὰ βροῦν ἕνα ἀσφαλὴ τρόπο γιὰ νὰ σώσουν τοὺς ναυαγούς τῶν ὑποβρυχίων ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιτύχῃ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Τελυταίως ὅμως ἐφευρέθη «ὁ τεχνητὸς πνεύμων» τὸν ὅποιον φοροῦν οἱ ναυαγοὶ ὑποβρυχίων πού ἐμβυθίστηκαν ὅταν δρᾷ. Εἶναι μιὰ συσκευή πού περιέχει ὀξυγόνο καὶ διάφορες βαλβίδες καὶ ἐφαρμόζεται σὺν στήθος τοῦ ναυαγοῦ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΦΟΥΡΝΟΣ

Ἐχει ἀποδειχθῇ πὼς τὸ ἀνθρώπινο σῶμα μπορεῖ νὰ παραβληθῇ μ' ἔργοστάσιο μηχανικοῦ. Ὅπως π. χ. ἡ κυκλικὴ πορτὰ τοῦ αἵματος ἔχει ἀνάγκη μιὰς ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς καρδιᾶς ἴσης μ' ἐκείνην πού χρειάζεται νὰ σηκωθοῦν 100 γραμμάρια σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου. Συνεπῶς ἡ καρδιά μας σὲ μιὰ μέρα ἐνεργεῖ μὲ μιὰ δύναμη ἴση μ' ἐκείνην πού χρειάζεται νὰ σηκωθοῦν 100 κιλά σὲ 100 μέτρα ὕψος. Ἀν ἐξακολουθῶμε τὸς ὑπολογισμούς μας, θὰ δοῦμε πὼς οἱ θερμίδες πού ἀναπτύσσονται μέσα σὺν σῶμα μας εἶναι τέτοιες ὥστε ἂν τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἦταν ἕνας φούρνος θὰ χρειαζόταν 6000 γραμμάρια ξυλοκάρβουνα ἡμερησίως γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἀναμμένος.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΤΗΡ

Στὸ Ντουίσμποδγκ τῆς Γερμανίας

κατεσκευάσθη ἕνας τεράστιος κινητήρ δι' ἀνέμου πρὸς παραγωγήν ἡλεκτρικοῦ δι' ἐκμετάλλευσιν ὡς τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος. Πρὸκειται γιὰ μιὰ πειραματικὴ ἔγκαταστάση ἡ ὅποια θ' ἔπαράγῃ δύναμη 70 ἱππῶν.

50 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Πολὺς κόσμος γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του κάνει διὰ φόρου παρὰξένους καί... ἀνώφελους ὑπολογισμούς. Κάποιοι γεροντοὶ «στατιστικοί», ὑπελόγησε πὼς ἂν πᾶρουμε μιὰ—μιὰς τρεῖς τῶν μαλλίων μιᾶς γυναίκας θὰ φθάσουμε τὰ πενήντα χιλιόμετρα μήκους. Ἐδῶ πρὸκειται γιὰ γυναῖκες πού ἔχουν μακριὰ μαλλιά.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΒΙΤΑΜΙΝΩΝ

Οἱ βιταμίνες οἱ ὁποῖες ὀνομάζονται μὲ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἔχουν φτάσει ὡς τὸ ψηφίο Κ. Ἡ νέα βιταμίνη πού φέρει αὐτὸ τὸ ψηφίο βρέθηκε σὺν σπῆτι τοῦ γουρουνιοῦ, σὺν καναβοῦρι, σὲ μερικά χόρτα, ἀποτελεῖ δὲ ἕνα προληπτικὸ φάρμακο γιὰ τὴν ἀναίμια τῶν πουλερικών.

Οἱ βιταμίνες Α, Β, Γ, εἶναι σχεδὸν γνωστὲς στοὺς περισσότερους ἀνθρώπους. Ἡ βιταμίνη Α ἡ ὅποια βρίσκεται σὺν σπῆτι, τὸ γάλα, τὸ βούτυρο, καὶ σὲ πολλὰ χόρτα προάγει τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ σὺν τελεί τὴν καταπολέμηση τῶν μικροβίων.

Ἡ βιταμίνη Β ἡ ὅποια βρίσκεται σὺν προζύμῳ καὶ τὸν κόκκο τοῦ αὐγοῦ προλαμβάνει τὴν νεφροτίδα.

Ἡ βιταμίνη Γ πού ὑπάρχει σὺν φρούτα καὶ χόρτα ἐμποδίζει τὴν μετάδοση τῆς ψώρας. Ἡ Δ βρίσκεται σὺν καὶ ἡ Α καὶ προλαμβάνει τὴν ραχίτιδα.

ΕΝΑ ΜΙΣΟΣ ΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Για μία στιγμή, η αγωνία που τους έκυρνε, τους ένέπνευσε τις πιο απαισιόδοξες σκέψεις. Χιλιάδες δυο υπόνοιες πέρασαν από το μυαλό του καθ' ενός. "Οτι οι έρυθρόδερμοι την ανέκαλυψαν και δεν εμπόδιζαν τους άλλους να φύγουν, γιατί αυτή μονάχα τους χρειαζότανε, ότι τους άφηναν ν' απομακρυνθούν λίγο για να τους πιάσουν άμέσως. Όπως οδήγησε η Νόρμα δεν ήταν μαζί τους, και, βέβαια, δεν μπορούσαν να φύγουν χωρίς αυτήν."

"Εμείναν δλοι σύμφωνοι ότι έπρεπε να ξαναγυρίσουν πίσω στο συνοικισμό και να συμμερισθούνε την τύχη της, αλλά ξαφνικά άκουσαν κάποιον θόρυβο, που τους ανάγκασε να μείνουν καρφωμένοι στις θέσεις των."

Σε λίγο, μια σκιά φάνηκε ναρχεται προς τα εκεί. "Ήταν μήπως κάποιος έρυθρόδερμος που τρεχε να τους βρει για να ελδοποίηση τους άλλους;"

"Όταν η σκιά έπλησίασε, άφηναν φωνές χαράς. "Ήταν η Νόρμα."

"Ενώ έφευγαν, εκείνη έμεινε λίγο πίσω. Όπως προχωρούσε, είδε ότι βρισκόταν μπροστά σε μια καλύβα, σ' εκείνη ακριβώς όπου είχε ιδεί ότι οι άγριοι είχαν τοποθετήσει τα δπλα που τους έπιηραν."

Μια τολημρή σκέψη της πέρασε τότε άστραπιαώς από το μυαλό της. Να μή μεσα στην καλύβα και να τα πάρη."

Δεν μπορούσε να ελδοποίηση τους άλλους και τους άφηνε να προχωρήσουν. Μπήκε στην καλύβα, όπου κοιμόταν δυο άγριοι, και κατόρθωσε να πάρη τα δπλα τους χωρίς να τους ξυπνήσει. Βγήκε τότε, απομακρύνθη κι άρχισε να τρέχη προς τους συντρόφους της, χωρίς να ένδιαφέρεται τώρα για τον θόρυβο που προξενούσε."

"Εκατάλαβε ότι οι έρυθρόδερμοι είχαν ξυπνήσει. Σε λίγο θα έτρεχαν να τους πιάσουν. Και γι' αυτό, όταν έφθασε στους συντρόφους της, δεν έχασε τον καιρό της με το να τους δώσει εξηγήσεις."

—Πάρτε τα δπλα και τις σφαίρες! τους είπε. Και δρόμο να φύγουμε, γιατί εξύπνησαν και μας κυνηγάνε."

"Όλη τη νύχτα έτρεχαν ακολουθώντας την κατεύθυνση έκείνη από την οποία τους είχαν φέρει και κατά τα ημερώματα έφθασαν στο ποτάμι, όπου άμέσως βρήκαν το μονόξυλό τους, που είχαν κρύψει οι έρυθρόδερμοι."

Τό εκαθάρισαν άμέσως κι' ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, όταν παρουσιάσθηκε ξαφνικά ένα άλλο μονόξυλο με τρεις έρυθροδέρμιους."

Στην αρχή ένόμισαν ότι ήταν απ' εκείνους που τους φιλοξενούσαν έως τότε, αλλά σε λίγο εκατάλαβαν ότι ήταν άκίνδυνοι, έρυθρόδερμοι που είχαν βγή σε κυνήγι."

"Ο Δαλδ δεν ήξερε τη γλώσσα τους, άλλ'έν τούτοις κατάρθωσε να συνεννοηθί μαζί τους."

"Ο ένικς έρυθρόδερμος—τους εξέγησε ο Δαλδ,—λέει ότι είναι ένας από τους άρχηγούς μιας φυλής των έρυθροδέρ-

"Ο Τζιμ Γκουόρθου, ένας στρυφνός νέος, άγαπούσε την ξαδέλφη του Νόρμα Δεβάλ, που ήταν έρωτευμένη με τον Ρόμπερτ Τάτβουελ. Έπειδή ο θεός των δεν ήθελε να του την δώσει γυνίκα, τον έσκότωσε και του άρπαξε τη διαθήκη, όπου έγραφε ότι όλη η περιουσία του θα δινότανε στη Νόρμα, τότε μονάχα, όταν μέσα σε όχτώ ήμέρες από της ένηλικιώσεώς της, θάκανε ό,τι της ώριζε. "Αν για όποιονδήποτε λόγο δεν έκτελούσε αυτό τον όρο, έχανε την περιουσία όριστικώς. "Ο Γκουόρθου θέλησε να εκβιάσει την ξαδέλφη του, δεν της έδωσε τη διαθήκη κι' εξαφανίσθηκε και ύστερ' από καιρό της έγραψε από τη Βόρειο Βραζιλία, πως μόνο αν γινότανε γυνίκα ή έρωμένη του θα της έδινε τη διαθήκη. "Ο άγαπημένος της Νόρμας, ο Ρόμπερτ, έφυγε με το φίλο του Τόμ Κρίσελ, π' άγαπούσε κι' αυτός την Νόρμα μυστικά, να πάνη να τον βοηθ' να συνεννοηθούνε. Έπειδή δεν είχε είδησεις του, ένόμιζε ότι χίθηκε όριστικώς μέσα στην άγρια ζούγκλα, όταν έφθασε ένός ύποπτος άνθρως, ο Κοντιέρο την εξέγέλασε κι' έκείνη με τον μαύρο Δαλδ και τον μικρό υπηρέτη της Τζών πήγε στη Βραζιλία, παρσύρθη στην ζούγκλα κι' εκεί ο μέν Δαλδ ρίχτηκε από τους ναύτες στο ποτάμι, ή δε Νόρμα έπεσε στα χέρια των έρυθροδέρμων. "Ο άρραβωνιαστικός της έν τω μεταξύ είχε αλχμαλωτισθί από τον Γκουόρθου ό οποίος έστειλε την παραπληρητική έπιστολή στη Νόρμα. "Αλλ' όταν ο Γκουόρθου ένύρισε στο λημέρι του δεν βρήκε κανένα. Οι δυο "Αμερικανοί έδραπέτευσαν κι' αφού περιεπλανήθησαν μέσα στη ζούγκλα πολύ καιρό, συνήντησαν τέλος τον υπηρέτη Δαλδ, ό οποίος είχε σωθί και τους διηγήθηκε ότι είχε γίνει. Βρήκαν τον συνοικισμό των άγριων και έλευθέρωσαν τη Νόρμα και τους άλλους αλχμαλώτους. "Ο Κοντιέρο κι' ο φίλος του έφυγαν κρυφά και είδοποίησαν τους έρυθροδέρμιους με μια φωτιά. Οι έντε φυγάδες περιπλανήθησαν στο σκοτεινό δάσος κι' ύστερα από πολλές περιπέτειες έφθασαν σ' ένα ποτάμι. Βρήκαν καί μονόξυλο και μπήκαν. Οι έρυθρόδερμοι τους κατεδίωξαν με άλλα μονόξυλα, ένω οι κροκόδειλοι τους περιτριγύριζαν άπειλητικοί. Μετ' άπεγνωσμένον άγωνα κι' αφού έσκότωσαν έναν έρυθρόδερμο, διέφυγαν τον κίνδυνο, όπως ένόμισαν και βγήκαν στην ξηρά ν' αναπαυθούν. "Όταν ξύπνησαν είδαν ότι τους είχαν κυκλώσει οι έρυθρόδερμοι, και τους έπιησαν στο συνοικισμό τους να τους περιποιηθούν όπως έλεγαν, αλλά μια νύχτα έδραπέτευσαν. "Όταν άπεμακρύνθησαν όμως είδαν ότι η Νόρμα δεν ήταν μαζί τους."

τας με καταπληκτική ταχύτητα και δεξιοτεχνία ένά μονόξυλο."

"Άραξε το μονόξυλό του δίπλα στο πλοιάριό τους! "Ήταν έτοιμος για το μακρινό του ταξίδι! "Όλα του τα έφθια ήταν το τόξο και τα βέλη του! Δεν είχε να σκεφθί ό,τι για σκεπάσματα, ό,τι για τρόφιμα!"

"Εξέκλιναν. Οι άλλοι δυο έρυθρόδερμοι δεν έλεγαν τίποτα. Έκείνος θα έχρησίμευε ως άνιχνευτής τους. Σύμφωνά με τις οδηγίες που έλαβε θα προπορευόταν και θα είχε το νού του να τους προειδοποίηση για κάθε δύσκολη διάβαση ή για κάθε κίνδυνο, και να τους έτοιμάσει άφθονα ψάρια που θα έσκότωνε με τα βέλη του!"

"Έφυγε με τους συντρόφους του. Οι "Αμερικανοί, έπειδή ένύκτωσε θα διανυκτέρευαν μέσα στο δάσος και έσυμφώνησαν με τους έρυθροδέρμιους σε ποιο μέρος θα τους συναντούσαν το πρωί."

Την επομένη το πρωί όταν τον συνήντησαν έδυσκολεύθησαν να τον άναγνωρίσουν! "Ήταν βαμμένος κόκκινος και μαύρος και δεν του έλειπε παρά ή ούρά για να κάνει την έντύπωση άληθινού διαβόλου!"

μων. "Όπως μπόρεσα να καταλάβω, λέγει ότι τα μέρη από τα όποια θα περάσω με είναι επί κίνδυνα και λόγω των άκανόνιστων ρευμάτων του ποταμού και λόγω των άγριων φυλών που συχνάζουν εις τις όχθες. Πολλές από τις φυλές αυτές είναι άνθρωςοφάγοι και χρειάζεται μεγάλη προσοχή μήπως πέσωμε στα χέρια των. Μας προτείνει λοιπόν να μας συνοδεύση με το μονόξυλό του για να μας προφυλάξη απ' όλους αυτούς τους κινδύνους!"

"Η πρότασις ήταν όμολογουμένως δελεαστική και έδέχθησαν εύχαρίστως. Τι είχα άλλως τε να χάσουν;"

Μήπως τους παρσύρη σε καμιά ένεδρα;"

Δεν το έπιστευαν! "Άλλως τε θα είχαν τον νού τους."

"Έπρεπε όμως να έξηγηθούν καλά μαζί του. Έπρεπε να γυωρίζη ότι το ταξίδι των αυτό θα διαρκούσε πολύ. "Η σχετική όμως εξέγησις καταντούσε προβληματική. Πώς να έννοηση πόσον καιρό θα διαρκέσουν οι όπηρεσίαι του; Κατόπιν πολλών ματαίων άποπειρών, κατέφυγαν σε μερικά παραστατικά νοήματα! Αύτη τη φορά ο άγριος έκασα λαβε!"

"Έπανελάμβανε την παντομίμα με ένθουσιασμόν, θέλοντας να τους δείξη ότι δεχεται να τους ύπηρετήση επί τόσες φορές που θα κοιμηθί την νύκτα, όσες είναι οι τρίχες του κεφαλιού του! Και ή συνεννόησης προχωρεί, σχετικώς με την άμοιβήν που θα λάβη! Του έπρότειναν να του δώσουν χάνδρες και κομπι—τοδδείξαν ό,τι άπέμεναν στα ρούχα τους—όταν θάφταναν στο πρώτο κατοικίμενο μέρος."

"Η συμφωνία έτελείωσε άμέσως! "Η χαρά του έρυθροδέρμου δεν περιγράφεται! Χοροπηδούσε, γελοούσε, κυλιόταν χάμω, είπε μερικές λέξεις στους συντρόφους του και ύστερα έφυγε τρέχοντας. Σε λίγο ξαναγύρισε οδηγώντας με καταπληκτική ταχύτητα και δεξιοτεχνία ένά μονόξυλο."

"Άραξε το μονόξυλό του δίπλα στο πλοιάριό τους! "Ήταν έτοιμος για το μακρινό του ταξίδι! "Όλα του τα έφθια ήταν το τόξο και τα βέλη του! Δεν είχε να σκεφθί ό,τι για σκεπάσματα, ό,τι για τρόφιμα!"

"Εξέκλιναν. Οι άλλοι δυο έρυθρόδερμοι δεν έλεγαν τίποτα. Έκείνος θα έχρησίμευε ως άνιχνευτής τους. Σύμφωνά με τις οδηγίες που έλαβε θα προπορευόταν και θα είχε το νού του να τους προειδοποίηση για κάθε δύσκολη διάβαση ή για κάθε κίνδυνο, και να τους έτοιμάσει άφθονα ψάρια που θα έσκότωνε με τα βέλη του!"

"Έφυγε με τους συντρόφους του. Οι "Αμερικανοί, έπειδή ένύκτωσε θα διανυκτέρευαν μέσα στο δάσος και έσυμφώνησαν με τους έρυθροδέρμιους σε ποιο μέρος θα τους συναντούσαν το πρωί."

Την επομένη το πρωί όταν τον συνήντησαν έδυσκολεύθησαν να τον άναγνωρίσουν! "Ήταν βαμμένος κόκκινος και μαύρος και δεν του έλειπε παρά ή ούρά για να κάνει την έντύπωση άληθινού διαβόλου!"

"Η χαρά που τον κατείχε ήταν κάτι το άπερίγραπτον! Γελοούσε, ξεφώνηζε, χοροπηδούσε, έκανε τουμπες και χειρονομούσε άπειλητικά προς άοράτους έχθρούς! Προς στιγμή ένσταμάτησε, άρπαξε το ρόπαλό του, διέγραψε μ' αυτό κύκλους σ'όν άέρα, το επέταξε ψηλά και το ξανάπιασε! "Άλλοτε πάλι έριχνε στον άέρα τα βέλη του, τα όποια έπεφταν καθέτως στη γή κι' έμπήγοντο στα σημάδια που είχε χαράξει στην άμμο!"

Δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί αυτή ή χαρά!"

"Έξαφνα όμως τον είδαν να κατευθύνεται στο σημείο όπου είχε άραγμένο το μονόξυλό του και να τους δείχνη ένα τεράστιο ψάρι που είχε άνασύρει στην άμμουδιά!"

"Ήταν ένά «πότο», κήτος του ποταμού κι' είχε βάρος τουλάχιστον έκασο πενήντα χιλιογράμμων κι' έμοιαζε σαν δελφίνι."

"Ο άγριος το έσκότωσε με το τόξον του και κολυμβώντας το άπετελείωσε με το μαχαίρι."

Θα συνήψε μαζί του πραγματική πάλη και θα κατέβαλε ύπερνήρωτους κόπους για να το σύρη στην ξηρά."

Γι' αυτό ήσαν όλη ή χαρά του!"

"Εκείνο όμως που άνησύχησε τώρα τους έντε "Αμερικανούς, ήταν ότι οι άλλοι δυο έρυθρόδερμοι δεν ήταν πια εκεί."

Τι είχαν γίνει;"

Μήπως έφυγαν τάχα, για να πάνη να είδοποιήσουν τους δικούς των νάλθουν να τους συλλάβουν;"

—Αν ίδω ότι μας πρόδωσε, είπε ο Τάτβουελ, θα του πετάξω τα μυαλά στον άέρα."

"Αφού έτοιμάσαν τροφές για αρκετές ήμέρες, επανέλαβαν το ταξίδι των, αλλά λίγο παρακάτω, είδαν ένα ζαγκουάρ που όπιπε νερό."

"Άρχισαν να βγάζουν δυνατές φωνές για να το φοβίσουν, κι' εκείνο πραγματικά απομακρύνθηκε προς το δάσος."

Τό υπερέφχνο ζωό δεν θέλησε να τρυπώση μέσα στην άδιέδοτη ζούγκλα χωρίς να τους άπευθύνη μια υπερέφχη πρόκληση! Και στρέφοντας το κεφάλι του προς το μέρος τους, τους έδειξε άπειλητικά τα δόντια του και άφησε ένα άγριο ώρυγμόν."

"Η υπερεφάνεια του όμως αυτή του έστοίχισε τη ζωή. Γιατί έδωσε έτσι στον Κρίσελ την εδκαίρια να του φυτέψη μια σφαίρα εξ άποστάσεως σαρανταέντε περίπου μέτρων άνάμεσα στα μάτια."

Τό ζαγκουάρ κυλίσθηκε στην άμμο, έδοκίμασε να ανασηκωθί χωρίς να μπορέση να το κάνει, υποέσθη άγρίως, έσκαψε την άμμο με τα πόδια του και έως ότου πλησιάσουν προς την όχθη ήταν νεκρό! Τό γδραν και πήραν το δέρμα του."

"Ο οδηγός έρυθρόδερμος, μιλούσε στον Δαλδ κι' εκείνος με πολύ κόπο, κατάρθωσε να συμπεράνη τι έλεγε."

—Από δώ και πέρα, λέει—είπεν ο μαύρος—είναι ή περιοχή όπου ζούν οι καννίβαλοι της φυλής των Καγιά-πος και των Σιαβάντες. Οι άγριοι αυτοί είναι κατ' αντίθεσιν προς τους Καργιά άληθινά αίμοδιψή τέρατα. "Ω-πλισμένοι με δηλητηριώδη τόξα, που τα ρίχνουν με μοναδική δεξιοότητα, ρίχνονται αλφιαστικώς κατά παντός ταξιδιώτου, τον σκοτώνουν και τον τρώγουν."

"Πίσω από κάθε δένδρο μπορεί να κρύβεται και ένά από τα άνθρωπόμορφα αυτά τέρατα, που γλυστρίζουν σά φείδια άνάμεσα στους θάμνους!"

"Δεν είναι λοιπόν διόλου φρόνιμον να μείνωμε την νύκτα στην όχθη, γιατί είναι πολύ πιθανόν άμα κοιμηθούμε να μη ξυπνήσωμε ποτέ!"

Είχαν πράγματι δλοι άκούσει για τους άγριους αυτούς καννίβαλους και εύρηκαν πολύ φυσικόν τον φόβο του. Γι' αυτό συνεφώνησαν χωρίς δυσκολία μαζί του, και αφού άπεμακρύνθησαν από την όχθη έμπηξαν πασσάλους εις το ποτάμι εις ώρισμένον σημείον έκτός βολής τόξου, έδωσαν γερά το μονόξυλό τους και αφού έδειπνησαν προχείρως κατεκλήθησαν

για να αναπαυθούν."

"Ο Δαλδ όμως έμεινε άγρυπνος με το αυτό τευτωμένο για να άκούση ύποπτον πλατάγισμα νερού. "Έκανε και ο Τάτβουελ το ίδιο έχοντας στα γόνατα το δπλα του έτοιμο. "Ο έρυθρόδερμος άγρυπνούσε κι' αυτός δίπλα τους και τους έδωσε να έννοήσουν ότι τα μέρη εκείνα ήταν τα άγριότερα της ζούγκλας."

Δεν ύπήρχε παράδειγμα να μπήκε άνθρωςος στην περιοχή αυτή και να βγήκει! "Όσοι έπροχώρησαν εις το έσωτεριόν της χώρας των Σιαβάντες έχάθηκαν όλοι, και δεν ύπάρχει καμιά άμφισβόλια ότι θα έφαγώθηκαν από τους άγριους αυτούς καννίβαλους! Κάθε έρυθρόδερμος που θα συναντούσαν εκεί έπρεπε να τον θεωρούν ως έχθρόν και να τον πυροβολούν άμέσως! Και εξέφρασε τη γνώμη ότι δεν έπρεπε να προχωρήσουν περισσότερο προς τα κάτω."

"Έλεγε τάχα την άλήθεια;"

"Η έπιμονή ποδειχνε να μην θέλη να τους άφήση ν' απομακρυνθούν, έν συνδυασμώ με την εξαφάνιση των άλλων συντρόφων του, εξαφάνιση για την οποία δεν τους έδινε καμιά εξέγηση, τους έκανε να δυσπιστούν σ' αυτήν και να φοβούνται μήπως να τους κάνει να βραδυπορήσουν, έως ότου φθάσουν εκείνοι ποδστείλε να καλέσουν."

"Ο Τάτβουελ άνησύχησε πολύ, κι' άπεφάσισαν να αναπαυθούν εκεί και να εξακολουθήσουν το ταξίδι τους άργότερα. Και έμεινε άναποφάσιτος βασανίζων το μυαλό του και ο όπνος σιγά-σιγά άρχισε να κλείνη τα βλέφαρά του, όταν εξαφνα έπετάχθηκε επάνω εις το άκουσμα κάτι άγριων φωνών που άκούσθηκαν από την όχθη, και από το σημείο στο όποιον είχαν αποβιβασθί και γδάρει το ζαγκουάρ."

—Οι Σιαβάντες! του έψιθύρισε ο Δαλδ. Κρατείτε το δπλα σας έτοιμο!"

"Εν τώ μεταξύ είχαν ξυπνήσει έντρομοι και οι άλλοι και έστέκοντο έτοιμοι να λύσουν τσ σχοινιά με τα όποια ήτο δεμένο, το μονόξυλό τους από τους πασσάλους για να απομακρυνθούν."

—Μή μιλήση κανείς! έψιθύρισε ο Δαλδ. Οι Σιαβάντες, άκουσαν τον πυροβολισμόν που έρριξαμε το άπόγευμα, έξεκίνησαν από τα ένδότερα να μας βρούν και σάν λαγωνικά που είναι ανέκαλυσαν το πτώμα του ζαγκουάρ. "Έχασαν όμως τα ίχνη μας και δείχνουν με αυτές τις φωνές των το θυμό τους. "Ας περιμένω!"

Οι φωνές έξηκολούθησαν να άκούωνται αρκετή άκόμη ώρα και κατόπιν άπεμακρύνθησαν σιγά-σιγά και έπαυσαν να άκούγωνται."

—Ψάχνουν στην όχθη! παρατήρησε ο μαύρος. "Ίσως να πήγαν να βρουν μονόξυλοι! Κύριοι! δεν έχωμε ούτε λεπτό για χάσιμο! Πρέπει να φύγωμε άμέσως!... "Άλλως είμαστε χαμένοι!"

Και χωρίς να περιμένη την συγκατάθεση κανενός, άφίρρεσε γρήγορα τους πασσάλους, από τους όποιους συνεκράτετο το μονόξυλό τους και κατόπιν άρχισαν να κωπηλατούν με όλη τη δύναμή τους και όσο το δυνατόν πιο άθόρυβοι κι' έκαμαν το μονόξυλό τους να πετά κύριολεκτικώς επάνω στο ποτάμι!"

Εις άπόσταση ένός μιλίου περίπου από το σημείο όπου ήταν άραγμένοι άκουσαν, καθώς έπλεαν, και πάλι φωνές λύσης των άγριων, που είχαν άντιληφθί από το πλατάγισμα των νερών την διάβαση του μονόξυλου των. Ψάχνοντας στην όχθη, είχαν προχωρήσει έως εκεί και τώρα άντελαμβάνοντο ότι τους εξέφευγε ή λεία των!"

Οι "Αμερικανοί, που κράταγαν τα κουτιά, ένέτειναν τις δυνάμεις των. Οι άγριοι όμως οδηγούμενοι από το πλατάγισμα των νερών έρριξαν προς την κατεύθυνσή τους μερικά βέλη, τα όποια έπεσαν σφυρίζοντας μέσα στο ποτάμι!"

("Ακολουθεί)

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Κ Ο Κ Α Ι Ν Α

... ή θεά που λατρεύω σάν άγγέλων το θέμμα
τόν βωμό της λαξεύω στής ζωής μου το ρέμμα...

— Κοκαίνα... κοκαίνα.

“Άρπαξε βίαια το κουτί με το τρομερό ναρκωτικό απ’ το
πλαϊνό τραπέζι... κι’ ανοίγοντάς το ρούφηξε δυο τρείς
φορές με πάθος απ’ το περιεχόμενό του.

— “Αχ! στέναξε, άνακουφισμένη τώρα ή
Νίνα! Καί τώρα... άκουσέ με Νέλλη! Πρέ-
νά μ’ άκούσης... ως το τέλος! Νοιώθω πώς
άνακουφίζομαι μ’ αυτή την εξομολόγηση! Σό,
που άκουες και συμμεριζόσουν, ως τώ-
ρα τις χαρές μου, δεν φαντάζομαι ν’ άρνηθής
ν’ άκούσης και τόν πόνό μου...
— Μά... μή κουράζεσαι, καλή μου φίλη,
είπε με άγάπη ή Νέλλη.

Ξάπλωσε πίσω στην πολυθρόνα σου,
κλείσε τα μάτάκια σου, και κοιμήσου
ήσυχα, ήσυχα. “Αφού τα σ’τά... γι’ άδριο,
Δέν βλέπεις, πόσο είσαι τώρα καταβεβλη-
μένη; πόσο είσαι άρρωστη!

— Σώπα Νέλλη μου! Μή... μιλάς! Μοϋ
κάνει κακό! “Ασε με νά ξελαφρώσω!.. Σοϋ
υπόσχονται... νά είμαι σύντομη...

“Λοιπόν... άρχισε συνεχίζοντας την Ιστο-
ρία της, τόν πρωταντίκρουσά μέσα σέ κείνο
τόν χορό! “Ήταν άραιοι, μέσα στην άμορ-
φη τρεπιδωτική του στολή! “Αργότερα... με
ζήτησε... και ένώ χορεύαμε μούπε τόσο
πολλά λόγια λατρείας, με μέθυσσε με τόσο
θερμά φιλία... που γιά μιά στιγμή... ξεχά-
στηκα κι’ έγώ στην άγκαλιά του!.. Πέντε
χρόνια περάσαν από τότε, καλή μου Νέ-
λλη. Αύτος, την έπαύριο του χορού, έφυγε
γιά τόν Παρίσι, κι’ έγώ, μόνη, διωγμένη απ’
τούς δικούς μου, περιφρονημένη απ’ άλλους...
σφίγγοντας τό παιδάκι μου... τόν γιό του,
στην άγκαλιά μου, περιμένα, μ’ ύπομονή τόν γυρισμό του...
έλπίζοντας πάντα σ’ Ένα εδ’
τυχισμένο... μέλλον!.. Μά...
σάν γύρισε.

— “Ατιμη, μούπε, έκβιά-
στρια! Φύγε από δω ψεύτρα!
“Εγώ ποτέ... δεν σέ είδα!

Τέλειωσε... και έξηντημέ-
νη μά κατά βύθος ξελαφρώ-
μένη απ’ την εξομολόγηση
της ή Νίνα έγυρε πίσω στην
πολυθρόνα που καθόταν, και
έκλεισε άργά άργά τά μά-
τια της!..

— “Ελα, έλα, έκανε συγκι-
νημένη ή Νέλλη, άγκαλιάζον-
τας την φίλη της και φιλών-
τας τό μέτωπό της ποδάκι
απ’ τόν πυρετό! “Ελα... μή
θά βάλεις έτσι! Μά βάσανα και
θλίψεις είναι γεμάτη ή ζωή!
“Ο χρόνος σιγά σιγά θά σβύ-
ση αυτές τις κακές άναμνή-
σεις από τό μυαλό σου! Και,
τότε θά δής τί άραία πού θά
περάσουμε μαζί!

“Η Νίνα άνοιξε με κόπο τά βαρέα απ’ τόν πυρετό βλέ-
φαρά της και κυτιάζοντας μ’ Ένα άπλανές βλέμμα την φί-
λη της, ψιθύριζε... σβυσμένα...

— “Ο χρόνος!.. δ χρόνος δεν μούδωσε παρά μόνο...

... ή Νέλλη! “Οχι... όμως την λήθη! Την... κοκαίνα! Ναί! Αύ-
τή με άνακουφίζει σάν ύποφέρω... σάν πονώ! αυτή με ξε-
κουράζει! Μά... την άφοσώσής της, μ’ έκανε και την άγάπη-
σα τρελλά, Νέλλη! Την λατρεύω! Μή σοϋ κακοφαίνεται

Θ Α Σ Ο Υ Ε Ι Π Ω

Θά σοϋ ειπώ τραγούδια χίλια
γιά τά κόκκινα σου χείλια
γιά τά μάτια σου,
κι’ απ’ τη θύμησή μου μέσα
θά νά σβύσω δ! περιγυπέσσα,
τά γινάτια σου.

Θά ξεχάσω τό σκοτάδι,
πού μάς κύκλωνε τό βράδι,
πού άνταμάσαμε,
και τό δειλί εκεί στή στρατά
την πλατειά, καστανομάτα,
πού θυμάσαμε.

Θά ξεχάσω μέσα σ’ άλλα
και τόϋ σινεμά τη σάλλα
και τά γέλια σου,
μά ποτέ δεν θά θελήσω,
απ’ τό νού μου έγώ νά σβύσω
την άφέλεια σου.

Θά σοϋ ειπώ τραγούδια χίλια,
γιά τά κόκκινα σου χείλια,
και τις «σκέψεις σου»,
θά διαβάξω πέρα ως πέρα,
γιά νά μάθω κάποια μέρα
και τις βλέψεις σου...

ΡΕΝΟΣ ΡΟΛΙΝΟΣ τούς άλλους νά σκέπτεσαι νοσταλγικά κυ-
τώντας τ’ άπειρο.

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ

Μόλις έπαίρναν κι’ άνθίζαν τά στήθια της τά δάσπερα!..

Τά μάτια της, σάν άστρα!

Κι’ άβρό τό μεστωμένο της κορμί!

“Ο χάρος την άμάλαγην έφθόνωσε άμορφία της

... κι’ έσβύστηκε ή ματιά της!..

μιά νύχτα, απ’ την δάξασή της όρμή!

Τώρα, χλωμή! Πλημμύρισαν κοντά της τά λουλούδια!

Και γύρω της τραγούδια,

και θρήνοι σόδ χαμό, στην άκονιά!..

Μά απ’ όλο τ’ άνθοςόλμισμα θρηνώ έγώ μόνο έκείνο

τό κάτασπρω άβρό κρίνο

πού γέρνει ταπεινά στή λησμονιά!

ΟΛΜΟΣ ΠΕΡΑΝΘΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μόνος γυρνούσα δίχως όνειρα
μές στή ζωή μου πάντα μόνος.
Κι’ ούτε ή χαράσάν άχνα μ’ άγγιζε
κι’ ούτε με ζύγωνεν ό πόνος.
Κι’ ήρθεσ έσύ γλυκειά σάν άνοιξη
κι’ ήρθεσ μ’ άνθους γεμάτη μύρα
κι’ ήρθαν σάν φώς τά μάτια σου

στή σκοτεινιά μου σάν πλημμύρα
Κι’ έφερες όνειρα στή ζωή μου
κι’ έγινεν ή ψυχή μου θρόνος.
Κι’ ήρθε ή χαρά μαζί με σέβανε
κι’ ήρθε μαζί με σέβανε ό πόνος.

ΚΩΣΤΗΣ Π. ΜΑΓΓΩΝΗΣ

μι άναλυτό, κι’ αυτή όμοια ρευτό χρυσάφι. “Η άδρα, γε-
μάτη άρώματα, κι’ ή βήρκα με τό λευκό πανί, άνοιξε με γλυ-
ρο μάς περιμένει... Έλα νά φύγουμε... Σε καρτερώ. ΛΙΝΑ Μ.

Π. Α Ν Θ Ε Ο Ν

ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΆΝΔΡΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ 33 ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Εχουν περάσει αρκετά χρόνια από την ήμέρα, πού άρχι-
σε ή άπίστευτη περιπέτεια του Ιστιοφόρου “Γουελμάθ”
από την όποια έδημιουργήθη ή «Δημοκρατία τών 33 γυ-
ναικών» ή όποια άκόμη και σήμερα άποτελεί τό πιο παρά-
ξενο κράτος του κόσμου πού βρίσκεται στή νήσο Μπάλ’ς
Πίραμιντ.

Τήν εποχήν εκείνη ή Αύστραλία ήταν μιά χώρα άνεκε-
τάλλευτη άκόμη και γι’ αυτό οι Εδρωπαίοι έπήγαν με την
έλπίδα νά θησαυρίσουν. Οι πρώτοι όμως άνθρωποι
πού έπήγαν εκεί, εύρέθησαν μέν σ’ Ένα πραγματικό
έπιγειον παράδεισο, αλλά ή έλλειψις τών γυναικών
πού ύπήρχε, έδημιουργούσε μεγάλα κενά και έριδες
μεταξύ τών, “Επρεπε νά έχουν γυναίκες, αλλά ποιά
γυναίκα θά ήθελε νά ζήσει στήν έρημη τότε Αύστρα-
λία; Τό ζήτημα παρέμενε άλυτο, μέχρις ό-
του ή άγγλική κυβέρνηση άπεφάσισε νά κά-
νι μιά προγραφή γυναικών γιά νά τις στεί-
λιν στήν Αύστραλία.

Σύζυγοι κατά παραγγελία, άποστολές
γυναικών και τά καράβια πήραν τόνομα
τών «πλωτών νυμφώνων».

“Ένας λοιπόν, από τούς «πλωτούς
νυμφώνες», ήταν και τό Ιστιοφόρο “Γουελμά-
ουθ”, τό όποιο έφυγε από τό Λονδίνο γε-
μάτο γυναίκες γιά την Αύστραλία. “Όταν
δμως έπλησίαζε σόδ τέλος του ταξιδίου του
συνήντησε φοβερή τρικυμία κι’ άναγκάστηκε
νά προσεγγίση στήν έρημόνησο Μπάλ’ς
Πίραμιντ.

“Εκεί άπεβίβασθησαν δέκα άνδρες από
τό πλήρωμα και 33 γυναίκες. Τό νησί ήταν
μαγευτικό και πλούσιο σ’ ό,τι μπορεί νά
προσφέρει ή τροπική φύσις στά άνθρώπινα
πλάσματα. “Εκεί λοιπόν, άπεφάσισαν νά πα-
ραμείνουν και νά ζήσουν.

“Άρχισαν νά φτιάχνουν Ένα χωριό με ξύλινα σπίτια. Μιά
μέρα όμως, μιά απ’ αυτές τις 33 γυναίκες πού είχαν άποβι-
βασθή και πού έδειχνε πώς ήταν ή έξυπνότερη, έπροκάλεσε
έπανάσταση, λέγοντας πώς ό πλοίαρχος και οι ναύτες του
Ιστιοφόρου τήν έκαναν έπίτηδες νά τις φέρουν σ’ αυτό τό νη-
σί, γιά νά τις έκμεταλλευθούν, ένώ οι μέλλοντες σύζυγοί
των τις περιμένα. “Ετσι, Ένα πρωί, έγινε σωστή μάχη μετα-
ξύ τών γυναικών και τών άνδρών. “Υπερίσχυσαν οι γυναίκες
και διάλεξαν μιά άρχηγίνα.

“Η τυραννία τών γυναικών

Οι άντρες τότε βλέποντας π’ ός έχασαν κάθε έπιρροή απέ-
ναντι τών νέων αυτών άμαζόνων κι’ έπειδή ή ζωή τούς ίκανο-
ποιούσε, υπετάχθησαν τελείως στή «Δημοκρατία τών 33 γυ-
ναικών», κι’ ως μόνη τους άσχολία είχαν την έπιβλεψη του
σπαιτού και τών παιδιών!

Δέν άργησαν όμως νά αισθανθούν βαρειά την ταπεινώση
αυτή άν και στόν καθένα απ’ αυτούς άνήκαν τρείς γυναί-
κες!.. “Ήσαν πραγματικοί σκλάβοι των. Γι’ αυτόν, λοιπόν,
τόν λόγο, μερικοί ναύτες άπεφάσισαν νά έπαναστατήσουν,
άλλά κάθε τους προσπάθεια κατεπνίγη σόδ αίμα! “Ήθελαν
δμως νά έλευθερωθούν από την τυραννία τών γυναικών με
έξυπνα και άπεφάσισαν νά φτιάξουν Ένα καράβι και μ’
αυτό νά δραπέτευσουν.

Πράγματι, μιά σεληνόφωτιστη νύχτα τέσσερες από τούς
άνδρες έδραπέτευσαν φεύγοντες με τό καράβι σόδ άνοιχτό
έλατος. “Από τούς άλλους πού παρέμειναν δυο επέθαναν

από τό ξύλο πού πούς έδιναν
οι γυναίκες τους κι’ οι άλλοι
δυο έμυθήσαν τους συντρό-
φους των, κι’ έδραπέτευσαν
κι’ αυτοί έπάνω σέ πρωτό
γονα μονόξυλο. Καί’ αυ-
τόν τόν τρόπον άπέμειναν
μόνον δυο άνδρες
πού άσφαλώς ή στή-
σις των ήταν ήρωϊ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

κή άπέναντι της τυραννίας τών γυναικών!

“Υποδοχή σέ ύποψηφίους συζύγους

Οι πρώτοι φυγάδες έφθασαν σόδοι και άβλαβείς στίς άκ-
τές της Αύστραλλας και αυτοί διέδωσαν πώς 33 γυναίκες
Ίδρυσαν μιά «Δημοκρατία» στή νήσο Μπάλ’ς Πίραμιντ, και
υπέδειξαν την άκριβή γεωγραφική της θέση.

“Αμέσως, ό κυβερνήτης του Σίδνεϋ άπεφάσισε
κι’ έστειλε Ένα καράβι σόδ νησί αυτό, γιά νά περι-
σώσι τις... γυναίκες, ένώ σόδ πλήρωμα
είχαν προστεθή και μερικοί νέοι πού ήθε-
λαν νά παντρευτούν αυτές τις 33 γυναι-
κες της έξωτικής Δημοκρατίας.

Φυσικά, οι... σωτήρες έπερίμεναν μιά
σπουδαία ύποδοχή έκ μέρους τών γυναι-
κών της Μπάλ’ς Πίραμιντ, αλλά μόλις
έφθασαν εκεί τά βρήκαν... μπιστούνια! Μπροστά τους είδαν 33 ύαινες! Οι «Τρι-
αντατρείς» έδήλωσαν κατηγορηματικά
πώς δεν είχαν καμιά έπιθυμία νά γυρί-
σουν στήν Αύστραλία, γιατί σόδ νησί τους

περνούσαν παραδείσιο ζωή και άν ήθελαν οι ύπο-
ψήφιοι σύζυγοι μπορούσαν νά παραμείνουν σόδ νησί
άλλά ύπό τούς δρους αυτούς πού έζησαν κι’ οι...
φυγάδες!

Καί’ άρχην οι ναύτες ένόμισαν πώς οι «τριαντα-
τρείς» άστειεύονταν και γι’ αυτό άπεπειράθησαν νά
εισβάλουν σόδ νησί και νά σκηνοθετήσουν μιά άρ-
παγή!..

Τότε λοιπόν έδημιουργήθη δλόκληρη μάχη μεταξύ
τών ύποψηφίων, τών ναυτών και τών γυναικών της
Δημοκρατίας.

Οι γυναίκες έπολέμησαν ήρωϊκάτα και ως δπλα με-
ταχειρίσθησαν πέτρες, ρόπαλα, και κογχύλια μέγιστα, πού
έκοβαν σάν ξυράφια. “Αποτέλεσμα της μάχης, ήταν ή νίκη
τών γυναικών, κι’ ή φυγή τών άνδρών με τό καράβι πού
τούς έφερε, άφού πρώτα έφαγαν τό ξύλο της χρονιάς
τους.

“Η περίεργη Δημοκρατία διατηρεί άκόμη την άνεξαρτησία
της γιατί οι «μυτιέρνες 33 άμαζόνες» πληρώνουν τακτικά
τούς φόρους των στην άγγλική κυβέρνηση.

“Η νήσος Πίραμιντ είναι ή σημερινή παράξενη «Δημοκρα-
τία τών 33 γυναικών».

ΑΤΤΙΚΟΝ ΑΛΑΣ

ΤΑ «ΣΚΑΦΗ»

Στά μπαϊν-μίζτ της Γλυφάδας, ένώ δυο κυρίες τεραστίων
διαστάσεων πέφτουν με δυνατό παφλασμό σόδ νερό.

“Ο Νώτης.—Βρέ Τάσο, κίνημα έχουμε πάλι;

“Ο Τάσος.—Γιατί, ρε; Πώς τό κατάλαβες;

“Ο Νώτης.—“Αμ δέ βλέπεις τά... «βαρέα σκάφη πού απο-
πλέουν;

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

Στοϋ Γιαννάκη μεταξύ δεσποινίδων του καλού κόσμου.
—Τάμαθες, Λίτσα; “Η Κική άρραβωνιάστηκε. Στο τελευ-
ταία ρεσιτάλ του “Ωδείου έτρελλάθηκε με τό τραγούδι της
Ένας πλούσιος από την Αίγυπτο.

—“Α, μιά ήταν πολύ φυσικό. “Η Κική έχει σπάνια φωνή...

—Ναί, πράγματι, λικάκι σκληρή φω-
νή... αλλά σπάνια.

—“Οχι τόσο σκληρή, όσο... φάλ-
τσα. Μά, τέλος πάντων, της ά-
ξιζε μιά τέτοια τύχη.

—Μά τί τόχη! Μοναδική
γι’ αυτή. Φαντάσου,
ό άρραβωνιαστικός
της είναι... θεόκου-
φος.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΝΤΕ ΜΟΝΝΑΡ

Ο θυρωρός του
ὕπ' ἀριθ. 22 με-
γάρου της οδού ντε
Μοννάρ ξύπνησε ξαφνι-

κά κατά τις δύο το πρωί της Κυριακής εκείνης, πρώτης
του μηνός Μαΐου 1935, από ένα κουδούνισμα που ειδοποι-
ούσε πως η πόρτα της εισόδου ανοίχτηκε από το μέσα
μέρος. Ἀμέσως σηκώθηκε και βγήκε στο δρόμο, όταν εί-
δε έναν άνθρωπο που στεκόταν κοντά στη σιδερένια εξώ-
θυρα του μεγάρου. Ἀφ' οὗ τὸν ἐρώτησε τί ἤθελε τέτοια ὥ-
ρα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὁ ἄλλος, κατὰ πάσαν πιθανότητα
μεθυμένος, τοῦ ἀπήντησε με ὕβρεις και ἀνενέβαινε
τη στιγμή ἐκείνη ἕνας ἀστυνομικός που ἴσχυε νὰ περ-
νᾷ ἀπ' ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ ἐρχόνταν στὰ χέρια.

Ὁ θυρωρός ὑποψιάστηκε κι' ἀφ' οὗ παρέκάλεσε τὸν ἀ-
στυνομικό νὰ τὸν συνδράμῃ, πῆγαν μαζί κι' οἱ δύο νὰ κά-
νουν μίαν ἐρευνα μέσα στὸ μέγαρο. Στὸ πρῶτο πάτωμα
ἡ ἐξώθυρα τοῦ διαμερίσματος τῆς πλουσιωτάτης κυρίας
Ριμολντιέ, βρέθηκε μισοκλεισμένη. Μιά ἀποπνηχτική μυρω-
διά γκαζιῦ ἐπληξε και τοὺς δύο ὁ ἀστυνομικ' εἰς τότε βου-

λῶνοντας τὴ μύτη μετὸ μαντιλιῖτου
κατῶρθωσε νὰ μὴ μέσα και ν' ἀνοι-
ξῇ ἕνα παράθυρο. Ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖ-
ρα καθάρισε ἀπὸ τὸ ἀποπνηχτικὸ και
δηλητηριώδες ἀέριο, ἐπροχώρησαν
κι' οἱ δύο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διαμε-
ρίσματος. Στὴν κουζίνα βρήκαν ἕνα
πλωμένη στὸ πάτωμα και νεκρὴ τὴν
κυρία Ριμολντιέ. Ὁσῶλ' ἦταν τοῦ γκα-
ζιῦ ἦταν κομμένος. Στὸ μέτωπο τοῦ
θύματος ὑπῆρχε ἕνα βαθὺ σημάδι ἀ-
πὸ σκληρὸ χτύπημα. Δὲν βρέθηκαν
χρήματα οὔτε κοσμήματα παρ' ὅλα
ποὺ ἡ κυρία εἶχε πάρα πολλά.

Ἀργότερα διεπιστώθη πὼς ὁ θά-
νατος ἐπῆλθε ἀπὸ ἀσφυξία ποὺ λό-
γω τῆς δριμυτάτης ἐντάσεως τοῦ ἀ-
ερίου, διήρκεσε λίγα δευτερόλεπτα.

Ὁ θυρωρὸς κατέθεσε πὼς τὸ προη-
γούμενο βράδυ τοῦ ἐγκλήματος, ἀ-
φ' οὗ διεπίστωσε πὼς ἡ πόρτα, ποὺ ἔ-
φερνε πρὸς τὴ λεωφόρο ποὺ περνᾷ
κάτω ἀπὸ τὸ μέγαρο, ἦταν κλειστή
ἀπὸ μέσα με τὸν σύρτη, ἦταν ἔτοι-
μος νὰ κλείσῃ τὴν ἐξώθυρα (ποὺ δὲν
ἦταν δυνατόν ν' ἀνοίχῃ ἀπ' ἐξω) ὅ-
ταν κατὰ τις 10 ἡ ὥρα παρουσιά-
στηκε ἕνας ταχυδρόμος μ' ἕνα τηλε-
γράφημα γιὰ τὴν κυρία Ριμολντιέ.

Ὁ θυρωρὸς διάβασε τὴν διεύθυνση ποὺ ἔγραφε τὸ τηλεγρά-
φημα και στάθηκε στὸ χῶλλ παρακολουθώντας τὸν ταχυ-
δρόμον ποὺ ἀνέβηκε και κατέβηκε τὴν σκάλες μέσα σὲ λίγα
δευτερόλεπτα. Ἀργότερα πῆγε νὰ κοιμηθῇ.

Οἱ κ. Κολλιέ, ἡ χήρα Νορμάνδ κι' ὁ δόκτωρ Τακνιέ, κάτοι-
κοι τῶν διαμερισμάτων Α.Β.Γ. δὲν ἄκουσαν κανένα θόρυβο
τῆς ταραχῆς ἐκείνη νύχτα. Ἡ ἀστυνομία κατ' ἀρχὴν ὑποψιά-
στηκε ἕναν ἐνοικιαστὴ τοῦ δευτέρου πατώματος, ὀνόματι
Πατινιέ ποὺ ἦταν νέος πολὺ ρέμπελος. Γενομένης ἐρεύνης
στὸ διαμέρισμα αὐτοῦ τοῦ νέου ἀπεδείχθη πὼς εἶχε περᾶ-
σῃ τὴ νύχτα ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὅταν ἐρωτήθηκε δὲν ἤξε-
ρε νὰ ἐξηγήσῃ πὼς και ποὺ πέρασε τὴ νύχτα τοῦ.

Ἡ κυρία Ριμολντιέ ποὺ ζοῦσε μόνη της κι' εἶχε μιά γυ-
ναῖκα ποὺ τὴν βοηθοῦσε μόνον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέ-
ρας, πολὺ σπανίως δεχόταν ἐπισκέψεις. Ὁ ἀνιψιὸς της ὁ
μὴς, Ἰωσήφ Ριμολντιέ ἔκανε τις ἐπισκέψεις του στὴ κυ-
ρία και μάλιστα τὴν Παρασκευὴ πῆγε και τὴν εἶδε. Ἐνας
ἄλλος ἀνιψιὸς τῆς κυρίας, ὀνόματι Ἰούλιος Τοβιέ, ἀπὸ δῶ
και εἴκοσι περίπου ἡμέρες δὲν ἐπεσκέπτετο τὴν κυρία Ρι-
μολντιέ ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν εἶχε δημιουργηθῇ ἐπεισόδιο
γιὰ χρηματικὲς διαφορές.

Ὅταν ἀνοίξαν τὴν διαρῆκη τοῦ θύματος εἶδαν πὼς ἄ-
φινε γενικὸ κληρονόμο τὸν μόνον ἀδελφὸ της, Μάριο Ρι-
μολντιέ κάτοικο τῆς Λιλλῆς.

Μερικὲς λεπτομέρειες : ἐπάνω στὸ κομοδίνο τῆς κρεββά-

7931-5-3,5-20-Περιμένω εἰδήσεις σου γιὰ νὰ ἔλθω—Μά-
ριος> Ἀφ' οὗ ἀνεκαλύφθη τὸ ἐγκλημα, ἡ μικρὴ πόρτα
ποὺ φέρνει στὴ σκάλα ἔμενε πάντα κλειστή με τὸ σύρτη
ἀπὸ μέσα.

Ζητεῖται : Ποιὸς ὁ δολοφόνος ; Πὼς διεπράχθη τὸ ἐγ-
κλημα ;

Λύσεις δεκταὶ μέχρι 20ῆς 7ῆς τοῦ.—Οἱ λύται θὰ λάβουν
δραχ. 200. Ἀν εἶναι περισσότεροι τοῦ ἐνὸς θὰ γίνῃ κλήρω-
σις και ὁ πρῶτος θὰ λάβῃ δραχ. 200 ὁ 2ος ἕνα τόμον Παν-
θέου και ὁ τρίτος δραχ. 50 Αἱ λύσεις πρέπει νὰ συνοδεύ-
ονται και με τὸ σχετικὸν δελτίον διαγωνισμοῦ.

Λύσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ προβλήματος ὕπ' ἀριθ. 2.

Ὁ δολοφόνος τῆς καλλιτέχνιδος εἶναι ὁ κόμης Σδού

ὁ ὁποῖος εἶχε προμελετήσει
τὸ ἐγκλημα ὑποκινηθεὶς ἀπὸ τὴ
νέα του ἐρωμένη, τὴν κυρία
ποὺ εἶχε πιάσει τὴν διπλὴν
θεωρεῖ ὕπ' ἀριθ. 11. Ὁ κόμης
πῆγε στὸ θεωρεῖο τῆς καλλι-
τέχνιδος και ἔμεινε μαζί της
ὡς ποὺ ἄρχισε ἡ παράσταση
κι' ἔτσι μπόρεσε εὐκολώτερα
νὰ διαπράξῃ τὸ ἐγκλημά του.
Ἐπὶ τοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα ποὺ
ἐπικοινωνοῦσε με τὸ θεωρεῖο
ἀριθ. 11, εἶπε στὴν κυρία νὰ
περάσῃ μέσα και μετὰ βγήκε
στον διάδρομο. Ἡ κυρία τότε
ἐκλείσσε τὴν εἴσοδο τοῦ θεω-
ρεῖου κι' ἀμέσως εἰδοποίησε
τὴν γυναικα τῆς γκαρνταρόμ-
πας νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ σπίτι
τῆς καλλιτέχνιδος γιὰ νὰ ἔλθῃ
ὁ σῶφρ της.

(Ἐτηλεφώνησε ἡ κυρία γιὰ
νὰ μὴν ἀκουσθῇ ἀνδρική φωνή
στο τηλέφωνο πρᾶγμα ποὺ θὰ
ἐδημιουργοῦσε ὑποψίες γιὰ τὴν
καὶς ἀνδρας δὲν συνώδευε
τὸ θῦμα). Ἡ κυρία, ἀφ' οὗ ἐσκη-
νοθέτησε αὐτὸ τὸ «κῶλο» ἐ-
κλείσσε τὴν πόρτα ποὺ ἔφερνε

στὸν διάδρομο, μῆκε στὸ θεωρεῖο τῆς τραβώντας πίσω
τῆς τὴν πόρτα ποὺ τὴν μισοκλείσσε χρησιμοποιώντας ἕνα
σπάγγο με τὸν ὁποῖο εἶχε σηκώσει τὸν σύρτη τῆς κλειδαριᾶς.

Ὁ δόκτωρ Μπέρρι και ὁ κ. Τενιέ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι
δολοφόνος τῆς καλλιτέχνιδος γιὰ τὴν ἄφιναν καταφανῇ ἱ-
χνη πάλης.

Ἀκριβῇ λύσιν ἀπέστειλε μόνον ὁ κ. Ι. Α. Ζέρβας, (Λου-
τράκι) και τοῦ ἀπεσιτάλησαν δραχ. 300.—Σχετικῶς καλὴν ὁ
κ. Π. Ἡτερ (Κουμανούδη 4) και παρακαλεῖτε νὰ περάσῃ
νὰ παραλάβῃ ἕνα τόμον Πανθέου.

Νεοελληνικὴ Ποίησις ΘΟΛΑ ΒΡΑΔΥΑ

Τὰ θολὰ τὰ βράδυα
μιά γλυκεῖα χαρὰ
στὴν ψυχὴ μου χύνουν.
Τὰ θολὰ τὰ βράδυα
μοιάζουν με χάδια.

Σύννεφα στὴ δύση
παίζουν πορφυρά
και φιλιὰ μου δίνουν
Σύννεφα στὴ δύση
μ' ἔχουν μεθύσει.

Οἱ Ἰσκιὸι μεγαλώνουν
δράκοι φοβεροὶ
πνίγουν τὴ μέρα.

Οἱ Ἰσκιὸι μεγαλώνουν
τὰ πλοκάμια ἀπλώνουν

Κι' ἡ ψυχὴ μου χάδια
πάλι καρτερεῖ
νὰρθουν ἀπὸ πέρα
Κι' ἐρχονται σὰν χάδια
τὰ θολὰ τὰ βράδυα.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Τὸ σέξ—ἀππὴλ και τὰ φορέματα ποὺ φορεῖτε

Τὸ σέξ—ἀππὴλ ἔχει μεγάλη σχέση με τὸν τρόπο τοῦ
ντυσίματός σας.

Τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ γυναικεῖα ἐμφάνιση εἶχε πολὺ χάσει
μ' ἐκεῖνα τὰ κοντὰ, και κάπως, σὰν ἀνδρικά φορέματα,
και τὴν ἀπαραίτητη ἀγορστική σιλουέτα με τὰ κον-
τὰ μαλλιά.

Ἀλλ' ἀπ' ἐδῶ και τρία χρόνια, ἡ μόδα μᾶς
φέρει πάλι στὰ φορέματα ποὺ ἔχουν ἐντελῶς
γυναικεῖα γραμμὴ.

Τὸ μυστικὸ τοῦ νὰ εἴσθε, σίχ.

Τὰ ἱδιότροπα και ἀλλόκοτα φορέματα κινοῦν
ἀσφαλῶς τὴν περιέργεια, ἀλλὰ δὲν κολακεύουν
τὴν γυναικα και οὔτε θέλγουν τὸ περιβάλλον. Πα-
ρατηρήστε τις στὰς. Δὲν ντύνονται ποτὲ κτυπητά.
Φοροῦν ἀπλά, σκέτα φουστάνια, ἀλλὰ εἶναι πάν-
τοτε τέλεια φτιαγμένα και καλὰ ἐφηρμοσμένα
στὸ σῶμα τους. Προσπαθοῦν νὰ ἐμφανίσουν ἕνα
τέλειο σύνολο. Αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ σίχ.

Ἀλλὰ οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη
στὸ γούστο τους, ποὺ δὲν ἔχουν ἐμφυτο τὸ σίχ
πάντοτε εἶναι ὑπερβολικὲς στὸν τρόπο τοῦ
ντυσίματός τους.

Ἀκοῦνε παραδείγματα χάριν πὼς τὰ κλίπς
εἶναι τῆς μόδας και γαρνίρουν τὸ φουστάνι τους με κλίπς
ὀγκώδη και ἀγαρμπα. Ἦ πάλι δὲν μάθουν πὼς τὰ ρε-
νὰρ ἀρζαντὲ εἶναι τῆς μόδας γιὰ τὰ βραδυνὰ φορέματα
παρουσιάζονται φορτωμένες ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὸ κεφάλι
με ρενὰρ ἀρζαντὲ ὅπως τὸ ἔκανε μιά ἡθοποιὸς τῆς
τελευταίως. Φοροῦσε μιά ταινία ἀπὸ μαῦρο σατέν και ἀπ'
ἐπάνω εἶχε καρφῶσει ἑπτὰ ὡς ὀκτὼ ρενὰρ ἀρζαντὲ ποὺ

Εἰς τὸ σχολεῖον :
Ὁ διδάσκαλος.—Διατί
λέγομεν μητρικὴ γλῶσσα
και ὄχι πατρική;
—Διότι εἰς τὸ σπίτι
μόνον ἡ μητέρα μιλά.

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ

Μιά Ἐπιθεώρησις, εἰς τὴν ὁποῖαν
συμμετέλασαν ὁ Βαρ' αἰν, τοῦ ἔστει-
λε τὴν ἀμοιβὴν του εἰς φράγκα. Τὴν
ἐπομένην ὁ Ταμίας εἶδε τὸν Βαρ' αἰν
νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ ταμειὸν θυμωμένος.
—Χθὲς μοῦ στείλατε ἕνα φράγκο
κίβηλο, εἶπε :

Ὁ ταμίας ζητεῖ σύγγνωμην και δι-
δαι εἰς τὸν Βαρ' αἰν ἄλλο φράγκο, κα-
λὸ τὴν φορὰν αὐτὴν.

Ὁ Βαρ' αἰν τὸ ἔλαβε και ἐστράφη
πρὸς τὴν θύραν.

—Καὶ τὸ κίβηλο, κύριε Βαρ' αἰν ;
τὸν ἐρωτᾷ ὁ ταμίας.

—Ὁ μὴ μοῦ τὸ θυμίζης ! Δὲν ξέ-
ρεις τί τράβηξα διὰ νὰ τὸ περάσω !

Ἡ γηραιὰ κυρία δίδει μιά δραχμὴ
εἰς τὸν ὀργανοπαῖκτην.

—Δὲν θὰ βγάξω και πολλὰ τὴν
ἡμέραν ; τοῦ εἶπε με ὀκτον. Ὁ Θεὸς
εἶρε πὼς περνᾶτε !

Ὁ ὀργανοπαῖκτης ἐπανερχεται εἰς

τὸν ὀργανοπαῖκτην.

Κατόπιν μὴς διαλέξεως :

—Ἀκουσε τὸν λόγον του ; Καὶ ἐγὼ
ἡμποροῦσα νὰ πῶ ὅσα εἶπε.

—Πράγματι, ἦτο γεμῆτος ἀπὸ κου-
ταμάρες...

τῆς κρεμοῦσαν ὡς τὸ πάτωμα !

Μὴ νομίζετε πὼς εἶθε πιδ δελεαστικὲς δταν φορεῖτε
φουστάνια κοντὰ με μεγάλα ντεκολτέ. Μπορεῖτε μ' ἕνα
φουστάνι ποὺ σὰς καλύπτει ὀλόκληρη ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὸ
κεφάλι νὰ φαίνεσθε πολὺ πιδ θελκτικὴ και νὰ κινήτε ἕνα
πιδ ζῶηρον ἐνδιαφέρον.

Οἱ ἐποχὲς τῆς ἱστορίας ὅπου οἱ γυναῖκες
ἀγαπήθηκαν περισσότερο και εἶχαν τὴν μεγα-
λύτερη ἐπιρροὴ ἐπάνω στοὺς ἀνδρες ἦταν οἱ
ἐποχὲς ὅπου φοροῦσαν τὰ περισσότερα
ροῦχα.

Ἡ Πομπαντοῦρ και ἡ Ντὺ Μπαρρὺ χανόν-
τουσαν σχεδὸν μέσα στίς μεγάλες φουσκω-
τὲς φοῦστες, τὰ καπέλλα τὰ φορτωμένα με
περὰ, τὰ μανδύα και τις περροῦκες. Καὶ ὁ
μὴς πόσον ἦσαν γοητευτικὲς !

Εὐτυχῶς σήμερα οἱ γυναῖκες ἐπανερχονται
σ' ἕνα πιδ ρωμαντικὸ ντύσιμο.

Φυσικὰ γιὰ τὴν ὥρα τοῦ σπὸρ τὰ πράγμα-
τα ἀλλάζουν.

Ἀλλὰ τὰ βραδυνὰ και ἀπογευματινὰ φο-
ρέματα εἶναι πιδ μακρὰ και γαρνιρισμένα
με βολάν, με ντραπὲ με φαρδὺα μανίκια ποὺ
εἶναι κι' αὐτὰ ντραπαρισμένα. Φορέματα ποὺ
κάνουν νὰ ἐξχωρίζῃ τὴ γυναικεῖα χάρι και

ποὺ τὴν προσθέτουν ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει.
Οἱ εὐφυεῖς γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ ντύνονται πάλι σύμφωνα
με τὰ προνόμια τους ἀντὶ νὰ ἀσχολοῦνται με τὰ δικαίω-
ματά τους ὅπως τὸ ἔκαναν πρὸ ἐτῶν.

Φυσικὰ ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ φορῆτε τὸ
φουστάνι κάνει ὅλο τὸ σίχ.

(ῥκολουθεῖ)

Μεταξὺ φίλων :

—Ὅποτε λοιπὸν ἀθωώ-
θηκες ; Πιὸς ἔξερει τί ψυ-
τιὲς εἶπες εἰς τοὺς δι-
καστὰς σου !

—Δὲν τις εἶπα ἐγὼ.
Τὴς εἶπε ὁ δικηγόρος μου.

—Εἶσαι τὸ πρῶτο μοντέλο ποὺ ἐ-
φίλησα.

—Και πόσες ἐξωγράφιες ἔως
τώρα ;

—Τέσσαρες : μιά μπανάνο, ἕνα
καρότο, ἕνα ἀχλάδι και ἕνα μήλο !

—Ὅν βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ ; Με
τὸ ἕνα χέρι ἡμπορεῖ νὰ σταματήσῃ μιά
ἀτμομηχανή.

—Τὸση δύναμη ; Καὶ τί κάνει ;

—Εἶναι μηχανοδηγός.

Εἰς τὸν ὁδοντίατρον :

—Πόσον θέλετε διὰ νὰ μοῦ βγά-
λετε ἕνα δόντι ;

—Πενήντα δραχμὲς !

—Πενήντα δραχμὲς ; Διὰ μίαν ἐρ-
γασίαν δύο λεπτῶν !

—Μάλιστα. Ἀλλὰ ἐὰν θέλετε τὴν
παραιτεῖσθαι ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας !

Κατόπιν μὴς διαλέξεως :

—Ἀκουσε τὸν λόγον του ; Καὶ ἐγὼ
ἡμποροῦσα νὰ πῶ ὅσα εἶπε.

—Πράγματι, ἦτο γεμῆτος ἀπὸ κου-
ταμάρες...

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Γ. Κ. Φερύ. Δυστυχώς πάρα πολύ προχειρογραμμένο. Παρομοιώσεις έντελως ακατάληπτες. Γιατί; Σεις έχετε ταλέντο, ώστε να μη σάς συγχωρείται η προχειρολογία. Ε. Δ. Καραλ. Τό θέμα το ' «Όνειρο ή τιν και πάει» πολύ καλό, άλλ' άτυχώς προχειρογραμμένο. Διορθώστε το λίγο και ξαναστείλτέ το Κ. ΖεμΕίμαι έκτός άμφισβήτησεως ότι έχετε ταλέντο. Δυστυχώς όμως σάς λείπει ή τεχνική κατάρτιση. Διαβάστε, λοιπόν, νεοέλληνες ποιητές και προσπαθήστε ν' αντιληφθήτε πώς έκφράζουν τά διανοήματά τους και πώς δίνουν τις εικόνες τους. Ε. Π. Τζιμυβιστόρημα της 'Αγάπης του, πολύ προχειρογραμμένο. Ξαναγράψτε το προσεκτικότερα και μόνον από τή μιá μεριά τοϋ χαρτιού και στείλτε το. 'Υπογράψέ το δέ εδανάγνωστα. Μ. π. Διμ. Καλό ό «Προσκύνημα» και θά δημοσιευθ ή. Π. ω. λ. Φ. λ. ρ. υ. «Τό ψεύτικη Ζωή» καλό. Θ. δημοσιευθ ή. Χ. ρ. Κ. ο. υ. λ. «Τό συνηθισμένη 'Ιστορία» μίμηση του στυλ πού έγκαινισαν, ζητώντας νά προκαλέσουν έντοπωση, μερικοί φτασμένοι συνάδελφοι και πού δουλικά έμμιμήθηκαν και πολλοί νέοι. Δυστυχώς τό στυλ αϋτό, τό «έξεζητημένο», δέν είναι τέχνη και είναι κρύμα σεις, νέος μέ ταλέντο, να κατατρεβέσθε μ' αϋτό, παραμελώντας τήν άληθινή τέχνη. Διαβάστε Μαλακάση, Πορφύρα, Παλαμά και ακολουθήστε, όχι δουλικά φυσικά, τήν τεχνική τους

στο στίχο. Τό «Γυναίκες σεις...» διορθωμένο και άπαλλαγμένο από τις χασμωδίες και τις μετρικές του άτέλειες, μπορεί νά γίνη αξιόλογα δημοσιεύσιμο. Ν. Π. Μαστρο. Έχομε όλη τήν καλή διάθεση νά σάς εξυπηρετήσουμε, αλλά χρειάζεται νά μάς βοηθήσετε και σεις. 'Αν γκη λοιπόν, νά μελετήσετε πρωτίστως μιá μετρική και νεοέλληνες ποιητές και κατέπιν γράψετε και μάς στέλνετε ποιήματά σας. Δ. Παναγιωτίδου. Πολύ κτλδ. Θά δημοσιευθ ή. Α. Ν. ο. ρ. Τό «Όσο κι' αν φύγω» πρέπει ν' άπολλαγή από μερικές χασμωδίες: α'. στίχος δευτέρου τετραστίχου νά -εϋρω-δεϋτερος τοϋ αϋτοϋ πλωμοοοι. 'Επίσης πρέπει ή όμοιοκαταληξία τοϋ τετάρτου στίχου τοϋ πρώτου και ή τετάρτη τοϋ δευτέρου νά όμοιοκαταληκτ ήσουν άπο

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κάθε άναγνώστης μας έχει τό δικαίωμα νά μάς στείλη έργα του. πεζά ή έμμετρα, προς δημοσίευσιν με τούς έξής όρους: α') Νά είναι γραμμένα εδανάγνωστα κι' από τή μιá μόνο πλευρά τοϋ χαρτιού. β') Τά πεζά νά μήν υπερβαίνουν τούς 50 στίχους, κόλλας διαγωνισμού και τά έμμετρα τά 8 τετράστιχα. 'Οκάθε άναγνώστης τοϋ όποιου έγκρίνεται ένα έργο, νά μή στέλνη άλλο πρὸ τής δημοσιεύσεώς του, ώστε και μεις νά μή πνιγώμεθα υπό σωρὸν ὕλης και αϋτοί νά δύνανται έπεξεργαζόμενοι τά έργα τους, νά παρουσιάσουν κάτι καλύτερο. Τά πεσοτράγουδα δέν άποκλείονται.

λϋτως. Τό «νῶ» δέν ταιριάζει με τό «θῶ», τό «Ποιός άπ' τούς δυό», προχειρογραμμένο. Τ. Λ. ε. ι. β. α. δ. ι. τ. η. ν. «Η «Πλάνη» καλή. Π. Δ. ρ. «Θά δημοσιευθ ή στο έπόμεινο. Γ. ι. κ. 'Α. λ. Πριν από σάς προηγοϋνται ή δις ρ. 'Α θ. ι. ν. ή δις Σ. α. ρ. Πρέπει νάχετε λίγη ύπομονη. 'Α. ρ. Π. ρ. Εϋχαριμέ εϋμένεια. 'Α. λ. κ. 'Α. ν. 1. Πολύ καλό, αλλά πια κτλδ. στείλτε κάτι μικρότερο...

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ ΜΕ ΚΡΕΑΣ.—Πέρνομε 200 δράμια κυμά (όχι βωδινό,) 2—3 κουταλιές μαϊντανό, 2 φλυτζάνια πλυμένο και ζεματισμένο ρύζι, ένα αυγό, 5 κουταλιές φιλοκομμένο κρεμμύδι, άνάλογο άλατοπίπερο και τόσα κολοκυθάκια, (άνάλογος τοϋ μεγέθους των), ώστε νά φθάνουν για τό μίγμα. Για τή σάλτσα πέρνομε μιá κουταλιά άλευρι μιá κουταλιά ντομάτα μπελτέ, λίγο νερό και άνάλογο άλατοπίπερο. 'Εν πρώτοις με τό ειδικό έργαλειό, πού άνοίγουν τά κολοκυθάκια ή με ένα κουταλάκι, σκάουβμε τά κολοκύθια άπ' τό κοτσάνι, άφού προηγουμένως τά πλύνουμε και κόψουμε τό κοτσάνι τους.

Τοποθετοϋμε τόν κυμά σέ μιá λεκάνη και τσιγαρίζουμε μέ βούτυρο μέσα εις ένα τηγάνι τὸ κρεμμύδι, έως ότου ξανθίση. Κατόπιν τά ρίχνουμε (βούτυρο και κρεμμύδι) στη λεκάνη πού είναι ό κυμάς, καθώς και τά άλλα ὕλικά. Τά ζυμώνουμε καλά, γεμίζουμε με ένα κουταλάκι τά κολοκύθια, τά τηγανίζουμε λίγο και τά βάζουμε σέ μιá κατσαρόλα.

'Εν τῷ μεταξύ ετοιμάζουμε σάλτσα ντομάτα ως έξης: Ρίχνουμε εις ένα τηγάνι μιá κουταλιά άλευρι, κι' όταν πάρη καστινί χρώμα, βάζουμε μέσα μιá κουταλιά ντομάτα μπελτέ λυωμένη, και άνάλογες φιλοκομμένες φρέσκες, λίγο νερό, άλατοπίπερο κι' όταν παραβράσουν τά ρίχνουμε στην κατσαρόλα πού βάλαμε τά κολοκύθια. 'Αμέσως βάζουμε τήν κατσαρόλα μέ σιγανή φωτιά νά βράσουν επί 45 λεπτά τής ώρας, με τό περιεχόμενό της

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΒΡΑΔΥ

Π Ε Μ Π Τ Η

Κολοκυθάκια γεμ. κρέας Μακαρόνια κυμά
Πατάτες τηγ.—Τυρί—Φρούτα Γιαούρτι—Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μελιτζάνες λιμά Κροκέτες πατάτες
'Εληές—Χόρτα—Φρούτα Σαλάτα—Τυρί—Φρούτα
Σ Α Β Β Α Τ Ο

Ψάρι—Χάρας 'Ομελέττα τομ.
Χόρτα—Φρούτα Τυρί—Κομπόστα

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Γουρουνόπουλο ψητό Κοτολέτες σχάρας
Πιλάφι—Σαλάτα Τυρί
Τυρί—Παγωτό Φρούτα

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α

Μαρίδες τηγ. 'Αμπελοφάσουλα γιαχνι
Χόρτα—Σαλάτα—Φρούτα Σαλάτα—Φρούτα

Τ Ρ Ι Τ Η

Μοσχάρι—Ροσμπιφ Κολοκυθοκορφάδες γιαχνι
Τυρί—Φρούτα Τυρί—Φρούτα

Τ Ε Τ Α Ρ Τ Η

Τομάτες γεμιστές ρύζι Μελιτζάνες τηγ. Σκορδ.
'Εληές—Φρούτα Πατάτες βρ.—Φρούτα

και κατόπιν τήν φαρίναν. Βουτυρώνετε τήν καραβάναν, ρίπτετε τήν ὄλην και τήν στέλνετε εις τόν φούρνον.

σεπασμένο μ' ένα πιάτο και κατόπιν τήν κατεβάζουμε. Τοποθετοϋμε τά κολοκυθάκια σέ μιá πιατέλλα, περνούμε από ένα τρυπητό τή σάλτσα, κι' αν είναι άραιή τήν ξαναβάζουμε νά βράση έως ότου πήξη, όποτε περιλούμε μ' αϋτή τά κολοκύθια, άλλως τήν άφίνομε ό πως είναι.

ΚΡΟΚΕΤΤΕΣ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ.

Πέρνομε μιá όκτ. πατάτες, δυό αυγά δλόκληρα και γαλέττα για τό πανάρισμα, 2 κορόκους άγούχ χωριστά, 25 δράμια τυρί τριμμένο, βούτυρο για τό τηγάνισμα και άλατοπίπερο. Βράζουμε τίς πατάτες καλά και κατόπιν τίς ξεφλουδίζουμε. 'Επειτα τίς περνάμε από σιταφρονιζόντες νά είναι καλά σφραγισμένες.

'Επειτα τίς άφίνομε νά μισοκρυώσουν σέ μιá λεκάνη, όποτε ρίχνουμε μέσα τούς δυό κορόκους, τό τυρί, τό άλατοπίπερο και τ' άνακατώνουμε όλα καλά. 'Όταν γίνουν μιá μάζα, τότε πέρνομε μ' ένα κουτάλι ένα μέρος από τό μίγμα, τό πλάθουμε σέ σχήμα κροκέτας ως ένα καρδί, τὸ πνύνομε με τά υπόλοιπα αυγά και τή γαλέττα και τὸ τηγανίζουμε στο βούτυρο. Τίς σεβρίζουμε ως γαρνιτούρα κρέατος ή ψαριού.

ΑΥΓΟΠΗΤΤΑ (γλυκίσμα).

Παίρνουμε 8 αυγά, άνάλογο βούτυρο, φαρίναν και ζάχαριν, ρίπτετε πρώτον τά άσπράδια τών αυγών κευπημένα, τήν ζάχαριν άνακατωμένην με τούς κορόκους